

Mau Yêu Anh Đi

Contents

Mau Yêu Anh Đi	1
1. Chương 1: Phản Bội	2
2. Chương 2: Dao Động	4
3. Chương 3: Vô Sĩ	6
4. Chương 4: Tổn Thương	9
5. Chương 5: Xác Định	12
6. Chương 6: Nghiệt Duyên	14
7. Chương 7: Bị Chinh	16
8. Chương 8: Đau Lòng	18
9. Chương 9: Thời Gian Tiếp Nhận	21
10. Chương 10: Kết Hôn	24
11. Chương 11: Chúc Phúc	27
12. Chương 12: Tài Xế Riêng	29
13. Chương 13: Du Lịch	32
14. Chương 14: Lại Bị Lừa	35
15. Chương 15: Xuân Dục	37
16. Chương 16: Cứu Thoát	40
17. Chương 17: An Toàn	42
18. Chương 18: Tình Dịch Xuất Hiện	44
19. Chương 19: Theo Đuổi	47
20. Chương 20: Tạm Biệt	49
21. Chương 21: Đòi Gặp Mặt	52
22. Chương 22: Qua Đêm Cùng Nhau	54
23. Chương 23: Sinh Nhật	57
24. Chương 24: Thỏ Lộ	59
25. Chương 25: Bắt Cóc	61
26. Chương 26: Bắt Cóc (2)	64
27. Chương 27: Đáp Án	66
28. Chương 28: Cách Mạng Thành Công	68
29. Chương 29: Mẹ Chồng	70
30. Chương 30: Kế Hoạch	72
31. Chương 31: Kết Hôn	75
32. Chương 32: Kết	78
33. Chương 33: Ngoại Truyện	79
34. Chương 34: Ngoại Truyện : Bạn Thân Tô Đan Đan	82
35. Chương 35: Ouple Trắng Hoa Phách - Đan	82
36. Chương 36: Huyền Mục Tổng Kết	85
37. Chương 37: Những Trích Dẫn Ngôn Tình Trong Truyện	86

Mau Yêu Anh Đi

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, hài + sủng ngọt, tổng tài. Quay người sang nhìn con nhím nhỏ đang uất ức, đưa tay bẹo nhẹ lên m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-yeu-anh-di>

1. Chương 1: Phản Bội

Tôi từng nghe một câu hỏi: " Nếu bạn phát hiện ra người yêu của bạn phản bội bạn, bạn sẽ làm thế nào? "

Lặng lẽ nhắm chặt hai hàng lông mi thanh tú. Từng viên trân châu trong suốt len qua kẽ mắt rơi xuống đất.

" Nếu bạn phát hiện ra người yêu của bạn phản bội bạn, bạn sẽ làm thế nào? "

Phải làm thế nào?

Tiếng thở dốc dồn dập từ khe hở vang lên, những âm thanh khiến người ta đổ mắt truyền ra lại thành những cây kim nhọn đâm vào trái tim của cô.

Qua cánh cửa gỗ sang trọng của khách sạn, bóng lưng quen thuộc của người đàn ông hung hăng ma sát trên cơ thể nóng bỏng của người phụ nữ phía dưới.

Đầu óc bỗng chốc trở nên choáng váng, Từ Ngôn Hy run rẩy đưa tay vịn lên nắm cửa.

Hai người dây dưa trong phòng nghe động liền dừng lại. Người phụ nữ mơ màng nhìn ra cửa, e thẹn kéo chăn lên che đi thân thể, đuôi mắt vẽ lên ý cười.

Tối rồi sao?

Người đàn ông nhíu mày quay lại, nhìn cô gái nhỏ đứng ở cửa một lát, chậm rãi đứng dậy mặc quần áo.

Mạc Vân Kỳ từ trên giường ngồi dậy, bàn tay trắng trẻo vẫn giữ lấy tấm chăn dày, làm ra vẻ vô cùng sững sốt nhìn Từ Ngôn Hy

" Chị! "

Một tiếng chị. Đúng vậy! Mạc Vân Kỳ chính là em gái của cô. Nhưng cô lại không phải chị ruột. Cô là được nhà họ Mạc nhận nuôi, vẫn lấy tên cũ ở cô nhi viện - Từ Ngôn Hy.

Làm bộ dáng nước nỡ, Mạc Vân Kỳ nhìn cô lên tiếng

" Chị, em... em yêu Đình Ngụy Phi. Em biết anh ấy là người yêu của chị. Em đã cố gắng kiềm chế tình cảm của mình, nhưng em thật sự không kiềm chế nổi. Em thật sự rất yêu anh ấy. Em... em mong chị hãy tác hợp cho em và anh ấy! "

Từ Ngôn Hy đột nhiên nở nụ cười lạnh. Mạc Vân Kỳ, không hổ là diễn viên hạng A. Chỉ một tin nhắn có thông tin khách sạn cùng một tấm ảnh nóng bỏng của cô ta cùng Đình Ngụy Phi, đưa cô tới đây, chứng kiến một màn đau đớn này, lại dỡ ra một vở kịch ủy khuất.

Tựa như, cô đang sắm một vai phản diện. Tựa như, cô mới là người ngăn trở tình yêu của bọn họ.

Từ Ngôn Hy không nói gì, quay người tới gần Đình Ngụy Phi, muốn hỏi một câu, nhưng cái gì cũng không hỏi được. Nghẹn ngào, tất cả đều bị chặn lại ở cổ họng.

Cô run rẩy nắm chặt bàn tay mình lại thành quyền, giọng yếu ớt hỏi một câu ngớ ngẩn

" Tại sao? "

Người đàn ông vẫn im lặng, hần lười biếng dựa vào ghế, phả ra một hơi khói trắng. Một lúc lâu, hần mở mắt, giọng ghê tởm trả lời câu hỏi của cô

” Từ Ngôn Hy, tôi ở bên em ba năm, nhưng chúng ta chỉ dừng lại ở cái ôm, cái hôn môi bình thường. Em nói xem, em bảo thủ như vậy, tôi phải làm thế nào đây? Tôi làm sao yêu em đây? Nhưng Tiểu Kỳ thì khác, chỉ mới ba tháng thôi, cô ấy đã trao cho tôi cái quan trọng nhất của cô ấy, chứng tỏ cô ấy rất yêu tôi! Tôi cũng yêu cô ấy! ”

Bốp!

Một cái tát giáng thẳng vào mặt Đinh Ngụy Phi, khiến cho khuôn mặt của hần lệch sang một bên. Hần quay lại, khẽ cười nói tiếp

” Bởi vì em quá ngây thơ! ”

Từ Ngôn Hy lùi lại chao đảo lùi lại phía sau vài bước. Đúng vậy, là cô quá ngây thơ, quá ngây thơ nên mới thấy em gái mình níu tay người yêu của mình làm nũng, thấy em gái mình thân thiết với người yêu của mình mà cố chấp cho rằng chỉ là tình anh em, cố chấp để rồi hai người họ âm thầm tổn thương cô.

Đinh Ngụy Phi, hóa ra hần ở bên cô vì dục vọng ư? Ba năm... ba năm trời... tình yêu đầu tiên trong đời cứ như vậy mà mất đi. Tình cảm của cô tựa như một quả bóng, tựa như một thứ đồ chơi trong tay họ.

Tình cảm của cô phút tức tan vỡ như một chiếc ly thủy tinh, hàng ngàn mảnh sành sắc bén cửa vào trái tim chứa đựng rất nhiều kỉ niệm của bọn họ.

Phút chốc vỡ toang!

Từ Ngôn Hy nở nụ cười chua xót. Cô xoay người lại, hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt tới mức móng tay đâm sâu vào da thịt, ngăn cản những giọt nước mắt, bình thần bước đi.

Cô không khóc, cô sẽ không để mình khóc trước mặt bọn họ.

Hôm nay là Thất Tịch, khi màn đêm buông xuống, mưa phùn vẫn còn lất phất. Hạt mưa bé tí tách đậu trên mặt đường, vài hạt đâm vào da thịt cô, đau rất!

Mưa thật tốt! Mưa có thể che đi nước mắt của cô, có thể che đi sự yếu đuối của cô.

Đôi chân nhỏ cứ chạy, chạy thật nhanh, chạy mãi, chạy mãi... Đến lúc đã không còn cảm giác được gì nữa, đôi chân tê dại khuyu xuống bên lề đường ở một chỗ vắng vẻ.

Từ Ngôn Hy ngửa mặt lên bầu trời đen tối hét lên một tiếng, gào thét mà khóc, giống như chỉ có vậy mới có thể làm vơi đi vết thương của cô.

Từ nhỏ đến giờ, trên người cô lúc nào cũng đeo cái nhãn kiên cường mạnh mẽ. Không dám yếu đuối, vì cô biết, cho dù cô có yếu đuối, cũng không ai quan tâm, chỉ có sự chê cười khinh thường.

Một lần này thôi, một lần để cô thỏa mãn sự yếu đuối của bản thân trong hai mươi ba năm qua...

...

Bóng người kéo dài trên mặt đường. Khóc cũng khóc rồi, yếu đuối cũng yếu đuối rồi. Cô chỉ có thể tiếp tục chui vào vỏ bọc kiên cường của mình. Một mực thần thờ bước đi trên con đường đi vắng vẻ.

Ở phía xa xa chạy đến một chiếc xe màu đen sang trọng, xé toạc màn đêm mưa phùn, lao thẳng tới phía trước. Mà cô gái nhỏ ở phía trước, không tránh né, tựa như không thấy chiếc xe điên cuồng này.

Kéttttt!

Chiếc xe kịp dừng lại, cách người phía trước khoảng năm mét. Nhưng người phía trước bất chợt ngã xuống, nước mắt đọng lại trong đuôi mắt chảy xuống, hòa tan vào màn mưa trắng xóa. Mọi thứ rơi vào tối tăm...

Từ sau chỗ khi này cô gào thét, một người đàn ông mặc âu phục chậm rãi bước đến, quỳ xuống nâng thân thể cô lên. Trong con người đen tuyền khẽ lay động nhìn chăm chăm thân thể yếu ớt này, một lát sau hần đứng lên, dùng hai tay ôm cô vào lồng ngực săn chắc, bước chân tiêu sái đi tới chiếc xe sang trọng.

Hắn ngồi vào trong xe, giọng trầm trầm lạnh lẽo ra lệnh

” Bệnh viện! ”

2. Chương 2: Dao Động

Tôi từng nghe một câu hỏi: ” Nếu có một ngày bạn gặp một người khiến cho bạn dao động, bạn phải làm thế nào? ”

Hắn ngồi vào trong xe, giọng trầm trầm lạnh lẽo ra lệnh

” Bệnh viện! ”

Hoắc Dư Viễn cúi đầu nhìn thân thể nhỏ bé trong ngực. Tóc đen dài bị nước mưa làm cho dính bết vào khuôn mặt nhỏ. Hắn cảm nhận được nhiệt độ của cô vô cùng cao. Thân thể vô thức run rẩy, cố rúc thật sâu vào trong lồng ngực hắn

Ban này chính là hắn đang đứng đợi tài xế, nhưng một thân hình bé nhỏ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Cô giống như rất tuyệt vọng mà gào thét trong mưa. Hắn sửng sốt, cô tựa như hắn ở nhiều năm trước, không cần biết nỗi đau gì, nhưng sự đau khổ mà hắn thấy được trong cô, tuyệt đối rất khổ sở.

Hắn nhìn thấy trong đôi mắt nâu to tròn đầm nước mắt trong màn mưa, nhưng chỉ trong lúc đó, một lát sau lại quay về một dáng vẻ ơ hờ kiên cường mạnh mẽ, làm cho chính hắn xuất hiện cảm giác đau lòng.

Tại sao?

Hắn mới gặp cô lần đầu, lần đầu tiên mà thôi. Chính hắn còn chưa có động lòng với ai, phụ nữ với hắn chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lí, hắn tuyệt đối chán ghét phụ nữ.

Vậy... loại cảm giác này là thế nào? Hắn cảm thấy khó hiểu.

” Khốn.. nạn! ” Từ Ngôn Hy vô thức bật ra.

Hoắc Dư Viễn ngẩn mặt. Cô chính là đang nói hắn ư?

Còn chưa kịp suy nghĩ tại sao mình lại bị chửi thì thân thể nhỏ bé trong lồng ngực mê man nức nở, tựa hồ như nói sảng

” Đình... Ngụy Phi... anh... là tên khốn nạn.. ”

Đình Ngụy Phi?

Khuôn mặt tựa như điêu khắc hoàn hảo trở nên suy tư. Hắn đã đoán được phần nào nguyên nhân mà cô đau khổ như vậy.

Đôi lông mày kiếm khẽ nhíu lại. Hắn ngừng suy nghĩ, giọng lạnh lẽo lại vang lên

” Tăng tốc đi! ”

Chiếc xe sang trọng nhanh chóng dừng ở bệnh viện. Hoắc Dư Viễn bước ra khỏi xe, bước chân tựa như vội vàng đi nhanh vào trong.

Khí thế trên người hắn quá lạnh khốc mà đuổi đôi chân dài bước đi trên hành lang, dọa cho người ta đều tự động né ra. Mặc dù người đàn ông này rất ngầu quan tướng mạo rất hoàn hảo, nhưng khí chất bức người làm người ta sợ hãi mà không dám đến gần.

Bệnh viện anh đưa Từ Ngôn Hy đến cũng là bệnh viện của Hoắc gia, đều nằm trong khu sầm uất của thành phố A.

Giám đốc bệnh viện A nghe tin tổng giám đốc tập đoàn Hoắc gia đến thì thiếu chút nữa ngã ngửa ra. Nhân vật đại chúng xuất hiện đó nha, rất hiếm có.

Thế là nhanh chóng ra nghênh đón vô cùng hăng hái, nhưng mà đáng tiếc Hoắc Dư Viễn không có hứng thú đáp ứng lại sự nhiệt tình của ông.

Hiện tại hắn đã sắp mất hết kiên nhẫn, thân thể trong lồng ngực của hắn run rẩy kịch liệt, nhiệt độ có vẻ một lúc một tăng.

Hắn tàn khốc nhìn tên giám đốc mập mạp, giọng lạnh lẽo như khối băng ở Nam Cực ra lệnh

” Còn không mau xem! ”

Giám đốc mập mạp run lấy bầy, dích thân ra tay xem vị tiểu thư nhỏ bé. Ông hết sức cẩn thận kiểm tra, sau đó báo cáo cùng vị lãnh chúa kia

” Vị tiểu thư kia sốt khá cao, là do bị cảm lạnh khi dầm mưa, thân thể cô ấy vốn yếu ớt, nếu khi này không kịp thời hạ sốt e là nguy hiểm, nhưng bây giờ thì ổn rồi, nhưng tốt nhất cứ nằm lại hai ba ngày theo dõi thêm. ”

Vị giám đốc mập mạp kia báo cáo xong đã tỏa mồ hôi đầy trên trán, run rẩy thoái thác

” Tôi.. không có việc gì nữa.. tôi.. xin đi trước ”

Sau đó mập mạp chạy như trời chết. Quá bức người rồi a!

” Cách ”

Hoắc Dư Viễn khẽ mở cửa phòng bệnh, kéo chiếc ghế mà ngồi xuống, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Hắn đưa tay nắm lấy tay của cô, đồng tử đen tuyền lại một lần nữa nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ bé, chìm vào trầm tư một hồi lâu.

Xe của hắn không có đâm trúng cô, nhưng cô lại ngất vì cảm lạnh. Hắn căn bản không có liên quan gì đến cô, tại sao hắn lại phải ôm cô vào bệnh viện...

Hoắc Dư Viễn thở dài một cái, đứng dậy định rời đi, nhưng bàn tay nhỏ bé của cô chợt nắm lấy tay hắn kéo vào trong lòng một mực không buông, khuôn mặt nhỏ bé nhăn lại, tựa như rất cô đơn.

Hắn nhíu mày, lấy tay day day mi tâm ngồi xuống. Xem ra đêm nay hắn phải ở bệnh viện rồi!

” Nếu có một ngày bạn gặp một người khiến cho bạn dao động, bạn phải làm thế nào? ”

Phải làm sao đây?

Lần đầu tiên hắn dao động vì một người phụ nữ!

Sáng sớm, những tia nắng ban mai len lỏi vào khung cửa sổ, chiếu vào mắt Từ Ngôn Hy.

Đầu cô nhức mỏi như muốn nổ tung, cô khó chịu nhắm mắt một cái, không chịu mở mắt mà đưa tay vươn vai, bất chợt đụng trúng một bờ tường mềm mềm, còn có... rất săn chắc.

Cô đưa tay sờ loạn tứ tung, cuối cùng một giọng nói trầm thấp đều đều vang lên trên đỉnh đầu

” Dậy rồi? ”

Đôi mắt ướt ươn chậm rãi mở ra, sau đó ngược lên phía giọng nói đó.

Từ Ngôn Hy ngây ngốc. Phản ứng đầu tiên là, đẹp trai quá!

Mới sáng sớm mở mắt ra đã thấy trai đẹp nha. Khuôn mặt này quá mê người rồi, đôi lông mày kiếm tuyệt quá, đôi môi thật gợi cảm a, mũi cao, mắt đen truyền thật đẹp! Cô đang nằm trong lồng ngực một người đàn ông, lại là một soái ca tuyệt hảo, giấc mơ đẹp quá, thật không muốn tỉnh lại mà!

Có một sự thật là, Từ Ngôn Hy cho rằng mình đang mơ, cứ ngẩn người ra nhìn nam thần mà không biết đó là thực tại

Thấy cô cứ ngẩn người ra nhìn mình bằng ánh mắt đó, hắn có chút bất đắc dĩ, đưa tay cốc nhẹ vào đầu cô một cái.

A, sao soái ca lại cốc đầu cô a, nhưng mà.. sao lại thấy đau nhỉ? Chẳng phải đây là mơ sao?

Khoan đã, đây là... Từ Ngôn Hy ngẩng đầu nhìn xung quanh, bệnh viện!

Chuyện hôm qua lại hiện ra trong đầu cô. Từng hình ảnh, từng âm thanh quanh quẩn trong trí óc cô. Lại nhớ tới một câu nói kia

” Tôi làm sao yêu em đây?... Tôi cũng yêu cô ấy! ”

” Bởi vì em quá ngây thơ! ”

Trong phút chốc, hốc mắt đã đỏ lên. Hóa ra là cô tự mình đơn phương!

Đình Ngụy Phi cùng cô, sau cái tát kia, tựa như đã kết thúc! Hiện tại tình yêu cô dành cho hắn, thực sự tan vỡ rồi!

Hoắc Dư Viễn nhìn người trong lòng mình bất động im lặng. Hắn cúi đầu, giọng lo lắng mà chính hắn còn không nhận ra

” Làm sao vậy? ”

Từ Ngôn Hy hít sâu một hơi. Quên đi! Nếu Đình Ngụy Phi đã phản bội cô thì lí do gì cô phải đau lòng vì hắn chứ. Không đáng, từ giờ cô phải quên hắn đi, bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Dư Viễn, chợt nhớ mình còn đang nằm trong lòng người ta, liền giật mình thoát ra khỏi lồng ngực hắn mà nhảy xuống đất, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hỏi

” Anh... anh là ai? ”

Hoắc Dư Viễn có chút bất đắc dĩ, cung phản xạ của cô thật “nhanh” quá đi, nhìn cô nhảy xuống giường chân không đứng trên nền đất, hắn khẽ nhíu mày

” Lại đây, mặt đất rất lạnh ”

Chợt nhớ ra điều gì đó, cô dè chừng hỏi tiếp

” Anh.. là người đưa tôi tới bệnh viện? ”

Hắn không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Đột nhiên hắn bước xuống giường, vươn tay đem cô trở lại giường, hắn đứng ở trên cao, giọng nam tính đều đều vang lên

” Tôi bắt gặp em ngã ở bên lề đường nên mang em vào bệnh viện. Bác sĩ nói em chưa khỏe, phải ở lại bệnh viện theo dõi thêm, cho nên đừng chạy lung tung, chân trần đi trên nền đất lạnh sẽ bị bệnh thêm ”

Từ Ngôn Hy ngẩn người, đã lâu rồi, chưa ai nói với cô những lời quan tâm như vậy.

Đã lâu rồi, rất... lâu rồi!

3. Chương 3: Vô Sĩ

Tôi từng nghe một câu hỏi: ” Vô sĩ là thế nào? ”

Từ Ngôn Hy ngẩn người, đã lâu rồi, chưa ai nói với cô những lời quan tâm như vậy.

Đã lâu rồi, rất... lâu rồi!

Cô ngẩng đầu khẽ nói

” Cảm ơn! ”

Hắn im lặng. Cô nở một nụ cười rạng rỡ nói tiếp

” Nếu bác sĩ đã bảo vậy thì tôi sẽ ở lại thêm một ngày nữa. Cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện nhé, tôi sẽ gọi bạn đến. Anh có thể về rồi! ”

Hoắc Dư Viễn khẽ cau mày. Đây được gọi là đuổi người sao? Hắn đã từ rất lâu chưa bị người khác đuổi nhà.

Thôi được rồi, thực ra hắn khá là thoải mái khi được ngủ bên cạnh cô cả đêm qua, mặc dù không biết tại sao. Trong đầu hắn sắp có một suy tính hay ho. Hắn hắng giọng trầm thấp đều đều, tay với cái áo khoác vắt ở ghế

” Vậy em nghỉ ngơi đi, tôi đi trước ”

Từ Ngôn Hy không nói gì, quay người nằm xuống giường, trong lòng thoáng buồn.

Cô đã mồ côi từ nhỏ, cô được nhà họ Mạc nhận nuôi, nhưng điều đó càng tệ hơn, tựa như bọn họ rất ghét cô, cô biết Đình Ngụy Phi, cô đem tình cảm dành cho hắn, nhưng cuối cùng hắn cũng phản bội cô, đau lòng hơn hết tất cả. Cô chỉ còn lại một người bạn tri kỷ, Tô Đan Đan.

A, nhắc tới Tô Đan Đan, cô không có điện thoại di động, làm sao liên lạc a?

Nghĩ ngợi một lát, thoát một cái, Từ Ngôn Hy từ trên giường nhảy vọt xuống chạy ra ngoài.

” Này ”

Hoắc Dư Viễn mới đi tới cầu thang đã nghe lịch bạch phía sau, hắn bắt giác quay lại, đuôi mắt về lên ý cười.

Bé con, anh mới đi chưa được bao lâu, em đã nhớ anh rồi sao?

Từ Ngôn Hy ngượng ngùng lí nhí hỏi

” Có thể cho tôi mượn điện thoại một chút hay không? ”

Mặt hắn hiện lên một chút lưu manh, khẽ cười nói đùa một câu mà một người không thích giỡn như hắn tuyệt đối chưa bao giờ làm

” Em muốn xin số điện thoại của trai đẹp sao? ”

Mặt cô ửng đỏ. Đây chính là vô sỉ!! Vô sỉ, quá vô sỉ aa!!

Cô càng lúng túng hơn, lắp bắp trả lời

” Không.. không phải.. tôi muốn gọi điện cho bạn tới ”

Hoắc Dư Viễn nhìn cô lúng túng liền nhếch mép một cái, đưa tay vào túi lấy ra di động đưa cho cô.

Từ Ngôn Hy đón lấy, sau đó nhanh tay ấn một dãy số. Nhạc chờ chỉ mới vang lên vài giây đã bị tắt, cô gọi lại lần nữa, vẫn như vậy.

Tô Đan Đan không nghe máy. Aaaaa cô quên mất, Tô Đan Đan có một thói quen không nhận những cuộc gọi từ số lạ.

Cô thật muốn đem thói này của Đan Đan nghiền nát thành cám heo a. Cô phải làm sao bây giờ a?

” Sao thế? Gọi không được? ”

” Uh, cô ấy không bắt máy của người lạ ” Cô buồn bã đưa lại điện thoại cho anh.

Hoắc Dư Viễn hắng giọng một cái, nhìn cô nói

” Em... có thể đưa địa chỉ cô ấy cho tôi? ”

” Thật sao? ”

Hắn im lặng, chỉ khẽ gật đầu.

Cô nhanh chóng nói cho anh biết địa chỉ của Tô Đan Đan.

Thật ra, cô đã nhận hai lần giúp đỡ từ hắn rồi. Chuyện hắn ôm cô ngủ cả đêm... có thể bỏ qua.

Giữa trưa, cửa phòng bệnh số 259 bật ra. Từ Ngôn Hy đang ngủ bị Tô Đan Đan nhào vào ôm lấy khóc lóc làm cô giật cả mình.

” Tiểu Hy! Tiểu Hy, cậu bị làm sao hả?! ”

” Này đại tiểu thư, tớ đang rất khỏe, cậu khóc lóc như tớ chết rồi vậy hả ”

” Nói bậy, cậu có chết cũng phải đợi tớ chết chung, ai cho cậu đi trước bỏ lại tớ cô đơn trên trần gian đầy cạm bẫy này..”

Sau đó Tô Đan Đan thao thao bất tuyệt một hồi, lại hỏi tới chuyện ai đưa cô vào bệnh viện. Cuối cùng cô phải kể lại tất cả cho Tô Đan Đan nghe, sau đó cô ấy phun ra một câu

” Trong họa có phúc, cậu gặp được soái ca aaa ”

Từ Ngôn Hy đen mặt!

Tô Đan Đan dè dặt nhìn cô một cái, sau đó hùng hổ nói

” Hay cho Mạc Vân Kỳ, cô ta quả là một con hồ ly chính hiệu đó a, cô ta còn dám dụ dỗ người đã có chủ a ”

Nhanh vậy mà Tô Đan Đan đã biết rồi sao? Cô cười nhạt trả lời băng quơ

” Nhưng chính người bị dụ dỗ cũng không có từ chối a. Có khi còn chủ động... ”

” Thôi được rồi, cậu đừng đau lòng vì cái tên khốn nạn đó. Bà đây sẽ ra tay trả thù giùm cậu ”. Tô Đan Đan lên tiếng trực tiếp tuyên chiến.

Hôm sau, Từ Ngôn Hy xuất viện.

Cô cùng Tô Đan Đan quyết định đi ăn mừng cô khỏi bệnh, đồng thời bắt đầu một cuộc sống mới, Tô Đan Đan nói là đi ăn mừng vì thoát khỏi tên khốn nạn kia sớm hơn. Tất nhiên lần này sẽ không đi bar!

Hai cô gái, một gợi cảm phóng khoáng, một thuần khiết như thiên sứ, cùng nhau bước vào cửa một nhà hàng đắt tiền. Liên theo đó là hấp dẫn theo bao nhiêu ánh nhìn.

Từ Ngôn Hy nhăn mặt, cô đã bảo đi ăn đại một cái quán nào ven đường cũng ngon hơn nhiều, thế mà Tô Đan Đan cứ nằng nặc đòi đi nhà hàng này, thật sự không nhìn ra cái gì thú vị.

” Ai da, cậu có thể bỏ cái bản mặt như cái mâm đó đi được không hả ”. Tô Đan Đan liếc nhìn cô khinh bỉ.

” Hay là chúng ta đổi địa điểm đi? ” Từ Ngôn Hy nín thở hy vọng cuối cùng

” Không được, không được. Hôm nay nhất định phải ăn ở đây a! ” Vừa nói Tô Đan Đan vừa dáo dác như tìm ai đó.

” A Thấy rồi! ”

Tô Đan Đan kéo Từ Ngôn Hy đi qua một cái bàn ở vị trí góc phòng, một người đàn ông có chút tuấn tú ngồi đó. Tô Đan Đan kéo ghế ngồi xuống,

” Xin lỗi, tôi đến có chút muộn ”

Người đàn ông kia liền nở một nụ cười tươi roi rói

” A không sao không sao, hai người đẹp như vậy thật đáng để tôi chờ đợi nha ”

” A đây là Từ Ngôn Hy, người tôi nói với anh! ”

Từ Ngôn Hy từ đầu đến đuôi vẫn đang ngây ngốc, rốt cuộc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Là xem mắt đó!

Cô nhú mày ném cho Tô Đan Đan một cái liếc tức giận, đại tiểu thư Tô gia thật là quá rãnh rỗi rồi, còn giúp cô mai mối a.

Từ Ngôn Hy ngược mặt lên trời, trong lòng hung hăng gào thét

” Hai người từ từ nói chuyện nha, tôi đi WC một chút ”. Tô Đan Đan giả hoạt, trong mắt lộ ra ý cười thật rõ ràng, rõ đến mức Từ Ngôn Hy chỉ muốn móc luôn con mắt của cô cho rồi a!

Một chiếc lamborghini đen dừng trước cửa nhà hàng. Một người đàn ông mặc âu phục sải bước chân dài đi vào đại sảnh, khuôn mặt tượng tạc hoàn mỹ đầy hơi thở băng lãnh, hướng tới chiếc bàn ở trung tâm nhà hàng.

Đó là vị trí đắt tiền nhất trong nhà hàng, toàn bộ chén đĩa, khăn bàn, đèn nền đến hoa trang trí đều là những thứ đồ đắt tiền đến đáng sợ, hơn nữa đều là thứ số lượng ít, ví dụ như lọ hoa kia, là hoa hồng Juliet, một bó hoa hồng trị giá lên tới hơn 15 triệu USD, do quá đắt đỏ, nên một nhà hàng to đùng vậy, chỉ có một cảnh cho bàn trung tâm mà thôi, chỉ một cảnh đủ làm người ta ngất xỉu khi nghe giá của nó rồi a!

Hoắc Dư Viễn ngồi xuống ghế, là cuộc hẹn cùng Doãn Thiên Phách.

Nhận thấy ánh mắt đổ dồn vào mình, hắn đưa mắt lạnh lùng quét một lượt, cuối cùng mọi người liền cúp mắt xuống mà không dám nhìn nữa, khoảng khắc mắt anh ta nhìn tới, thật lạnh sống lưng a!

Trong lúc vô tình quét mắt xung quanh, hắn phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc.

Còn chưa kịp vui vẻ khuôn mặt đã trở nên đen sì, khó chịu không biết từ đâu chui ra.

Cô cư nhiên ngồi cùng người đàn ông khác. Nhìn cái ánh mắt của người đàn ông kia đi, thật muốn đem anh ta giết chết mà.

4. Chương 4: Tổn Thương

Tôi từng nghe một câu hỏi: ” Nếu người bạn thương bị tổn thương, bạn sẽ làm thế nào? ”

Từ Ngôn Hy ngồi cùng với anh chàng kia, đột nhiên sống lưng lạnh một đợt.

Người đàn ông trước mắt làm cho cô thật nhàm chán a.

Cô gào thét trong lòng, Tô Đan Đan cậu mau ra đây, tớ sắp hết chịu nổi rồi a!

Lúc này, Doãn Thiên Phách một dạng trắng hoa công tử đi vào.

Nhận ra có mùi sát khí trên mặt Hoắc Dư Viễn, anh hướng theo ánh mắt, nhận ra một thiên sứ nhỏ đang ngồi cùng một người đàn ông khác. Trắng hoa công tử anh bao năm đã là cao thủ tình trường, liếc mắt một cái liền nhận ra cái dạng này là dạng gì.

Chẳng phải xem mắt thì là gì đây?

” Đây, ghen à? ”

Hoắc Dư Viễn thấy Doãn Thiên Phách, đem ánh mắt trên người Từ Ngôn Hy thu lại, cuối cùng mở miệng trầm trầm lạnh lùng

” Cùng cậu có liên quan? ”

” Đừng kiêu ngạo thế a, hãy mau bái sư phụ đi ông đây chỉ cho vài chiêu rước nàng về dinh a ” Doãn Thiên Phách cao ngạo cười đếu cẳng. Về phương diện này anh tuyệt đối là cao thủ.

” Cậu muốn lấy vợ rồi? Tôi có thể giúp cậu báo cáo cùng ông nội cậu! ”

” Đừng, tuyệt đối không được nha, số phận tớ đã rất khổ rồi a! ” Giọng điệu ủy khuất @@

” Đã điều tra chưa? ”. Hoắc Dư Viễn cắt đứt đề tài cũ.

Doãn Thiên Phách cười cười, anh biết chuyện Hoắc Dư Viễn nhắc tới là gì, anh nhếch môi trả lời

” Tớ đã cho người đi điều tra. Đình Ngụy Phi là nhị thiếu gia của Đình Gia, trước đây hẳn là người yêu của con gái nuôi của Mạc Gia, Từ Ngôn Hy, nhưng mới hôm qua giới báo chí đã công bố Đình Ngụy Phi sắp kết hôn cùng con gái ruột Mạc Gia, Mạc Vân Kỳ mới về nước ngoài được ba tháng ”

Hoắc Dư Viễn nhú mày. Tình cảm của cô với người đàn ông đó nặng đến mức cô tuyệt vọng đến vậy?

Cô bị tổn thương rồi sao?

Hắn phải làm sao nếu cô bị tổn thương?

Hắn chợt mỉm cười dịu dàng nhìn cô, nếu cô bị tổn thương, hắn sẽ chữa lành vết thương đó!

Doãn Thiên Phách sững sốt, Hoắc Dư Viễn cười dịu dàng? Anh đưa mắt nhìn Từ Ngôn Hy, chẳng lẽ...

Đương nhiên là cơ hội trêu ghẹo Hoắc Dư Viễn, cơ hội quý giá ngàn năm có một không thể bỏ qua đó a

Doãn Thiên Phách hướng Từ Ngôn Hy hất cằm một cái

” Này, không phải cậu để ý người ta chứ? ”

Hoắc Dư Viễn đến nhìn Doãn Thiên Phách còn lười, mở miệng trầm giọng

” Không liên quan tới cậu ”

Doãn Thiên Phách nhếch khóe môi, mặt giảo hoạt

” Cậu không mở miệng thừa nhận thì sau này đừng trách tớ cướp mối tình đầu của cậu a? ”

Hắn đưa mắt liếc Doãn Thiên Phách, hơi thở lạnh lùng nhả ra hai chữ

” Cậu dám? ”

Không dám!! Cái nhìn lãnh khốc như vậy. Anh tuyệt đối không dám.

Doãn Thiên Phách lạnh hết sống lưng, buông lời nịnh nọt

” Tớ nào dám a.. mà cậu không định cướp người à? Tính để người ta lấy mất đấy à? ”

Hoắc Dư Viễn nhếch mép một cái, đứng dậy tiêu sái đi qua phía góc phòng

Từ Ngôn Hy ngồi ở bên này đã mất hết kiên nhẫn, người đàn ông cứ thao thao bất tuyệt đủ thứ trên trời dưới đất, chưa hết, còn khoe khoang nhà anh ta rất giàu. Nhà anh ta có giàu nhất thế giới cũng có liên quan đến cô sao? Làm ơn đi a

Từ Ngôn Hy cảm thấy quá nhàm chán, tính đứng dậy xin phép ra về trước, bất ngờ bị một giọng nói trầm lãnh vang lên ở phía sau

” Em yêu, không phải nói chúng ta sẽ cùng nhau dùng bữa sao? Sao em lại chạy lung tung thế này? ”

Từ Ngôn Hy quay người lại, hoàn toàn ngây ngốc!

Người đàn ông ở trước mắt cô chính là người đã đưa cô vào bệnh viện a.

Nhưng mà... chúng ta? ai là chúng ta, còn nữa cùng nhau dùng bữa là cái gì vậy?

Người đàn ông đối diện nhìn thấy tổng giám đốc tập đoàn Hoắc Gia, liền một phát xanh mặt. Thôi rồi thôi rồi, như thế nào anh lại đụng trúng người phụ nữ của Hoắc Dư Viễn, anh ta lại bày ra một bộ dạng nịnh nọt

” Haha, Hoắc tổng, tôi không biết đây là Hoắc phu nhân, tôi.. tôi có việc, hai người cứ từ từ dùng bữa ”

Từ Ngôn Hy sốc toàn tập hai! Hoắc phu nhân? ai là Hoắc phu nhân, cô là gái chưa chồng đó nha, cô chỉ mới có một mối tình đã chia tay thôi a!

Sau đó chưa đầy ba mươi giây, đã không còn thấy người đàn ông đó nữa.

Từ Ngôn Hy lúc này mới hoàn hồn, thoát ra khỏi móng vuốt của Hoắc Dư Viễn

” Sao anh lại ở đây? ”

” Bàn chuyện công việc! ”

” Ý tôi là tại sao anh lại xuất hiện ở bàn ăn của tôi, còn nữa, cái gì mà em yêu, cái gì mà cùng nhau dùng bữa và còn cái gì mà Hoắc phu nhân? ”

Hoắc Dư Viễn nhú mày một cái, sau đó âm thanh lạnh lùng của hắn trầm trầm

” Tại sao một mình em lại đi ăn cùng người đàn ông lạ? ”

Bị ánh mắt và giọng nói của hắn dọa, cô bất giác chột dạ, sau đó lấp bắp

” Không phải.. là bạn tôi sắp xếp xem mắt, tôi không biết gì cả! ”

Sắc mặt hắn dịu đi một chút. Từ Ngôn Hy nắm lấy cơ hội tiếp tục lên giọng

” Nhưng tôi đi gặp ai là quyền của tôi, anh cùng tôi không có quen biết, tại sao anh phải tra hỏi tôi a? Anh còn nói cái gì hẹn ăn uống để người ta hiểu lầm nữa a? ”

” Giúp em giải vây ”. Sắc mặt ai đó thản nhiên trả lời.

Từ Ngôn Hy nín họng. Cái con người này có thể tùy tiện hơn nữa không. Nhìn là biết anh ta cũng là nhân vật to lớn, sao có thể tùy tiện nói giỡn như vậy chứ.

Hoắc Dư Viễn thấy cô không nói được gì nữa, khóe môi giương cao. Giọng có chút dịu dàng dễ nghe vang lên

” Tôi đưa em về ”.

Hắn không cho cô từ chối, đưa tay ôm eo cô ra ngoài, mặc cho ai đó hung hăng dẩy giữa nhưng vẫn không thoát được móng vuốt đang đặt bên eo với lí do là, lỡ diễn thì phải diễn đến cùng.

Ừm, chính cô cũng quên mất lấy Tô Đan Đan ra làm lí do rồi

Doãn Thiên Phách thấy một màn này, liền biết Hoắc Dư Viễn đã nhắm trúng thiên sứ bé nhỏ kia.

Hoắc Dư Viễn đưa Từ Ngôn Hy ra khỏi nhà hàng, ra tới xe hắn mới thả cô ra. Cô tức giận dậm chân. Nhưng ai đó vẫn khẽ nhếch môi vui vẻ nhìn cô tức giận.

Ở trên xe, không khí không thể quỷ dị hơn được nữa.

Hắn vẫn im lặng lái xe, thỉnh thoảng liếc mắt về kính chiếu hậu.

Nói gì thì nói, Hoắc Dư Viễn cũng là giúp đỡ cô ba lần rồi. Cô không biết tại sao hắn lại giúp cô.

Tựa người vào sát kính cửa sổ, nhìn trời mưa lất phất bên ngoài, nhìn đường xá cùng cây cối lui lại phía sau, bỗng nhiên bắt gặp một thân hình quen thuộc ở phía xa xăm, là Đinh Ngụy Phi cùng Mạc Vân Kỳ, ở trong cửa hàng đồ chơi dành cho trẻ em.

Cửa hàng đồ chơi dành cho trẻ em sao? Bọn họ...

5. Chương 5: Xác Định

Tôi từng nghe một câu hỏi: "Bạn có đau lòng nếu thấy người yêu cũ đi cùng người yêu mới?"

Cửa hàng đồ chơi dành cho trẻ em sao? Bọn họ...

Ánh mắt cô trở nên nhàn nhạt, hạnh phúc vậy sao? Đình Ngụy Phi, tại sao một chút áy náy khi hắn đối diện với cô cũng không có?

"Đau lòng sao?"

Hoắc Dư Viễn đột nhiên lên tiếng làm cô giật mình, nhếch mép một cái, cô im lặng, không nói gì cả.

Nói không đau lòng là nói dối. Tuy nhiên, nếu hắn đã phản bội cô, thì cô vì sao phải một mình chịu đựng. Vì thế mà cô quyết tâm gạt bỏ hắn ta ra khỏi cuộc đời của mình, sẽ khó khăn, nhưng cô sẽ dứt khoát mà đem hắn đá ra khỏi thế giới của cô. Còn nữa, hận này tất nhiên sẽ phải trả rồi mới đá ra được.

Hoắc Dư Viễn nhìn thấu suy nghĩ của cô, khuôn mặt chợt thoáng qua tia vui vẻ.

Chiếc lamborghini dừng lại trước một khu nhà trọ nhỏ. Từ Ngôn Hy vội vàng thoát ra khỏi móng vuốt của hắn, nhảy nhanh xuống xe quay đầu lại nói

"Tôi không biết anh có ý gì với tôi hay không, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống an ổn"

Trong lòng hắn nổi lên nộ khí đã cuộn cuộn, lời này của cô là có ý gì? Cô đừng hòng thoát ra khỏi hắn, một khi hắn đã xác định thứ mà hắn muốn, không gì là không thể. Được thôi, cô càng tránh hắn thì hắn càng kéo cô lại.

Trên mặt hắn hiện ra một nét gian tà, khóe miệng nhếch cao một bên vô cùng lưu manh, buông lại một câu

"Tôi là Hoắc Dư Viễn, nhớ cho kĩ"

Cô nhún vai một cái, chờ chiếc xe chạy đi. Cô làm một mặt quỷ le lưỡi. Không nhớ! Tại sao phải nhớ? Sẽ không gặp lại làm sao phải nhớ cơ chứ! Hắn không tránh cô thì cô sẽ tránh.

Từ Ngôn Hy tung tăng chạy vào nhà, cuộc sống bình thường thân yêu của cô đã trở lại. Cô sẽ có một bắt đầu mới tốt đẹp!

Hoắc Dư Viễn nhìn qua kính chiếu hậu, khẽ mỉm cười. Bộ dạng của cô thật đáng yêu, có điều cô suy nghĩ gì anh đều nhìn thấu.

Muốn né anh? Nếu cô đủ dũng cảm...

Từ Ngôn Hy vào tới phòng liền vất đồ qua một bên mà leo lên giường nằm.

Mệt chết đi được! Cô ai oán nằm trên giường. Đạo gần đây rất nhiều chuyện xảy ra làm cô cảm thấy rất mệt mỏi. Cô nhắm khẽ đôi mắt. Bất chợt điện thoại vang lên, Từ Ngôn Hy lười biếng đứng lên cầm lấy điện thoại.

"Hy Hy, sao cậu có thể vô tâm như vậy a? Cùng trai đẹp rồi đi mà không đợi tớ". Bên trong điện thoại vang lên tiếng ai oán của Tô Đan Đan.

Môi Từ Ngôn Hy giật giật mấy cái

"Trai đẹp?"

"Chính là người tớ hẹn gặp cậu đấy!"

"Tớ không về cùng anh ta"

"Sao? Cậu.."

"Đan Đan, tớ vừa mới chia tay. Hơn nữa cậu đừng làm như vậy, tớ cảm thấy tớ rất ổn. Cậu đừng lo lắng!"

” Nhưng.. ”

” Tô Đan Đan! ”

” Được rồi, tớ sẽ không như vậy nữa! ”

Từ Ngôn Hy biết Tô Đan Đan sợ cô đau lòng nên mới để cô gặp một người đàn ông khác để cô nhanh chóng quên đi Đinh Ngụy Phi.

Nhưng cô thật sự cảm thấy ổn, cô vốn mạnh mẽ, cô đã nghĩ thông suốt, hẳn không đáng để làm tổn thương tâm trạng của cô.

Đã có lần cô nghĩ, có thể hẳn vì một lí do bất đắc dĩ mà phải làm như vậy, nhưng hiện thực đều phản bội giả thuyết của cô, hẳn... vô tâm đến đáng sợ, càng nghĩ làm cô thêm chán ghét hẳn.

” Được rồi, có người gọi tới, tớ cúp máy đây! ”

Từ Ngôn Hy bấm nút xanh một cái, tiếp tục áp lên tai. Một giọng nữ thanh thót vang lên trong điện thoại

” Xin chào, cô có phải là Từ Ngôn Hy? ”

” Đúng rồi a! ”

” A, tôi là người của bộ phận nhân sự của công ty W, tôi muốn thông báo cho cô ngày mai tới công ty để thu dọn đồ đạc nghỉ việc ”

Từ Ngôn Hy thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Cái gì đây? Cô bình thường đi làm rất nghiêm túc, cũng không có phạm vào quy định gì, như thế nào bị đuổi việc? Có phải gọi nhầm rồi hay không a. Cô lo lắng hỏi lại

” Xin hỏi, tại sao tôi phải nghỉ việc? Có phải gọi nhầm người hay không a? ”

” Xin lỗi, đây là mệnh lệnh của cấp trên, còn có, chúng tôi sẽ bồi thường hợp đồng cùng cô. Thật sự xin lỗi ”. Đầu dây bên kia vang lên giọng đầy áy náy. Thật sự cô ta cũng chẳng biết tại sao cấp trên lại đưa ra ý kiến sa thải nhân viên mà không nói rõ lí do.

” Được rồi, ngày mai tôi sẽ tới ”

Cúp điện thoại, Từ Ngôn Hy ai oán. Công ty cô làm không nhỏ, làm sao lại có thể làm việc không có quy tắc muốn đuổi người là đuổi như vậy chứ.

Nhưng mà nghĩ lại, thật ra cô cũng muốn xin nghỉ việc ở công ty này lâu rồi. Mặc dù tiền lương cũng không tệ, nhưng sức ép công việc quá nặng. Trước đây là vì muốn phấn đấu để xứng đôi cùng Đinh Ngụy Phi, nhưng hiện tại không cần nữa. Cô muốn kiếm một công việc nhàn nhã một chút, tiền ít cũng không sao, một mình cô sống thong dong không cần nhiều tiền. Hơn nữa, công ty có đền tiền bồi thường hợp đồng, vậy càng tốt a!

Từ Ngôn Hy nhún vai một cái, xách thân đi tắm sau đó đánh một giấc ngon lành.

Cô không biết, chuyện cô bị nghỉ việc tại công ty W là một sắp xếp của một ai đó vô cùng lưu manh.

Nắng sáng chiếu trên khu vực trước cửa công ty W. Một cô gái đáng vẻ thuần khiết trong trẻo một tay ôm thùng giấy một tay ôm phòng bì, là tiền bồi thường, thật nhiều a. Khuôn mặt tinh nghịch le lói nụ cười cùng núm đồng tiền xinh xắn.

Từ Ngôn Hy ghé vào một quán cà phê, gọi một cốc latte. Đem máy tính để lên bàn, nhanh chóng nộp hồ sơ vào các công ty. Thật ra, năng lực của cô không đến nỗi tồi, có thể làm trong các công ty lớn. Cô tin tưởng mình có thể nhanh chóng kiếm được công việc mới, vì thế mà cô không lo lắng khi bị sa thải bởi công ty W.

Một tuần sau...

Từ Ngôn Hy nằm trên giường, bực tức đem cái gối ném xuống đất một cái.

Một tuần rồi a, một tuần rồi cô vẫn chưa kiếm được công việc mới. Cô đã nộp hồ sơ vào các công ty lớn nhỏ, rất nhiều rất nhiều, thế mà vẫn chưa một lời hồi đáp.

Có một vài công ty gọi điện tới bảo cô tới phỏng vấn, thế mà chưa đầy hai tiếng sau lại gọi nói báo nhầm người. Thế này thì cũng quá là không bình thường rồi đi.

Chỉ còn có hai công ty cô chưa nộp hồ sơ, một là công ty của Đình Ngụy Phi, hai là công ty Song Y.

Vì sao không nộp?

Quá rõ ràng, công ty Đình Ngụy Phi, công ty người yêu cũ có thể nộp vào sao? Nếu nhờ được nhận đi làm không cần thận dụng trúng hần cô sẽ không kiếm được mà đánh cho cái tên phản bội đó như tử mắt.

Còn Song Y, là công ty đứng đầu nước, công ty nổi tiếng trên thế giới, mặc dù cô có năng lực khá, nhưng mà cũng không giỏi đến mức sẽ được nhận vào đó! Nhân viên công ty Song Y tuyệt đối toàn nhân tài, cả lơ phát phơ như cô khẳng định sẽ không bon chen ở nơi đó được.

6. Chương 6: Nghiệt Duyên

Còn Song Y, là công ty đứng đầu nước, công ty nổi tiếng trên thế giới, mặc dù cô có năng lực khá, nhưng mà cũng không giỏi đến mức sẽ được nhận vào đó! Nhân viên công ty Song Y tuyệt đối toàn nhân tài, cả lơ phát phơ như cô khẳng định sẽ không bon chen ở nơi đó được.

Nhưng mà, lí do như vậy, nhưng cô vẫn phải thử vận may của mình. Số tiền bồi thường kia cũng không cứu được cô cả đời, cô cần có công việc ổn định.

Thế là cô quyết định nộp hồ sơ xin việc vào Song Y. Cô thầm tự nhủ, Song Y chịu áp lực còn hơn vào công ty của tên khốn nạn kia, cô sẽ không nhịn được mà kết liễu cuộc đời hắn

Cô thầm cầu nguyện ông trời hãy thương cô một lần đi. Cô thất tình, vào bệnh viện, còn có bị nói là gái có chồng đã quá đau khổ rồi a.

Quả nhiên ông trời không trêu ngươi cô nhiều lắm, thương tình cô một lần.

Nửa ngày sau, một cú điện thoại tới nói cô đã được nhận vào công ty Song Y, ngày mai có thể tới công ty làm thủ tục kí hợp đồng, sau đó có thể đi làm.

Cô mừng suýt khóc mà lăn lộn trên giường, nhưng vẫn hỏi không cần phỏng vấn sao, bình thường vẫn là nộp hồ sơ, sau đó người ta hỏi âm, sau đó phỏng vấn, và mới chính thức nhận việc chứ?

Nhưng mà quý công ty chỉ trả lời không cần. Người ta đã trả lời vậy cô cũng không cần tò mò lí do. Chỉ cần cô được nhận vào là tốt rồi. Thế là cả hai ba tiếng nằm lăn qua lăn lại cười ngây ngốc sau đó đánh một giấc mộng đẹp.

Sau khi đứng trước gương quần tới quần lui, thay đổi vô số bộ cuối cùng cô mặc một chiếc áo somi trắng cổ trụ, bên ngoài mặc cái váy đen lịch sự lại vô cùng đơn giản, bên ngoài khoác một chiếc áo jeans xanh. Có thể làm cho cô năng động hơn một chút.

Công ty Song Y...

Từ Ngôn Hy đứng ở đại sảnh hít sâu một cái. Công ty hàng đầu quả là có khác, đại sảnh thôi mà cũng hoành tráng như vậy. Người người tấp nập đi vào, ai cũng có vẻ rất bận rộn nha.

Ở giữa đại sảnh là một tượng đài phun nước, nghe nói tượng đài này rất đắt. Ở trên tượng đài có bốn thiên thần nhỏ. Mắt của mỗi thiên thần là một hạt kim cương đỏ. Thoạt nhìn thật đáng yêu, nhưng nếu nhìn kĩ như ác quỷ bé nhỏ vậy. Công ty lớn, đến vật trang trí cũng có tầm ảnh hưởng đáng sợ.

Không ngăn người nữa, cô bước nhanh về quầy tiếp tân, lễ phép hỏi

” Xin hỏi, phòng nhân sự ở đâu? ”

” Cô lên tầng hai, đi thẳng sau đó rẽ phải, căn phòng thứ ba ”

Buông một câu ” cảm ơn ” sau đó cô rời đi.

Từ Ngôn Hy đi theo chỉ dẫn tới phòng nhân sự, làm thủ tục một lát, cuối cùng chính là làm thư kí.

Cô có chút nhản mặt. Như thế nào lại làm thư kí a? Nhưng mà, có còn hơn không, hơn nữa lương rất cao, vậy cũng tạm ổn.

Sau đó, người ta bảo cô bắt đầu hôm nay làm việc luôn. Gấp gáp như vậy không biết làm cái gì a. Còn có phải trình diện tổng giám đốc.

Hơi lảm chuyện rồi a!

Từ Ngôn Hy vừa rời đi, trong phòng liền tùm lại. Bọn họ mới nghe được tin tổng giám đốc Song Y tuyển thư kí, thế là rất nhiều người tới nộp hồ sơ, đa phần đều là nữ.

Vì sao ư? Tất nhiên là vì say mê vẻ đẹp làm điên đảo quần chúng của tổng giám đốc công ty họ rồi.

Nhưng mà đáng tiếc ai cũng không được nhận, cuối cùng lại một cô gái không biết ở đâu ra, không cần phỏng vấn mà vẫn lọt vào, còn có nghe nói do cấp trên chỉ định cô ta.

Thật đáng ghét, sau này bọn họ sẽ chinh cô thật tốt.

Từ Ngôn Hy đứng trước cửa phòng tổng tài, có chút hồi hộp. Không biết cấp trên của mình như thế nào, chỉ hy vọng dễ tính một chút a

Cốc cốc cốc...

Hoắc Dư Viễn ngồi bên trong nhếch mép, nhanh như vậy sao?

Hắn đã rất vất vả mới đem cô đến đây được a.

Công ty W mà cô làm, lí do cô nghỉ việc? Chính là hắn đã ra lệnh cho giám đốc công ty hủy hợp đồng cùng cô, sau đó thông báo cho các công ty lớn nhỏ không được nhận cô.

Tất nhiên các công ty đều run sợ mà nghe theo. Ai dám nhận cô chính là đối đầu với công ty Song Y. Vì thế mà, Từ Ngôn Hy không nhận được phản hồi của các công ty mình nộp đơn.

Đuôi mắt hiện lên ý cười, một khi hắn đã muốn không gì là không thể. Hắn thực hiện kế hoạch này, chính là muốn để cô gần hắn mà mau yêu hắn đi a.

Hắn trầm trầm lãnh đạm lên tiếng

” Vào đi! ”

Từ Ngôn Hy vừa mới bước vào, nhìn hắn một cái, khuôn mặt liền biến đổi.

Ngây ngốc, hoàn toàn ngây ngốc!

Hắn... hắn sao lại ở đây?

Cô liếc mắt về phía bàn làm việc. Hai chữ tổng giám đốc ” Hoắc Dư Viễn ” to đùng đập vào mắt cô.

Trùng hợp như vậy sao? Đây được gọi là gì? Nghiệt duyên sao?

Sao hắn ở đâu cũng xuất hiện, cô cứ tưởng sau một tuần hắn đã biến mất khỏi cuộc đời xinh đẹp của cô rồi chứ!

Bây giờ cô không nhận công việc này có được hay không a? Chắc chắn là không rồi, khuôn mặt cô đau khổ.

Khi này lúc kí hợp đồng cô có một đoạn ” nếu bên nào vi phạm, hoặc hủy hợp đồng sẽ bồi thường” mà số tiền đó, không hề nhỏ a.

Bất chợt cô hiểu ra, lí do mình bị nghỉ việc ở công ty W!

Hoắc Dư Viễn nhíu mày một cái. Sẽ không phải bị dọa rồi chứ? Hắn nhìn cô ngây ngốc một hồi, cuối cùng lên tiếng

” Còn định ngây ngốc đến khi nào? ”

Từ Ngôn Hy giật mình, kéo hồn trở lại. Khuôn mặt có chút nhăn nhó một cái.

Đến mức này rồi, cô không thể không nhận công việc này. đành tự nhủ sẽ cố gắng coi như không quen biết anh ta, coi như đây là lần đầu gặp nhau vậy.

Thế là hít sâu một cái, cô cúi người gập đầu một cái, sau đó nhanh nhẹn mở miệng

” Xin chào, tôi là thư kí mới, tôi đến để trình diện cùng Hoắc tổng ”

Mặt hắn đen lại, ngữ điệu này chính là xác định phân rõ ranh giới cùng hắn sao?

Xem ra hắn sẽ phải dạy dỗ cô thật tốt mới được, dám cư nhiên đem hắn ra phân rõ ranh giới.

Thấy hắn không nói gì, cô nhún vai một cái

” Nếu.. không có việc gì, tôi đi trước! ”

Nói rồi cô quay người mở cửa, nhưng tay mới sờ đến núm vặn cửa liền nghe giọng lãnh đạm của hắn

” Em đi đâu đấy?”

Từ Ngôn Hy quay lại, mặt khó hiểu. Cô có thể đi đâu, tất nhiên là đi làm việc rồi. Không lẽ cô tới đây chơi sao?

” Tôi quay về bắt đầu công việc của mình ”

” Em sẽ làm việc ở kia! ” Hoắc Dư Viễn đưa tay chỉ cái bàn ở góc phòng gần cửa sổ.

Cô nhíu mày, suýt ngã ngửa.

Công ty lớn như thế này mà đến thư kí cũng không có phòng riêng sao? Nếu không có phòng riêng thì cũng có thể đặt bàn ở cửa ra vào phòng tổng giám đốc mà, không phải các công ty khác đều như vậy sao?

Như thế nào thư kí lại chung phòng với tổng tài?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng mà cô phải ngoan ngoãn đem đồ tới góc phòng mà bắt đầu công việc của mình.

Thật ra cô không biết, đã có ai đó ra lệnh mang bàn thư kí vào trong phòng của tổng giám đốc. Người đó là ai, khỏi bàn cũng biết, chính là cái người hiện tại đang một dạng đặc ý ngồi ngay bàn tổng giám đốc kia -Hoắc Dư Viễn!

7. Chương 7: Bị Chinh

Tôi từng nghe một câu hỏi: ” Bị tiểu tam chinh thì phải làm sao? ”

Thật ra cô không biết, đã có ai đó ra lệnh mang bàn thư kí vào trong phòng của tổng giám đốc. Người đó là ai, khỏi bàn cũng biết, chính là cái người hiện tại đang một dạng đặc ý ngồi ngay bàn tổng giám đốc kia - Hoắc Dư Viễn!

Từ Ngôn Hy ngồi làm việc được tầm hai ba tiếng, liền bị sai bảo đi pha cà phê, tất nhiên là cho cái tên tổng giám đốc cao quý kia!

Mới hai ba tiếng mà đã nào là

” Tôi chưa ăn sáng, rất đói ”. Thế là cô xách thân đi mua đồ ăn sáng cho hẳn

” Kí tên nhiều tay thật mỗi ”. Cô cố tình ngồi im, cuối cùng cũng bị bắt massage tay cho hẳn

” Thật nóng, cô mau mở máy lạnh ”. Báo hại cô tìm cái điều khiển máy lạnh muốn đổ mồ hôi máu, cuối cùng thấy nó nằm ngay trong ngăn bàn làm việc của hẳn, hẳn lại không nhắc cô một tiếng, khoảng khắc cô nhìn thấy cái điều khiển, cô chỉ muốn bóp nát nó luôn..

Thật muốn.... đem hẳn đá văng ra ngoài a!

Người nào đó sau khi hành hạ được người khác thì trong lòng vô cùng vui vẻ, cảm giác trêu chọc cô thật tốt!

Từ Ngôn Hy cầm cái ly trắng sứ đặt lên bàn, một tay xé cái bịch cà phê, bỏ vào trong ly. Sau đó đưa qua vòi nước nóng, cẩn thận rót nước vào, đem muống khuấy đều.

Cô quay người định rời đi thì bắt gặp một cô gái mặc một bộ công sở vô cùng vô cùng gợi cảm bước tới. Chiếc áo somi cổ V lộ ra bộ ngực đầy đặn ẩn hiện, chiếc váy bó sát đôi chân thon dài của cô ta. Tóc xoăn nước màu nâu đỏ thả dài hai bên ngực che che đậy đậy, lại vô tình làm nó gợi cảm hơn.

Bộ dáng này, Từ Ngôn Hy tắc lưỡi một cái, không làm người mẫu thì quá đáng tiếc rồi!

Tần Diệp Ly lắc lư đi tới trước mặt Từ Ngôn Hy, đem ánh mắt ganh ghét đặt trên người Từ Ngôn Hy.

Từ Ngôn Hy nhú mày, cô làm gì a? Sao lại nhìn cô với cái ánh mắt đó a.

Đang nghĩ có nên chào hỏi một tiếng hay không, dù gì cũng là đồng nghiệp. Nhưng Từ Ngôn Hy lại tắc lưỡi, người ta đã ghét mình thì vạ gì dây vào, chỉ tổ thêm rắc rối mà thôi.

Cô cầm ly cà phê xoay người bước đi.

Trước đây công việc pha cà phê này chính là của Tần Diệp Ly. Bây giờ lại bị một tiểu nha đầu giành đi, sao cô còn có thể ngày ngày gặp được không mặt của tổng giám đốc đây. Càng nghĩ càng tức giận. Cô phải chỉnh nha đầu này thì mới hả dạ.

Tần Diệp Ly đứng đưa chân dài, cố tình đưa chân phải ra. Từ Ngôn Hy bị vấp phải, không phòng bị ngã nhào về phía trước.

Chưa kịp định thần, một trận đau rát từ cánh tay truyền đến. Toàn bộ cà phê đổ lên người Từ Ngôn Hy, nước vừa mới sôi, làm vùng bị bỏng nổi rộp sưng đỏ lên.

” Ôi, cô không sao chứ? Sao lại đi đứng bất cẩn như vậy? ”

Trên đỉnh đầu vang lên câu nói giễu cợt cùng đắc ý của Tần Diệp Ly

Từ Ngôn Hy nhú chặt đôi lông mày mềm mại, đây là cố ý chỉnh cô sao? Cô mới làm việc được hai ba tiếng thôi a, xui xẻo sao lại đến nhanh như vậy chứ.

Cô cắn răng chịu đau, thầm tự nhủ ” Không sao không sao, mày phải cố lên Từ Ngôn Hy, nếu một vết bỏng thế này mà mày còn không chịu được thì sau này sao có thể lẫn lộn ở Song Y chứ! ”

Cô nhú chặt mày, gồng mình từ từ đứng dậy, trên miệng gượng cười yếu ớt

” Tôi không sao! ”

Tần Diệp Lynhếch khóe miệng. Mạnh mẽ cái gì chứ, xem ta từ từ chỉnh ngươi để ngươi phải rời khỏi công ty này thì ta mới hả dạ.

Tần Diệp Ly giương cánh môi đỏ chót của cô ta, mở miệng ngon ngọt

” Người cô bẩn rồi, cô mau vào WC rửa đi. Cà phê của tổng giám đốc để tôi lo cho ”

” Được! ”

Từ Ngôn Hy quay lưng rời đi. Thì ra là vì muốn pha cà phê cho tổng giám đốc sao?

Muốn pha thì cũng có thể nói cô một tiếng, cô sẽ toàn tâm nguyện ý nhường nó cho Tần Diệp Ly, bởi vì, chính cô cũng không có muốn làm công việc đó a.

Tần Diệp Ly được pha cà phê cho Hoắc Dư Viễn thì khóe miệng kéo lên thật cao. Trước khi bước vào, còn cố ý chỉnh lại cổ áo sơ mi lệch ra, kéo chân váy lên làm nó ngắn củn cợt.

Cô ta nắm lấy tay vịn đẩy vào, trên miệng lộ ra nụ cười quyến rũ

” Tổng giám đốc, em đem cà phê cho anh ~ ”

Tần Diệp Ly bỏ cà phê lên bàn, cố ý cúi thật sâu lộ ra cảnh xuân quang đầy đà.

Hoắc Dư Viễn đang thắc mắc Từ Ngôn Hy tại sao lâu như vậy vẫn chưa trở về. Định đi xem thế nào thì Tần Diệp Ly bước vào, tay cầm ly cà phê.

Cà phê ở đây, thế thì cô ấy ở đâu?

Lại nói Tần Diệp Ly này, ba lần bảy lượt quyến rũ hần, đã không ít lần bị hần ném ra ngoài. Không những Tần Diệp Ly, còn nhiều nhân viên nữ cũng muốn leo lên cái ghế Hoắc Phu Nhân. Mặc dù đã vô số lần làm hần phải đuổi việc, ném ra ngoài, sử dụng mọi biện pháp, thì hiện tượng đáng sợ này mới thuyên giảm. Nhưng danh vọng quá cao để người ta phải liều lĩnh mà leo lên.

Hoắc Dư Viễn nhíu mày nhìn Tần Diệp Ly, lạnh lùng hỏi

” Từ Ngôn Hy đâu? Sao cô lại bưng cà phê vào? ”

Tần Diệp Ly ở trong lòng tức giận, tổng giám đốc sao lại quan tâm nha đầu kia chứ!

Cô ta đem nộ khí ẩn sâu trong người, lắc lư đi tới bên cạnh Hoắc Dư Viễn, cố ý đem cặp đùi thon dài trắng trẻo lộ ra, uyển chuyển trả lời

” Cô ấy nói bận chút chuyện nên xin phép ra về, người ta mới tốt bụng đem cà phê qua cho anh a ”

Hoắc Dư Viễn thấy Tần Diệp Ly sắp sửa lộn xộn, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng, trầm giọng

” Ra ngoài! ”

Tần Diệp Ly mặc dù muốn quyến rũ Hoắc Dư Viễn, nhưng thấy hần như vậy thì liền thức thời trở ra ngoài.

Còn nhiều cơ hội, cô có tài năng, là người phụ nữ xinh đẹp nhất trong công ty này. Một nha đầu sao có thể làm khó được cô cơ chứ! Chờ xem, tôi nhất định sẽ quyến rũ được anh!

Tần Diệp Ly ra ngoài rồi. Hoắc Dư Viễn dựa người vào ghế, đưa mắt nhìn qua chỗ của Từ Ngôn Hy. Giỏ xách, điện thoại, đồ đạc vẫn còn kia. Đi về sao lại không mang theo?

Là Tần Diệp Ly nói dối sao? Xem ra cô ta càng ngày lá gan càng lớn! Không lẽ xảy ra chuyện gì rồi chứ? Rốt cuộc trốn đi đâu rồi không biết.

Hoắc Dư Viễn nhấn điện thoại trên bàn, giọng trầm trầm lạnh lùng

” Mau xem Từ Ngôn Hy hiện tại đang ở đâu! ”

8. Chương 8: Đau Lòng

Tôi từng nghe một câu hỏi: ” Bạn có đau lòng nếu người bạn thương bị hại? ”

Từ Ngôn Hy ở trong nhà vệ sinh cầm khăn giấy ướt đắp lên vùng bị bỏng ở cánh tay.

Thật đau a! Cô không có nghĩ nó lại sưng đỏ lên như vậy, xem ra càng ngày nó càng đỏ dữ dội. Chửi thầm trong lòng một tiếng! ” Con bà nó, nhất định sau này cô sẽ tìm cơ hội trả cả vốn lẫn lời cho cô ả ”

Cô nhìn vào trong gương. Tóc tai có chút chập vạt, áo sơ mi trắng bị cà phê làm bẩn hiện lên vào vết nâu vàng. Cánh tay sưng đỏ đập ngay vào mắt người ta. Ôi! thê thảm quá. Mới ngày đầu a!

Từ Ngôn Hy bước ra khỏi phòng vệ sinh, đứng trên hành lang bồn khoăn một lúc.

Làm sao bây giờ, hôm nay cô mặc áo sơ mi tay ngắn, không cách nào che đi được vết bỏng nổi bật này. Nếu cô để bộ dạng như vậy gặp tổng giám đốc, khẳng định sẽ bị giáo huấn một phen đi, cái tên đó vốn ưa sạch sẽ a!

Đang chập vạt một phen, bắt gặp một người đàn ông đi tới, là Doãn Thiên Phách. Cô đã từng gặp anh ta, chính là lúc ở nhà hàng kia!

Xác định người quen, cô liền chạy tới

” A, chào anh! ” Doãn Thiên Phách đang nhúc nhích đầu không biết Từ Ngôn Hy này chui ở chỗ nào, lại gặp ngay cô dăng tới cửa, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, mở miệng

” Đây baby girl, Hoắc Dư Viễn đang tìm cô đấy! ”

” Sao? Anh ta đang tìm tôi sao? ”

” Đúng vậy, còn có vẻ hơi tức giận! ” Doãn Thiên Phách nhớ lại cái giọng lạnh như băng ban nãy liền khẽ cười.

Từ Ngôn Hy thầm run trong lòng một cái! Xong rồi, phải mau tìm cách che cái chiến tích hùng hồn của Tần Diệp Ly lại mới được.

Cô đảo mắt, bắt gặp cái áo khoác trên người Doãn Thiên Phách, khoe miệng liền giương cao. Vẻ mặt không thể lưu manh hơn nhìn chăm chăm vào áo người ta.

Doãn Thiên Phách bắt gặp ánh mắt này, cả người liền run nhẹ một cái!

Con bà nó, baby girl, cái nhìn của em thật nguy hiểm a!

” Đây, anh có thể cho tôi mượn chiếc áo khoác của anh một ngày được không? ”

Doãn Thiên Phách khó hiểu nhìn cô một cái, đến khi ánh mắt dừng lại trên vết bỏng chói mắt kia. Chợt hiểu ra mục đích cô mượn áo.

Anh khẽ nhếch môi, Hoắc Dư Viễn mà nhìn thấy cái vết bỏng này, không biết sẽ phản ứng như thế nào a. Anh thật mong chờ.

” Được thôi, nhưng cô phải giặt thật sạch, sau đó ngâm nước xả hiệu W, đừng để lại mùi hương của cô trên áo, người phụ nữ của tôi sẽ ghen a! ”

Anh liền đau lòng giao áo cho cô. Trước khi Từ Ngôn Hy đi còn dặn lại ” nhớ phải hiệu W ”. Cô cảm thấy anh ta thật phiền phức, chỉ một cái áo khoác thôi mà lăm điều thế không biết.

Đứng trước phòng tổng giám đốc, Từ Ngôn Hy đem áo khoác mặc vào, cố gắng che kín cánh tay cùng những vết cà phê, tất nhiên sẽ có một số chỗ không che được, nhưng chắc hẳn cũng không quá để ý kĩ đâu.

Trong lúc Hoắc Dư Viễn sắp mất hết kiên nhẫn thì Từ Ngôn Hy đẩy cửa bước vào.

Hoắc Dư Viễn đem ánh mắt quét qua người cô một lượt khiến cho cả người cô không chịu được run lên một cái.

Ánh mắt hắn sa sầm, chiếc áo khoác kia không phải của Doãn Thiên Phách sao? Cô cứ nhiên dám mặc áo của người đàn ông khác, xem ra phải đem cái tên trắng hoa kia ra trừng phạt, còn có phải giáo huấn cô một phen, để cô không tùy tiện đem quần áo của người khác mặc lên người mới được

” Tối đây! ” Hoắc Dư Viễn lạnh lùng ra lệnh.

Từ Ngôn Hy thăm sợ hãi, phát hiện ra rồi sao? Cô đã che rất kĩ rồi a.

Thấy cô còn do dự ngậy ngốc đứng đó, hần liền lạnh giọng khê quát lên một tiếng

” Mau tới đây! ”

Cô sợ hãi bước nhanh lên bên cạnh Hoắc Dư Viễn, không dám nhìn thẳng vào hần mà cúi đầu nhìn những ô gạch sáng bóng trên nền nhà.

Hần vươn tay kéo cô một cái, Từ Ngôn Hy bất ngờ không lường trước được ngã nhào vào lòng hần, lúc té ngã vào ngực hần không cẩn thận để cánh tay chạm trúng cạnh bàn, cô nhăn mặt khê la lên

” A, đau quá! ”

Hoắc Dư Viễn nhíu mày, đem cánh tay của cô lên xem thì cô liền giật tay lại, đem giấu ra đằng sau.

Hần đen mặt lại, cô giấu diếm hần cái gì, liền mạnh tay kéo cánh tay lại, vạch ống tay áo lên.

Quả nhiên, sắc mặt Hoắc Dư Viễn trở nên lạnh lùng như tảng băng Nam Cực, toàn thân tỏa ra đầy nộ khí nhìn chăm chăm vào vết bồng.

Từ Ngôn Hy thấy hần như vậy liền sợ hãi

” Tổng.. tổng giám đốc, tôi.. xin lỗi, tôi..không cẩn thận làm đổ cà phê mới bắn như vậy! Sau này tôi sẽ thật sạch sẽ ”

Hoắc Dư Viễn nhíu mày nhìn cô khó hiểu, tay ấn điện thoại, giọng hết sức lạnh lùng, có thể thấy hần rất kiềm chế cơn giận của mình

” Dem hòm thuốc qua đây! ”

Tốc độ rất nhanh, Doãn Thiên Phách đã đem hòm thuốc tới trước mặt Hoắc Dư Viễn. Đùa a, được xem cái tên lạnh lùng kia phát nổ sao có thể chậm trễ a. Lúc rời đi còn quay qua nhìn Từ Ngôn Hy bằng ánh mắt đáng thương, xem ra cô ấy không giấu được a, hần nín cười chạy ra ngoài.

Từ Ngôn Hy liền hung hăng trừng mắt nhìn anh ta.

Hoắc Dư Viễn nhíu mày, đem thuốc mỡ bôi lên vùng bị bồng. Chỉ mới chạm vào thôi cô đã nhảy dựng lên

” Này, đau quá! ”

hần đau lòng nhìn cô, hết sức cẩn thận bôi thuốc mỡ lên.

Cuối cùng cũng xử lí xong vết bồng, khuôn mặt cô không thể nào nhăn nhó hơn được nữa. Thiệt đau chết cô a!

Sau khi tỉnh táo, cô phát hiện mình lại ngồi trong lòng ngực Hoắc Dư Viễn, đây là lần thứ hai rồi a!

Cô định nhảy xuống thì bị Hoắc Dư Viễn ôm chặt lại, tất nhiên là do hần đã có kinh nghiệm lần trước a!

Hoắc Dư Viễn nhìn người trong ngực, giọng lạnh lùng vang trên đỉnh đầu cô

” Tại sao lại ra như vậy? ”

Hần đang hỏi tại sao cô bắn như vậy sao? Không lẽ hần định phạt cô sao?

” Là cà phê đổ lên nên mới bắn như vậy, sau này tôi sẽ sạch sẽ hơn ”

” Tôi hỏi em vết bồng kia ”

” Ách.. không phải anh giận dữ vì người tôi bắn sao? ”

Hoắc Dư Viễn thật hết cách với cô, cô chính là nghi hần giận dữ vì thấy cô không sạch sẽ trở về sao?

Hần chính là đang đau lòng cho vết bồng kia của cô đó!

Từ Ngôn Hy thấy hần hỏi đến vết thương, liền hùng hùng hổ hổ trách tội ai đó, quên đi thân phận mình cao giọng

” Còn nói nữa, chính là tại anh bắt tôi đi pha cà phê nên mới gặp cái người chết tiệt kia! ”

” Tần Diệp Ly? ”

” Chính cô ta chứ còn ai nữa, cô ta chính là cố tình để tôi vấp phải chân cô ta mà té a! Hại tôi đau muốn chết a! ”

Khuôn mặt tượng tạc của Hoắc Dư Viễn trở nên lạnh lùng bội phần.

Quả nhiên, cô ta còn dám nói dối hắn, còn hại cả bé con của hắn trở nên như vậy.

Tần Diệp Ly, lá gan của cô thật to!

9. Chương 9: Thời Gian Tiếp Nhận

Tôi từng nghe một câu hỏi: ” Người yêu cũ kết hôn? ”

Khuôn mặt tượng tạc của Hoắc Dư Viễn trở nên lạnh lùng bội phần.

Quả nhiên, cô ta còn dám nói dối hắn, còn hại cả bé con của hắn trở nên như vậy.

Tần Diệp Ly, lá gan của cô thật to!

Từ Ngôn Hy thấy khuôn mặt của hắn dần trở nên lạnh lẽo thì sợ hãi, vội nói

” Đây, anh mau thả tôi ra, tôi còn phải làm việc a! ”

” Bị thương vậy còn làm việc sao? ”

Cô nghe vậy liền chống chế lại

” Tôi chỉ bị bong, không có tàn phế a. Còn có, nếu tôi nghỉ sẽ bị trừ lương a, trong hợp đồng đã ghi rõ ràng, tôi không làm trái quy định công ty ”

Hoắc Dư Viễn nhếch miệng, quy định là do hắn đặt ra, hắn cũng có thể vô hiệu với cô

” Tôi cho em nghỉ, tôi là tổng giám đốc, em dám chống lại tổng giám đốc của mình? ”

Thật ra chính là nghỉ, em dám chống lại ông xã tương lai của mình sao?

” Anh.. ”

” Được rồi, đừng nói nhiều nữa, tôi đưa em về ”

Hoắc Dư Viễn lấy áo khoác lên người Từ Ngôn Hy, ôm ra xe mặc cho cô ở trong lòng phản kháng kịch liệt. Mà sự phản kháng đó đối với hắn giống như gãi ngứa.

Từ Ngôn Hy thầm than trong lòng thật may là chưa tan tằm nên không có nhiều người nhìn thấy a. Nếu có người nhìn thấy khẳng định cô sẽ bị chỉnh chết đi sống lại.

Từ Ngôn Hy ngồi trên chiếc Ferrari màu trắng số lượng có hạn không khỏi ngạc nhiên. Lần trước là Lamborghini, lần này là Ferrari. Quả nhiên xe đắt tiền có khác, ngồi thật thoải mái.

Cảm thấy con đường phía trước không phải đường về nhà, cô liền lên tiếng hỏi

” Đây, anh đi đâu thế, đây không phải đường về nhà tôi ”

” Đưa em đi ăn rồi sau đó chúng ta mới về nhà ”

” Ra vậy..! ”

Từ Ngôn Hy quay người lại, sau đó phát hiện ra một cái vô cùng không hợp lí.

Chúng ta? Ai là chúng ta, cô với hắn sao? Nghe giọng của hắn thật giống như hắn với cô là một cặp vợ chồng vậy. Nghĩ đến đó, khuôn mặt của cô không tự chủ được liền đỏ lên.

Hoắc Dư Viễn ngồi bên cạnh nâng cao khóe miệng, hắn không nghĩ cô đáng yêu đến vậy!

Chiếc xe sang trọng dừng lại ở một nhà hàng năm sao sang trọng. Từ Ngôn Hy ngẩng đầu nhìn lên biển hiệu. Là nhà hàng lần trước cô đến.

Còn đang ngây ngốc thì một người đàn ông từ trong nhà hàng đi ra. Chính là Doãn Thiên Phách, nhà hàng này là của anh ta.

Sau khi nghe tin Hoắc Dư Viễn đến cùng thiên sứ nhỏ liền bỏ mọi công việc chạy ra nghênh đón. Chủ yếu muốn tìm cơ hội chọc tức cái tên lạnh lùng kia, bù đắp cho nỗi tổn thương bị hắn sai bảo, hại anh không thể đi chơi cùng bạn gái.

Nhìn thấy Từ Ngôn Hy, Doãn Thiên Phách liền giang hai tay ra, làm một động tác thân thiện thoải mái chào hỏi

” Chúng ta lại gặp nhau, baby girl! ”

Từ Ngôn Hy thấy anh nhiệt tình cũng làm một động tác giống như anh, tính ôm lại anh.

Kết quả Hoắc Dư Viễn liền đen mặt đưa tay kéo cô lại, sau đó đưa mắt liếc Doãn Thiên Phách một cái, khiến cho anh một phen lạnh sống lưng.

” Mau vào đi, ở ngoài này rất lạnh! ”

Nói xong liền trực tiếp lôi Từ Ngôn Hy đi vào nhà hàng, bỏ rơi Doãn Thiên Phách lại ở phía sau.

Quả nhiên, trọng sắc bỏ rơi bạn, Doãn Thiên Phách ủy khuất chạy theo vào.

Sau khi một phen ăn uống no say trước đôi mắt cưng chiều của Hoắc Dư Viễn cùng con mắt ngạc nhiên của Doãn Thiên Phách, cô liền đòi về.

Doãn Thiên Phách một phen sững sốt, thiên sứ nhỏ ăn thật nhiều, cứ như bị bỏ đói ba năm vậy.

Còn Hoắc Dư Viễn chính là nhìn thấy cô ăn uống ngon như vậy cũng cưng chiều gấp đôi ăn liên tục vào bát cô. Hắn cứ tưởng cô sẽ giữ khoảng cách với hắn, chỉ ăn như có lệ rồi đòi về, không ngờ cô có thể ăn đồ ăn hắn gấp, chính là không ghét bỏ hắn. Hoắc Dư Viễn cảm thấy rất hài lòng. Hắn sẽ cho cô thời gian tiếp nhận anh.

Sau khi tắm rửa thoải mái, cô liền ôm laptop lên mạng coi một chút tin tức.

Tay cô liền dừng lại ở một mục tin tức với tiêu đề màu đỏ vô cùng chói mắt ” Giám đốc tập đoàn Đình Gia tuyên bố sẽ kết hôn cùng con gái tập đoàn Mạc Gia ”

Kết hôn sao?

Đình Ngụy Phi kết hôn cùng Mạc Vân Kỳ, tin tức này đối với cô chẳng là gì nữa, cô đã dứt khoát cắt đứt tình cảm của mình cùng anh ta.

Chỉ là muốn xem, hai người bọn họ có thể hạnh phúc được bao lâu. Cô nhếch nhẹ mép. Một đôi cầu nam nữ thật hợp!

Điện thoại một phen chấn động. Từ Ngôn Hy bò lên đầu giường chộp lấy điện thoại. Là số điện thoại lạ, cô bắt máy

” Alo, ai đó? ”

Hoắc Dư Viễn nhú mày, cô cứ nhiên không có lưu số điện thoại của hắn, giọng có chút không vui

” Là tôi!”

Nghe ra giọng bá đạo lạnh lùng của Hoắc Dư Viễn, cô liền như con rùa rút cổ, run run khóe miệng hỏi

” Ách.. tổng giám đốc, anh gọi có việc gì a? ”

” Phải có việc gì tôi mới được gọi cho em sao? ”

Tất nhiên rồi a. Cô rút rút khéo miệng. Bây giờ đã là ngoài giờ làm việc rồi nha, không có việc gì thì gọi làm gì cơ chứ!

Bên đầu dây kia lại vang lên giọng nói trầm trầm

” Sáng mai 7h tôi sẽ đến đón em ”

Không cho cô có cơ hội từ chối liền cúp máy.

Cô ngồi ngây ngốc một lúc lâu. Hắn sao lại đến đón cô a? Tự cô đi làm cũng được mà. Nếu hắn đến đón cô, khẳng định sẽ bị mọi người trong công ty nhìn thấy đi?

Sáng hôm sau...

Ách, là hôm qua suy này nghĩ nọ nên Từ Ngôn Hy ngủ quá muộn. Và hậu quả là.. bây giờ một tay cầm túi xách, một tay cột tóc lại, trên miệng ngậm một cái bánh mì sandwich nhỏ, chạy như bay đến chiếc Lamborghini.

Hoắc Dư Viễn cau mày nhìn cô đầu tóc lộn xộn ngồi phịch vào trong xe.

” Xin lỗi, tôi ngủ dậy hơi muộn hì hì ”

Hắn không nói gì, đưa tay lấy từ trong chiếc hộp ở ghế sau ra một bịch sữa tươi đưa cho cô. Sau đó lái xe rời đi.

Xe dừng lại trước tòa nhà cao chọc trời của công ty Song Y.

Từ Ngôn Hy liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, ngập ngừng mở miệng

” Tổng giám đốc! Tôi xuống trước, đợi một chút anh vào sau nhé! ”

Hoắc Dư Viễn nhíu mày nhìn cô khó hiểu

” Tại sao không vào cùng nhau? ”

” Chuyện là.. tôi và anh, đi cùng nhau có hơi.. không hợp lí! ”

Hắn lại nhíu mày, toàn thân bắt đầu tỏa hơi lạnh, giọng trầm thấp lạnh lẽo

” Tại sao không hợp lí? ”

” Thì là.. là.. ” Cô bắt đầu lắp bắp

” Chúng ta vào cùng nhau! ”

” Nhưng.. ”

” Không nhưng gì hết, em dám chống lại tổng giám đốc? ” Hoắc Dư Viễn nhíu đôi mày kiểm lại nhìn Từ Ngôn Hy, cô sợ hãi nín bật, đau khổ chấp nhận số phận làm thư kí ngoan hiền của tổng giám đốc

Hoắc Dư Viễn bước xuống xe, tây trang tôn lên khí phách xuất chúng vốn có. Hắn vòng qua xe tiêu sái bước vào công ty.

Cảm thấy cái người trong xe vẫn đang ngây ngốc giả chết không chịu xuống xe, hắn quay đầu lại cau mày nhìn cô.

Không xuống xe? Đây là muốn hắn đích thân kéo cô đi sao? Được! Hắn chiều theo cô...

Từ Ngôn Hy ngồi trong xe sống chết không xuống. Cuối cùng thấy Hoắc Dư Viễn bước tới gần sợ hãi lui vào sau ghế, liền bị hắn nắm lấy tay lôi ra ngoài.

Chịu thôi, sức hắn so với sức cô từ trước đến giờ vẫn luôn là cô thua.

Trong đại sảnh tầng một xảy ra một màn như thế này. Tổng giám đốc lạnh lùng như một tảng băng trôi dạt ở Nam Cực không thích để phụ nữ đến gần, lại đi nắm tay, à không, là kéo tay một cô gái, làm cho chị em phụ nữ trong công ty ghen tị gần chết. Mà cô gái kia, khuôn mặt kiểu như ” Là tôi bị ép a! ”

Lúc này trong đầu Từ Ngôn Hy liền cảm thấy hối hận.

Nếu lúc này tự nguyện đi, có lẽ chỉ phải đi sau hần mà thôi. Cố chấp làm chi để bây giờ mặc cho hần tay ra sức nắm lấy tay cô mà kéo đi giữa đại sảnh vậy hả trời!

10. Chương 10: Kết Hôn

Tôi từng nghe một câu hỏi: ” Nếu người yêu cũ mời đi dự lễ kết hôn thì phải làm sao? ”

Cuối cùng cũng vào trong thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc

Cô vẫn luôn dấy giụa để thoát ra khỏi móng vuốt của hần, cuối cùng đành dùng khổ nhục kế. Đưa hai con mắt long lanh ướt ướt nhìn hần, nhăn mặt

” Tổng giám đốc, anh nắm vậy tay tôi rất đau! ”

Hoắc Dư Viễn nhìn cánh tay bên trái bị bồng chưa khỏi, bàn tay bên phải đã bị hần vô tình dùng lực mạnh hiện lên những vết hằn đỏ.

Hần liền buông tay cô ra, kéo cô vào lòng, tay đặt lên eo cô.

Từ Ngôn Hy nhăn mặt định thoát ra nhưng nghĩ lại dù có muốn cô cũng không thoát được nên đành để mặc hần ôm.

Dù sao như vậy cũng tốt hơn so với việc hần làm đau tay cô a.

Vừa vào phòng làm việc, hần đã sai cô đi pha cho hần một ly cà phê, còn có mua thêm hai phần điểm tâm. Cô liếc hần một cái, rồi cũng ngoan ngoãn đi mua.

Thật ra, việc đó chỉ là mượn cớ để Hoắc Dư Viễn có thể bàn chuyện mà hần không muốn cô nghe cùng Doãn Thiên Phách

Hoắc Dư Viễn tựa người vào ghế, nhắm khê con mắt sâu đen thăm thẳm, lạnh lùng hỏi

” Nói đi! ”

Doãn Thiên Phách ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của tổng giám đốc, trên tay cầm cây bút quay vun vút thật điêu luyện, nhanh chóng mở miệng báo cáo

” Hôm qua tớ đã điều tra, là Tần Diệp Ly. Tớ cho đuổi việc rồi, còn có thông báo toàn bộ các công ty không được nhận cô ta. ”

Lông mày của Hoắc Dư Viễn khê giãn ra

Doãn Thiên Phách rút ra trong một tập tài liệu một phong bì màu đỏ chói mắt để lên bàn, tiếp tục nói

” Viễn, là Đình gia cùng Mạc gia gửi. Chính là lễ kết hôn của họ ”

Hoắc Dư Viễn nhếch khóe miệng.

Doãn Thiên Phách còn đang muốn hỏi Hoắc Dư Viễn có đến dự hay không, thì Từ Ngôn Hy liền mang điểm tâm cùng cafe trở về.

Hoắc Dư Viễn đảo mắt nhìn anh một cái, Doãn Thiên Phách liền biết ý, đứng dậy rời đi.

Từ Ngôn Hy đặt cafe lên bàn Hoắc Dư Viễn, thuận tiện thắc mắc mở miệng hỏi

” Sớm như vậy đã tới gặp anh sao? ”

Hắn nhìn cô một cái, mặt lưu manh

” Em ghen sao? ”

“ ... ”

Từ Ngôn Hy đen mặt.

Sao cô có thể ghen cùng một người khác giới với mình chứ?

Không đúng không đúng, chính xác là, tại sao cô phải ghen chứ?

Im lặng, đi về chỗ ngồi của mình. Cô nên khôn ngoan giữ im lặng, mở miệng kiểu gì cũng bị hắn làm cho tức chết.

Điện thoại của Từ Ngôn Hy rung rung trên bàn, cô bắt máy

” Alo! ”

” Thư kí Từ, có chuyển phát nhanh cho cô ”

” A, được, tôi xuống lấy liền đây! ”

Sau khi chạy xuống quầy tiếp tân nhận lấy một cái bọc nhỏ, cô ngồi vào chỗ làm việc của mình, mở lớp keo dán cùng hóa đơn bên ngoài ra, thò tay vào trong bọc lấy ra một tấm thiệp màu đỏ.

Trên chiếc bì đỏ chói là một tấm hình Đình Ngụy Phi cùng Mạc Vân Kỳ được in trên đó.

Cô nhếch mép, con mắt trở nên âm đạm.

Nhanh như vậy thiệp đã tới cô rồi sao?

Cái thiệp chói mắt này, khẳng định không phải Đình Ngụy Phi gửi đi, mà không phải anh ta, thì chỉ có thể một người mà thôi.

Mạc Vân Kỳ, cô muốn khoe chiến thắng của mình đó ư? Đáng tiếc, cô không có hứng thú rồi!

Hoắc Dư Viễn nhìn tấm thiệp trên tay Từ Ngôn Hy, đưa tay xuống ngăn kéo, lấy ra một thứ khi nãy đã giấu đi, là thiệp mời.

Hắn đi đến bên cạnh cô, để tấm thiệp lên bàn. Từ Ngôn Hy nhìn hắn ngạc nhiên

” Anh cũng có? ”

Hỏi xong lại cảm thấy câu hỏi hơi dư thừa, đối tác làm ăn thì phải có rồi. Vả lại, tập đoàn Song Y thì có ai mà không muốn kéo thêm chút quan hệ chứ.

Hắn nhìn cô, mở miệng hỏi

” Em sẽ đi? ”

” Không biết nữa! ”

Cô không rảnh tới góp vui, nhưng cô lại muốn tới ” chúc phúc ” cho người ta một chút a.

Hoắc Dư Viễn đưa tay vuốt tóc cô

” Đi, tôi đi cùng em! ”. Hắn chính là muốn đưa cô đi đòi lại chút uất ức của tuổi thanh xuân

Từ Ngôn Hy nhú mày nhìn Hoắc Dư Viễn, ai cần hắn đi cùng chứ. Nhưng mà, có hắn đi cũng không tệ.

” Nếu không sợ mất mặt thì tôi sẽ không ngại để anh đi cùng ”

Hoắc Dư Viễn nhếch mép, không nói gì đi về chỗ ngồi. Tiếp tục công việc của mình, trong mắt lóe lên tia hứng thú sâu thẳm trong con ngươi màu đen tuyền.

Mạc Gia...

Mạc Kiến Tôn ngồi ở ghế đầu bàn cơm, giống như một vị gia chủ quyền thế lên tiếng

” Từ Ngôn Hy, em mày cũng sắp lấy chồng rồi, đến lượt mày đấy! ”

Từ Ngôn Hy ngồi ở gần cuối, đôi môi nhỏ khê nhếch lên. Gọi điện bảo cô về ăn cơm chính là muốn bàn về chuyện này ư?

” Ba, đáng lẽ con cũng lấy chồng rồi, nhưng con còn không biết vật trên tay mình còn có thể bị cướp đi a? Còn biết làm sao? ”

Mạc Vân Kỳ ngồi bên trái Mạc Kiến Tôn khê nức nở

” Chị, chị vẫn giận em sao? Em... em xin lỗi ”

” Tiểu Hy, con đừng như vậy, em con đang có thai...” Chu Diệu ngồi bên cạnh Mạc Kiến Tôn cũng nói một câu.

Từ Ngôn Hy khê kéo cao khóe miệng. Mạc Vân Kỳ là vậy. Luôn làm một bộ dáng nhu nhược yếu đuối, từ nhỏ đến lớn luôn giành giật đồ của cô, nhưng lúc nào Chu Diệu cũng bảo cô nhường.

Nhường đến cả người yêu sao?

Trước đây, vợ chồng Mạc Kiến Tôn không có con, liền nhận cô về nuôi, sau đó mới phát hiện Chu Diệu đã có thai, chưa đầy một tháng, cô đã bị ghẻ lạnh. Từ năm đó, cô giống như vật thừa thải, cho đến giờ, cô lại trở thành công cụ làm ăn câu rổ vàng cho Mạc Gia, bọn họ chưa từng đối tốt với cô từ khi có Mạc Vân Kỳ, chưa từng!

Từ Ngôn Hy cười chua xót

” Con ăn no rồi, con đi đây ”

Cô đứng dậy hướng ra cửa, Mạc Kiến Tôn ở trong liền hét lớn

” Hồn xược! Cái con mất dạy này! Mày dám bước ra khỏi cửa thì đừng trách tao ”

Từ Ngôn Hy hít sâu một hơi, quay lại điềm tĩnh trả lời

” Tôi vốn không phải con của ông! ”

Một chiếc Ferrari màu đỏ chói mắt đậu chễm chệ trước khu phòng trọ Từ Ngôn Hy. Khi cô nhìn thấy chiếc xe này, chút nữa thì ngất xỉu. Đây là Ferrari 812 Superfast giá trên 320.000 USD đó nha, là xe siêu siêu siêu đắt tiền a

Hoắc Dư Viễn nhíu mày nhìn cô, đi dự lễ kết hôn người yêu cũ mà ăn mặc đơn giản không thể đơn giản hơn như vậy sao.

hắn không nói gì, lái xe một mạch tới một studio nổi tiếng của thành phố A.

Ba tiếng sau, Từ Ngôn Hy ngây ngốc nhìn trong gương, thiếu chút nữa la lên.

Trong gương là ai vậy? Cô đó sao? Thật không thể tin nổi

Hoắc Dư Viễn nhìn cô, phát biểu hai từ

” Không tệ! ”

Từ Ngôn Hy mặc một chiếc đầm đuôi cá màu đỏ huyền bí, sau lưng xẻ ra một mảnh để lộ chiếc lưng bóng nhẵn. Ở cổ áo điểm thêm những hạt trân châu nhỏ, ở trước ngực trái in lên một bông hoa đỏ sắc sỡ, cùng rất nhiều bông nhỏ ti li chạy dài xuống. Ở cổ đeo một dây chuyền làm bằng đá pha lê xanh, đôi bông tai rũ xuống ở hai bên vai. Tóc búi lộn lên cao đính thêm mấy bông hoa như ở ngực.

Mấy nhân viên làm ở studio trầm trồ

” Đẹp quá! ”

Quả thật, vẻ đáng yêu thường ngày thay bằng một vẻ quyến rũ huyền bí của phụ nữ.

Hoắc Dư Viễn nhích mép, bà xã tương lai của hắn đương nhiên phải tuyệt rồi!

Nhà hàng Red Rose, vẻ ngoài của nó vốn đã hoành tráng, bên ngoài vô số chiếc xe đắt tiền đậu chễm chệ trước nhà hàng.

Chiếc Ferrari màu đỏ xuất hiện nổi bật giữa dàn xe đắt tiền đó. Một người đàn ông lịch lãm bước xuống xe. Bộ âu phục được cắt may theo kiểu Pháp vô cùng bắt mắt, tôn lên khí thế xuất chúng của hắn. Khuôn mặt lạnh đậm, nổi bật hơn là đôi mắt đen sâu cùng đôi mày kiếm.

Hai từ thôi, hoàn hảo!

Hoắc Dư Viễn vòng qua bên kia xe, mở cửa. Từ Ngôn Hy bước xuống, vô thức đem tay của mình vòng qua cánh tay của Hoắc Dư Viễn, cùng nhau sóng vai mà bước vào nhà hàng Red Rose.

Hai người vừa bước vào bữa tiệc, mọi người liền bị cái khí thế bức người từ cửa làm cho im lặng, không hện mà cùng nhau nhìn về phía hai người. Dĩ nhiên, cả Đinh Ngụy Phi cùng Mạc Vân Kỳ cũng nhìn ra cửa. Có người còn thốt lên

” Tuyệt tác của tạo hóa! ”

11. Chương 11: Chúc Phúc

Tôi từng nghe một câu hỏi: ” Cùng người yêu mới đi đám cưới người yêu cũ để trả thù tiểu tam cũ thì thú vị không? ”

Hai người vừa bước vào bữa tiệc, mọi người liền bị cái khí thế bức người từ cửa làm cho im lặng, không hện mà cùng nhau nhìn về phía hai người. Dĩ nhiên, cả Đinh Ngụy Phi cùng Mạc Vân Kỳ cũng nhìn ra cửa. Có người còn thốt lên

” Tuyệt tác của tạo hóa! ”

Đinh Ngụy Phi nhíu mày nhìn Từ Ngôn Hy, chỉ thấy cô khẽ nhích một bên mép.

Mạc Vân Kỳ nhìn chằm chằm Từ Ngôn Hy đi cùng Hoắc Dư Viễn, trong mắt xẹt qua tia căm phẫn.

Tại sao cô ta lúc nào cũng luôn vớ được người đàn ông vô cùng hoàn hảo, còn cô tưởng chừng đã thắng ngược lại thua thê thảm hơn.

Mạc Vân Kỳ đảo mắt qua Hoắc Dư Viễn, người đàn ông đó xem chừng còn hoàn hảo hơn cả Đinh Ngụy Phi.

Hoắc Dư Viễn đem tay của mình đặt bên eo Từ Ngôn Hy, nhìn cô âu yếm hỏi nhỏ

” Có muốn qua kia “chúc phúc” cho người ta hay không? ”

Từ Ngôn Hy nhìn anh, khóe miệng kéo cao, gật đầu một cái.

Hoắc Dư Viễn cùng Từ Ngôn Hy tới bên chỗ Đinh Ngụy Phi cùng Mạc Vân Kỳ, cầm ly rượu nâng cao

” Đinh tổng, chúc mừng hai người nha, người ta ba năm còn chưa kết hôn, này mới ba tháng đã kết hôn, tình cảm của hai người thật nồng nàn a ”

Từ Ngôn Hy không khỏi nhìn Hoắc Dư Viễn một cái.

Đinh Ngụy Phi có chút biến sắc, sau đó rất nhanh khôi phục. Không dám thất lễ mà cười đáp lại

” Cảm ơn Hoắc tổng đã đến đây chúc mừng cho chúng tôi ”

Từ Ngôn Hy nhìn anh ta một cái, cầm ly rượu đưa đến ngay ly của Mạc Vân Kỳ làm động tác chạm li một cái nhếch miệng

” Mạc tiểu thư và Đình tổng, chúc hai người ” cố gắng ” hạnh phúc lâu dài nhé! ”

Quả nhiên, còn cố ý đem ” cố gắng ” nhấn mạnh. Hai người quả nhiên tâm đầu ý hợp, chúc mừng còn xỉ vả người ra như vậy.

Sau khi cùng tổng giám đốc của mình thành công làm cho một đôi cầu nam nữ trong ngày đính hôn tức giận mà không dám phản bác, Từ Ngôn Hy cảm thấy thoải mái như lượm được tiền vậy. Nhớ lại một câu cô bỏ lại trước khi rời tiệc, trong lòng cảm thấy mình càng ngày càng đắc chí

” Lễ đính hôn của ba mẹ hạnh phúc như vậy, khẳng định sau này đứa nhỏ trong bụng tiểu thư Lệ khi nghe được tình sử của ba mẹ nó sẽ rất ngưỡng mộ a ”

Ngồi trên chiếc Ferrari đỏ chói mắt, Từ Ngôn Hy bấm một cái nút, nghiêng người đưa đầu ra để gió phả vào mặt. Cô nhắm khế hai mắt..

Trút giận cũng trút giận rồi. Người ta cũng đã kết hôn rồi. Cô chẳng thể làm gì được nữa. Cô chính là cảm thấy bất công vì vết thương này chỉ một mình cô gánh chịu mà uất ức. Cô phải buông bỏ đoạn tình cảm này

Người không phải định mệnh của mình, sợi tơ duyên không thuộc về mình, đành phải buông bỏ để bớt tổn thương cho chính mình!

Hận hay níu kéo cũng không được. Thế thì tốt nhất buông bỏ để ai tốt cho cả hai, quan trọng hơn là tốt cho cô, cô sẽ không phải đau đầu, cuộc sống của cô đã sớm trở lại quỹ đạo bình thường rồi!

Hoắc Dư Viễn ngồi bên cạnh im lặng, hẳn biết cô đang nghĩ gì.

Thật tốt, cô có thể suy nghĩ rõ ràng hơn, đã thấu hiểu tất cả, quan trọng hơn tâm cô cũng sẽ không tổn thương nữa. Cho dù tâm cô đã bị tổn thương, nhưng hẳn sẽ chữa lành nó!

Hôm nay là Chủ Nhật, là ngày được nghỉ làm. Từ Ngôn Hy vui vẻ sửa soạn ra ngoài đi dạo phố cùng Tô Đan Đan.

Cô cảm thấy mình giống như tù nhân mới được giải thoát vậy. Mặc dù ngày mai sẽ bị bắt vào tiếp, nhưng không sao, một giờ không gặp vị tổng giám đốc áp bức người kia là cô cảm thấy vô cùng thoải mái rồi, còn có bây giờ đã buông bỏ được Đình Ngụy Phi, cô đang bắt đầu cuộc sống mới, vô cùng vui vẻ. Cảm thấy đến cái thùng rác đầu đường hôm nay cũng thật đáng yêu.

Tô Đan Đan cùng Từ Ngôn Hy đi dạo phố, nói là đi dạo phố nhưng Từ Ngôn Hy cảm thấy như bão lốc cuốn hết cái trung tâm mua sắm vậy. Cô không là bão lốc, phải, Tô Đan Đan mới là bão lốc.

Nhìn đi nhìn đi, cô chỉ mới mua được một cái áo khoác thôi mà Tô Đan Đan đã tay trái tám túi tay phải mười túi, còn có trên tay cô năm sáu túi nữa, đều là của thái hậu Tô. Cô đen mặt nhìn Tô Đan Đan, nếu không ngăn cản, khẳng định sẽ bị túi đè chết

” Tô Tô, chúng ta đã mua rất nhiều đồ rồi a! ”

Tô Đan Đan quay phắt lại, vẻ mặt không thể tự nhiên hơn buông ra một câu

” Như vậy mà nhiều sao, quá ít! ”

Quá ít sao? Từ Ngôn Hy nhăn mặt

” Cậu không biết mệt sao? ”

” Mua sắm sao có thể mệt a? ”

” Nhưng tớ rất mệt a, hay là chúng ta kiếm một chỗ nghỉ ngơi uống nước nhé? ”

Tô Đan Đan nhìn Từ Ngôn Hy thành khẩn như vậy, liền ban ơn đại xá chấp thuận ý kiến của cô. Khởi cần nói, cô vô cùng vui mừng khôn xiết.

Tìm được một quán nước sạch sẽ, hai người đem đồ đạc bỏ xuống, gọi nước. Tô Đan Đan bất chợt hỏi

” Đây, hôm qua cậu đi dự lễ đính hôn của Đình Ngụy Phi à? ”

” Uh ” Từ Ngôn Hy hững hờ đáp lại hết sức thản nhiên

Nghe thế, Tô Đan Đan liền nhảy dựng lên

” Đây, thế sao không gọi tớ đi cùng, tớ sẽ làm cho hôn lễ của anh ta một phen đảo lộn a! ”

Cô nhếch khóa miệng cười một cái

” Không cần cậu đâu, tổng giám đốc tớ đi cùng, thành công làm cho hai người bọn họ tức chết mà không dám nói gì đấy ”

” Sao, tổng giám đốc của cậu sao? Là công ty cậu mới vào làm ấy à? ”

” Uh ”

” Tổng giám đốc công ty cậu tốt thế sao? Còn cùng nhân viên đi trả thù giùm sao? Đây Hy Hy, tớ nghĩ thấy mùi gian phu ~ ”

Gian phu? Gian phu cái đầu cậu!

Từ Ngôn Hy nhớ tới lần Hoắc Dư Viễn bôi thuốc mỡ cho cô, còn có những cái động tác kia. Cô bất giác đỏ mặt, lắp bắp phản kháng

” Cậu.. cậu đừng nói bậy, tớ hoàn toàn trong sạch a ”

” Đây, trong sạch sao mặt lại đỏ như vậy a? ” Tô Đan Đan giả hoạt cười khúc khích

” Cậu còn nói nữa tớ liền đoạn tuyệt quan hệ cùng cậu ”

Mất thấy Tô Đan Đan sẽ không có ý tha cho cô, liền tiếp lời

” Được rồi được rồi, chúng ta về thôi, nếu không mama cậu khẳng định sẽ đem đám vệ sĩ tới đây khiêng cậu về a ”

Tô Đan Đan bủ môi, cầm điện thoại gọi người mang đồ đạc về. Sau đó cùng Từ Ngôn Hy rời khỏi quán nước.

Ngày Chủ Nhật vui vẻ hạnh phúc mau chóng qua đi, ngày thứ hai tù đầy lại bắt đầu.

Sáng sớm, Từ Ngôn Hy cẩn thận bỏ tài liệu vào trong túi xách, ngâm bịch sữa đi làm. Lúc vừa ra khỏi phòng trọ, cô suýt phun hết sữa trong miệng ra.

Chiếc BMW đen sang chảnh nằm ngay bên đường, một người đàn ông dáng người cao lớn đứng dựa ngay đầu xe, trên khuôn mặt điêu khắc đeo cái kính râm làm toát ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo khó gần.

Ủm... cái dáng vẻ đó, không phải Tổng giám đốc đại nhân thì ai nữa?!!

12. Chương 12: Tài Xế Riêng

Chiếc BMW đen sang chảnh nằm ngay bên đường, một người đàn ông dáng người cao lớn đứng dựa ngay đầu xe, trên khuôn mặt điêu khắc đeo cái kính râm làm toát ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo khó gần.

Ủm... cái dáng vẻ đó, không phải Tổng giám đốc đại nhân thì ai nữa?!!

Cô ngây ngốc, không lẽ nhân viên công ty Song Y được đối đãi tốt thế sao, còn được cả tổng giám đốc đưa đi làm. Nhưng mà cái loại đối đãi này làm cho cô thụ sủng nhược kinh a.

Cô còn nhớ rõ cái buổi hân đưa cô đi làm, làm cho cô sợ hãi một phen. Lần này như vậy nữa, khẳng định cô sẽ sợ hãi mà lâm bệnh luôn quá.

Cách tốt nhất bây giờ, chính là giả vờ không biết gì hết, bởi vì hôm qua tổng giám đốc cũng không có gọi điện nói rước cô a.

Hai tay nắm chặt bịch sữa trong miệng, hít sâu một cái, cô cúi đầu đi thẳng một mạch ra đường, lúc gần đi qua chiếc BMW, cô còn thấy một cổ lạnh lẽo lướt qua người cô nữa, sau đó một giọng nói hết sức băng lãnh vang lên bên tai cô

” Em dám làm lơ tổng giám đốc của mình sao? ”

Cô bất giác run lên một cái, hết sức rùa bò quay người lại. Sau đó lộ ra nụ cười hết sức nịnh nọt, bỏ bịch sữa xuống, hết sức ngây ngốc cười haha nói

” Tôi làm sao dám lơ tổng giám đốc chứ, chỉ là thấy có vẻ anh đang đợi ai đó nên tôi không dám làm phiền thôi ”

” Em khẳng định không biết tôi đang đợi ai? ”

” Phải phải, làm sao tôi biết được chứ ”

Hoắc Dư Viễn nhíu mày một cái. Giảo hoạt buông ra một câu vô cùng tự nhiên

” Hình như tôi cũng không biết, vậy cứ coi như đợi em đi. Được rồi, lên xe đi làm thôi! ”

Ngây ngốc! Cuối cùng vẫn là cô phải lên xe của tổng giám đốc sao?

Bà nó, bồng cô nường đây uất ức! Vô cùng uất ức!

Nhờ ơn ai đó, cô thành công làm cho mọi người trong công ty thêm nghi ngờ về mối quan hệ của hai người họ.

Khi cô đang miệt mài xem tài liệu thì tổng giám đốc kiêu ngạo của cô liền hỏi một câu

” Từ Ngôn Hy, nhà em có xa công ty hay không? ” Hoắc Dư Viễn vẫn không ngẩng đầu lên, mắt vẫn dán vào xấp tài liệu trên bàn.

” Có chứ! ” Khi này Doãn Thiên Phách có vào báo cáo cùng Hoắc Dư Viễn cái gì mà xe đưa đón nhân viên.. cô nghĩ chắc tổng giám đốc hỏi nhà xa hay không để đưa cô vào danh sách được xe nhân viên đưa đón đây mà.

” Đi xe buýt bất tiện lắm nhỉ? ” Vẫn không ngẩng đầu

Cô liền bắt lấy cơ hội, ra sức giải bày

” Tất nhiên rồi, sáng sớm phải đứng đợi chờ xe buýt, nếu ra không kịp sẽ lỡ chuyến, còn có những ngày mưa vô cùng bất tiện. Đứng trên xe còn chen chen lấn lấn... ” Cô không biết tại sao cô càng nói khóe miệng tổng giám đốc đại nhân càng kéo cao, cô vẫn cứ thao thao bất tuyệt giải bày, cuối cùng chốt lại ở một câu

” Thế nên có xe đưa đón thì tốt biết mấy! ”

Ý của cô chính là cô muốn xe công ty đưa đón nhân viên đó, tổng giám đốc mau liệt kê cô vào trong đó đi a, mau liệt kê, mau liệt kê

Sau đó vẻ mặt mong chờ tổng tài nói ” Tôi sẽ liệt kê em vào trong danh sách được xe công ty đưa đón ” được bày ra.

Lúc này Hoắc Dư Viễn mới ngẩng đầu lên

” Nhìn nhân viên của mình khổ như vậy, tôi sẽ không bạc đãi mà ưu tiên một đặc ân ”

Về mặt cô trở nên vui vẻ hơn, chắc chắn cô sẽ được vào danh sách xe công ty đưa đón

” Tôi sẽ đưa đón em đi làm mỗi ngày ”

” Sa.. sao? ” Cô nhảy dựng lên

” Sao lại là.. tổng giám đốc? Không.. không phải xe công ty ư? ”

” Thấy em giải bày khổ sở như vậy, tôi sẽ ưu tiên em, còn có, đi xe của tôi thoải mái hơn nhiều, tiện nghi đầy đủ, tài xế đẹp trai như vậy em còn muốn gì nữa? ”

Sao trước đây cô không phát hiện ra tổng giám đốc đại nhân của mình sở hữu cái sự giàu có lưu manh còn tự sướng như vậy chứ!

Từ Ngôn Hy liền nuốt nước bọt, tim có thoái thác

” Cái này.. haha tổng giám đốc, tôi thấy trong công ty còn có rất nhiều người khổ hơn tôi nhiều, thế nên.. ”

Cô còn chưa nói hết liền bị cái ánh mắt bức người ” Em dám chống lại tổng giám đốc của mình sao? ” làm cho cô nuốt hết những chữ còn lại. Ngoan ngoan ” vâng ” một tiếng chấp nhận tương lai mù mịt của mình.

Về phần Doãn Thiên Phách, anh cũng chưa hiểu tại sao cái tên mặt lạnh kia lại bắt anh vào nói cái gì mà sẽ có xe công ty đưa đón nhân viên.

Có điều những ngày sau đó thấy Hoắc Dư Viễn cũng Từ Ngôn Hy lúc nào cũng đi làm, tan làm cùng nhau thì liền hiểu ra, không khỏi sờ mũi ngẫm nghĩ, mặt lạnh vậy mà cũng thật phúc hắc.

Sau những ngày được tổng giám đốc đại nhân đưa đón nhiệt tình, cô cũng đã dần quen với ánh mắt của mọi người trong công ty, có điều cô nhận ra, rất nhiều ánh mắt ghen tị bắn vào cô, làm cho cô không khỏi cảm thấy bất an.

Bản thân cô cũng nhận ra Hoắc Dư Viễn có ý gì với mình, cô cũng có chút động lòng nhưng cô giả ngu không biết gì.

Bởi vì cô không biết hẳn có thật lòng hay không, lại sợ hẳn chỉ là nhất thời chơi đùa cô mà thôi. Cô chỉ có một trái tim, không thể để nó hết lần này đến lần khác bị thương. Do đó, cô phải xác định thật rõ ràng.

Còn có, phải thật tỉnh táo, không thể rơi vào tuyệt vọng một lần nữa!

Hôm nay đi làm hơi sớm. Trong khi đi pha cà phê cho vị tổng giám đốc dẫu yêu của mình, Từ Ngôn Hy cảm thấy trong công ty hơi khác thường.

Mọi người tùm năm tùm bảy bàn tán cái gì đó. Tăng tiền lương sao? Ai cũng vui vẻ, mặt đầy hưng phấn thế này. Quá tò mò, cô liền mò tới quây tiếp tân.

Quầy tiếp tân có hai nhân viên, một nam một nữ, một nam chính là A Siêu, một nữ là Sở Điềm Điềm, là hai người thân nhất trong công ty cô làm.

” A Siêu, Điềm Điềm, công ty có chuyện gì à? ”

Sở Điềm Điềm nhanh nhẩu cái miệng, cười tít mắt nói

” Chị Hy, chị không biết gì ư? Công ty có tổ chức cho nhân viên chúng ta một chuyến đi du lịch ”

Từ Ngôn Hy nghe xong liền hưng phấn, cô vốn thích đi du lịch

” Thật sao? Ở đâu thế? ”

A Siêu mở miệng trả lời, khuôn mặt cũng không kém hưng phấn hơn Sở Điềm Điềm

” Là Uyển Cảnh đó. Mọi năm chỉ là đi khu resort hạng B mà thôi. Năm nay là hạng A: Uyển Cảnh! ”

Từ Ngôn Hy thiếu chút nữa kích động hét lên. Uyển Cảnh Uyển Cảnh Uyển Cảnh!! Chính là khu resort có dịch vụ xuất sắc nhất nước, nhận được nhiều đánh giá tuyệt vời và là khu resort có tiếng trên thế giới mà ai cũng muốn được một lần tới đó.

Đúng là đi làm công ty danh tiếng cũng được đãi ngộ thật ưu ái. Cô cảm thấy cuộc đời mình dường như đã nở trăm ngàn bông hoa.

Vì sao?

Uyển Cảnh chính là nơi cô đã mong muốn một lần được nghỉ dưỡng một lần trong đời.

Cô trở về phòng làm việc với tình trạng cả người vẫn còn đang ngây ngốc lơ mơ trên mây. Cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, vô cùng hưng phấn, đang nghĩ phải chuẩn bị thật tốt cho ngày du lịch này mới được.

Nhưng mà, sau khi định thần lại, nhìn thấy khuôn mặt của tổng giám đốc yêu dấu. Mong chờ liền giảm đi mất một nửa.

Đi du lịch với công ty, công ty là của Hoắc Dư Viễn, hẳn cũng sẽ đi chứ? Nếu hẳn đi, chuyến du lịch của cô sẽ bị làm osin mất.

Nghĩ đến cảnh tổng giám đốc đại nhân bắt cô xách giỏ, mua cơm bla bla là lại cảm thấy đau khổ.

Không được! Bà đây vì chuyến du lịch tươi đẹp, phải nỗ lực!

Ai đó mon men tới gần bàn tổng giám đốc...

13. Chương 13: Du Lịch

Nghĩ đến cảnh tổng giám đốc đại nhân bắt cô xách giỏ, mua cơm bla bla là lại cảm thấy đau khổ.

Không được! Bà đây vì chuyến du lịch tươi đẹp, phải nỗ lực!

Ai đó mon men tới gần bàn tổng giám đốc...

” Tổng giám đốc a! ”

Hoắc Dư Viễn mắt vẫn cắm vào xấp tài liệu dày đặc, giọng trầm thấp trả lời

” Nói ”

Từ Ngôn Hy đảo mắt một cái, giọng nhẹ nhàng dò hỏi

” Công ty của chúng ta tổ chức đi du lịch, anh... cũng sẽ.. đi? ”

Hoắc Dư Viễn ngẩng đầu lên, nhìn trên mặt cô viết hai chữ ” đừng đi ” rõ ràng. Trong đầu sự lưu manh liền hiện lên

” Chuyến du lịch là do tôi tổ chức, tôi cũng rất muốn đi! ”

Khuôn mặt của cô trở nên hệt hăng, tổng giám đốc cũng muốn đi sao? Cô chỉ mới ảo não được chừng một phút, hẳn liền nói tiếp

” Nhưng mà.. công việc nhiều quá, tôi rất bận! ”

Hồi sinh! Hoàn toàn hồi sinh. ” tôi rất bận ” tức là ám chỉ không thể đi còn gì.

Nháy mắt một cái, khuôn mặt ảo não như được thăng hoa, hưng phấn tột độ. Tốt quá, cô sẽ không phải làm osin, cô có thể nghỉ ngơi, chơi bởi hết mình. Quả nhiên ông trời không ăn hiếp người hiền lành.

Niềm mong chờ càng tăng cao, cô ôm hưng phấn trở về làm việc, trên miệng còn ngêu ngao hát. Không nhận ra, cái người cô gọi là tổng giám đốc kia, mặt không thể lưu manh hơn nữa, đuôi mắt hiện lên ý cười rõ ràng.

Chờ mong bao nhiêu ngày tháng cuối cùng ngày đi du lịch cũng tới.

Từ Ngôn Hy vô cùng hưng phấn suốt đêm không ngủ, tới sáng mới chợp mắt được một tí. Một tí thôi, cuối cùng một tí đó lại hại cô dậy trễ. May là hôm qua đã sẵn sàng. Hôm nay chỉ cần vác thân cùng đồ đạc đã chuẩn bị đi thôi.

Thông báo chính là tập trung ở đại sảnh công ty.

Lúc cô tới, đã đầy đủ, chỉ thiếu vài người nữa, trong đó có cô.

Quả thật hưng phấn của cô tăng vọt. Chạy tới đại sảnh liền thấy A Siêu và Sở Diễm Diễm. Hai người đó thấy cô liền vẫy lại. Cô chạy tới, thở hổn hển cười nói

” Xin lỗi, chị đến trễ. Xuất phát chưa? ”

Sở Diễm Diễm mặc một chiếc váy hồng phấn đáng yêu tùm tùm nói

” Chị Hy, năm phút nữa xuất phát. Tổng giám đốc đợi chị này giờ đây ”

Cô đang định vui vẻ gật đầu thì liền nhận ra có cái gì đó không đúng, liền quay lại

” Tổng giám đốc? Tổng giám đốc không có đi mà ”

Sở Diễm Diễm mặt khó hiểu trả lời

” Đúng là mấy năm trước tổng giám đốc không bao giờ tham gia, nhưng năm nay không hiểu sao lại tham gia ”

A Siêu liền chen vào, mặt đầy ý cười

” Còn không phải có chị Hy sao? ”

Bọn họ nhất định là nói đùa, cô không tin. Từ Ngôn Hy liền chạy lên xe kiểm chứng. Kết quả thấy vị tổng giám đốc dấu yêu ngồi ngay ghế đầu tiên ngay cửa ra vào.

Hóa đá!

Hưng phấn ban nãy nháy mắt liền tụt dốc không phanh. Cô run run hỏi

” Tổng...tổng giám đốc.. sao anh lại ở đây? ”

Hoắc Dư Viễn nhìn khuôn mặt của cô, nén ý cười trong mắt trả lời

” Không ở đây thì ở đâu? ”

” Anh.. anh.. không phải anh nói rất bận không thể đi sao? ”

Hết sức tự nhiên, vị tổng giám đốc yêu dấu buông ra một câu trả lời, vẻ mặt hết sức vô tội

” Chỉ có rất bận. Tôi cũng không có nói không đi! ”

Từ Ngôn Hy ngây ngốc nhớ lại đoạn đối thoại hôm ấy. Đúng vậy, hắn không có nói không đi.

Ngây ngốc! Một lần nộp đơn, một lần vụ đưa đón, và lần này là du lịch. Quả nhiên, cô đã bị lừa lần thứ ba!

Tốt lắm! Bà đây lại bị lừa!

Hoắc Dư Viễn nhìn mặt cô như cá vàng hết nước, liền lên tiếng

” Còn không mau ngồi xuống! ”

Từ Ngôn Hy nhìn hắn, cô bắt đầu có chút tức giận a. Quay người kiểm chỗ ngồi, không ngờ trong xe đã hết chỗ, còn hai chỗ trống liền bị Sở Diễm Diễm và A Siêu nhào vào ngồi. Cô khóc không ra nước mắt nhìn một chỗ duy nhất còn trống, ngay bên cạnh vị tổng giám đốc lưu manh kia!

Vừa mới ngồi xuống, điện thoại liền báo một tin nhắn được gửi tới. Cô đem balo chen giữa vào chỗ ngồi của hai người, nhìn khuôn mặt đắc ý vui vẻ của ai kia thật muốn đập nát mặt hắn ra.

Mở điện thoại ra, là tin nhắn của Sở Diễm Diễm

< chị=" hy,=" ban=" nãy=" trưởng=" phòng=" kế=" hoạch=" tổng=" nhã=" yển=" định=" ngồi=" bên=" cạnh=" tổng=" giám=" đốc,=" không=" ngờ=" tổng=" giám=" đốc=" của=" chúng=" ta=" liền=" quăng=" ra=" một=" câu=" "!=" không=" còn=" chỗ=" ngồi=" sao=" "!=" cô=" ấy=" xấu=" hổ=" rồi=" xuống=" cuối=" xe=" ngồi=" luôn.=" em=" không=" ngờ=" tổng=" giám=" đốc=" còn=" biết=" giành=" chỗ=" cho=" người=" phụ=" nữ=" của=" mình=" nha=" "!=" biểu=" tượng=" cười=" gian=" xảo=" "!=">>

Từ Ngôn Hy nghiêng rằng, tức giận nhấn lại một tin

< người=" phụ=" nữ=" cái=" đầu=" em,=" em=" còn=" không=" biết=" giành=" chỗ=" cho=" chị,=" báo=" hại=" chị=" ngồi=" đây=" áp=" lực=" thật=" lớn=" "!=" biểu=" tượng=" khóc=" oa=" oa=" "!=">>

Từ Ngôn Hy nộ khí đem điện thoại bỏ vào túi, nhắm mắt lại. Tốt nhất bây giờ ngủ một giấc, đem cái sự không vui này vất qua một bên, chuẩn bị hưởng thụ niềm vui ở Uyển Cảnh mới được.

Bởi vì tối ngủ không đủ giấc, lên xe một lúc là đã say đắm chìm vào giấc ngủ.

Hai tiếng sau, xe dừng lại trước một cái cổng to lớn, ở trên đó có hai chữ " Uyển Cảnh " vô cùng đẹp.

Hoắc Dư Viễn nhìn Từ Ngôn Hy đang hưng phấn không thể hưng phấn hơn. Ban nãy nếu hấn không gọi cô dậy, khẳng định sẽ ngủ luôn trên xe mà không biết trời trăng mây gió gì.

Từ Ngôn Hy một hồi hăng hăng hái hái nhảy nhót, liền ử rữ kéo vali của Hoắc Dư Viễn vào khách sạn nhận phòng. Quả nhiên, tổng giám đốc đại nhân vẫn bắt cô làm osin.

Mọi người lần lượt nhận thẻ và chìa khóa phòng. Mỗi phòng có hai người, cô và Sở Diễm Diễm chung một phòng. Sau khi mang đồ đạc của mình vào phòng, Từ Ngôn Hy còn phải xách vali lên cho vị tổng giám đốc của mình.

Người có tiền có khác, ở phòng thượng hạng, một mình hấn một phòng. Cô đứng trước cửa phòng, giơ tay gõ thật mạnh vào cửa, thiếu điều muốn vác búa đập nát cái cửa này luôn.

" Muốn đền tiền à? " Hoắc Dư Viễn đem cửa mở ra, dựa người vào cánh cửa.

Từ Ngôn Hy liếc hấn một cái, kéo vali tới trước mặt

" Vali của anh "

" Đem vào trong! "

Cái gì? Nói cô vào phòng của hấn sao? Không thể nào, cô liền phản kháng

" Anh tự đem vào đi, tôi không.. "

Chưa nói dứt câu, cả người lẫn vali liền bị lôi vào trong, cửa liền đóng sập lại.

Từ Ngôn Hy có chút run rẩy nhìn mình đã ở trong căn phòng rộng lớn. Quan trọng hơn, cô bị kẹp ở giữa hai tay cơ bắp săn chắc của Hoắc Dư Viễn, phía sau, chính là cánh cửa gỗ sang trọng. Mà Hoắc Dư Viễn ngày càng dồn đến. Cô sợ hãi lắp bắp

" Đây đây, anh.. anh làm gì? "

" Em nói xem tôi sẽ làm gì? "

" Anh.. anh dám làm gì tôi sẽ la lên đó "

Hoắc Dư Viễn nhếch cao khóe miệng, giọng phả vào mặt cô

" Cứ thoải mái, phòng cách âm! "

Cô thật sự lúng túng, hấn càng ngày càng dồn gần. Chỉ khoảng mười centimet nữa môi hai người liền đụng nhau. Trong lòng cô tim đập loạn cả lên...

Không xong rồi, cái tên ác ma này tính làm gì hử?

14. Chương 14: Lại Bị Lừa

Cô thật sự lúng túng, hấn càng ngày càng dồn gần. Chỉ khoảng mười centimet nửa môi hai người liền đụng nhau. Trong lòng cô tim đập loạn cả lên...

Không xong rồi, cái tên ác ma này tính làm gì hả?

Trong khi khoảng cách rất ngắn, hấn liền trầm giọng ra lệnh, hơi thở nóng bỏng vây lấy khuôn mặt cô

” Mau đưa điện thoại của em cho tôi ”

Cô lúng túng vội run rẩy móc điện thoại ra giao nộp, thấy hấn bấm một dãy số vào, sau đó đưa lại cho cô, nói tiếp

” Em trở về nghỉ ngơi, chiều chúng ta đến Tây Hồ ”

Cô như chớp được cơ hội, vội vàng ” Được ” một tiếng bỏ chạy.

Nhìn cô chạy như trời chết, khóe miệng hấn liền kéo lên.

Thật dễ bắt nạt! Cô càng ngày càng đáng yêu, thật mong cô mau yêu hấn đi a

Từ Ngôn Hy về phòng liền trèo lên giường ôm hai má đang nóng hổi của mình lại, đem điện thoại ra xem.

Hoắc Dư Viễn đem số điện thoại của hấn lưu vào điện thoại của cô, còn để số một, nhưng mà chưa có đặt tên.

Trong đầu liền nghĩ đến cảnh dồn tường ban nãy, mặt cô ửng hồng. Dem tên đổi thành ” Lưu manh ”, hả dạ vất điện thoại qua một bên, sau đó lăn ra ngủ.

Ba giờ.

Nắng chiều đã héo hắt vào trong phòng của Từ Ngôn Hy. Một đợt chấn động trên đầu kèm theo một đoạn nhạc vang lên, cô đưa tay với lấy điện thoại, nhìn hai chữ ” lưu manh ” nhấp nháy trên màn hình, cô thiếu chút nữa lăn luôn xuống giường. Vội vàng bấm nút nghe, bên kia truyền đến một giọng trầm trầm, có vẻ hơi không vui

” Em còn định để tôi đợi bao lâu nữa? Mau xuống đại sảnh! ”

Từ Ngôn Hy còn đang ngái ngủ, sau đó mơ mơ màng màng nhớ đến cuộc hẹn đi Tây Hồ, liền ngồi bật dậy, mặt tỉnh như sáo, đáp lại

” A, quên mất! Tôi xuống bây giờ đây! ”

Sau đó, bằng tốc độ nhanh nhất, cô rửa mặt, thay đồ, nhanh chóng chạy xuống đại sảnh.

Tây Hồ chính là một cái hồ nước vô cùng trong, có thể nhìn thấy những con cá chép tung tăng bơi lội ở dưới. Xung quanh hồ có trồng những khóm hoa đủ sắc màu bao quanh, có vài cây cao lớn tỏa bóng râm ra mặt hồ, dưới gốc cây có đặt vài cái ghế đá. Buổi chiều ở đây vô cùng mát mẻ nên có rất nhiều người đến đây.

Từ Ngôn Hy lẳng xăng cầm hai chai nước chạy tới một cái ghế đá. Một chai cho cô, còn một chai, là cho tên lưu manh kia.

Hoắc Dư Viễn mặc một bộ đồ thoải mái ngồi dựa lưng vào ghế đá. Trên mặt còn đeo một cái kính râm. Dáng vẻ lười biếng vậy mà vẫn vô cùng vô cùng đẹp trai, đúng hơn nên dùng từ ”gợi cảm”.

Cô bực mình, hấn không có chân chắc, muốn uống thì tự đi mà mua, còn bắt cô chạy đi mua nước xa muốn chết. Ban đầu cô phản kháng, sau đó bị ánh mắt bức người liền cụp đuôi đi mua.

Cô tức giận đem chai nước vất hấn vào người hấn, Hoắc Dư Viễn nhanh chóng chụp lấy, nhìn cô nhếch khóe miệng một cái.

Ngồi được một lúc, chưa được nghỉ ngơi bao lâu cô liền bị hất lùi qua bên kia bờ hồ. Ở chỗ này rất đông người nhá, mọi người đều đang cầm một đồng xu sau đó thả vào một cái hộp bằng inox ở giữa hồ. Đa số đều không vào, có người thấy đến miệng hộp lại bị văng ra. Do đó nhìn ở chung quanh hộp có rất nhiều đồng xu.

Hoắc Dư Viễn chỉ vào cái hộp đó, nói với cô, giọng vô cùng nghiêm túc

” Em thấy cái hộp kia chứ? ”

Cô nhìn về nghiêm túc của hắn, cũng nghiêm túc theo, gật đầu một cái. Hắn nói tiếp

” Nếu em ném trúng đồng xu vào đó, sau đó cầu nguyện một điều ước, phải thật thành khẩn, điều ước đó sẽ thành sự thật ”

Hai mắt cô bỗng nhiên sáng lên, hỏi lại

” Thật sao? ”

” Tôi lừa em bao giờ chưa? Em còn không thấy mọi người đều ném vào à? ”

Cô đảo mắt khinh bỉ, hắn tất nhiên đã rất nhiều lần lừa rồi. Nhưng mà đúng là mọi người cũng ném đồng xu vào đó.

Cô liền tin tưởng, móc ra trong túi áo một đồng xu nhỏ. Nghiêm túc, thật cẩn thận đem ném nó đi.

” A, trúng rồi! ”

Trúng rồi. Không ngờ cô ném đồng xu thật giỏi. Sau đó cô chấp hai tay, nhắm mắt lại, rất rất thành khẩn ước nguyện.

Lúc cô sắp ước nguyện xong, bên tai liền vang lên giọng nói nén cười của Hoắc Dư Viễn

” Ước xong chưa? ”

” Sắp xong rồi! ” Cô đáp lại, mắt vẫn nhắm.

” Bé con! ” Hắn lại gọi

” Hử? ” Cô vẫn chuyên tâm cầu nguyện

” Tôi đùa đấy! ”

Cô hóa đá, nhìn chung quanh, không ít người nhìn cô với con mắt khó hiểu. Cô quay lại, cái con người kia đã sớm chạy lên trên.

Sau này cô hỏi Sở Diễm Diễm, thì cô ấy mới nói, mọi người chỉ ném đồng xu chơi chơi vậy thôi, giống như họ thuận tay thử tài ném xa của mình, không hề có chuyện thành khẩn ước nguyện gì đó.

Quả nhiên, cô lại bị lừa! Lần này vô cùng mất mặt a!

Buổi tối, mọi người trong công ty tụ họp lại ở một sân cỏ trống trong khuôn viên của Uyển Cảnh cùng nhau mở party ngoài trời. Nơi đó cũng gần khách sạn.

Từ Ngôn Hy vốn không định đi, nhưng Sở Diễm Diễm cứ nhặng cả lên bắt cô đi cho bằng được, với lại cô nghĩ đây là hoạt động của công ty, ai cũng tham gia, cô không đi cũng rất kì, nên cô miễn cưỡng xách thân đi.

Mọi người tối nay đều ăn mặc rất đẹp. Nhất là những nhân viên nữ. Sở dĩ như vậy là vì họ nghe được, buổi tiệc tối nay, cũng có sự tham gia của tổng giám đốc. Vì thế phải ăn mặc sao để lọt vào mắt tổng giám đốc chứ. Bọn họ vẫn có người chưa từ bỏ ý định leo lên chiếc ghế Hoắc Phú Nhân.

Từ Ngôn Hy nhìn lại mình, một chiếc váy phôi. Ở trên là áo sơ mi trắng liền với ở dưới là một chiếc váy jean đen mềm qua hơn đầu gối, tay áo cũng viền một đường nhỏ bằng vải jean mỏng như phần váy, cột thêm

một cái nơ nhỏ ở hai cổ tay. Tóc mới gội thả xuôi hai bên vai, một chút trang điểm cũng không. Nhưng mà, thoạt nhìn rất gọn gàng, đáng vẻ của cô đã vốn đáng yêu, chiếc váy đơn giản nhưng làm cho cô rất xinh xắn.

Không sao, chỉ cần gọn gàng là được. Cô cũng không cần đẹp, chủ yếu tới ăn, không phải tới để tia tổng giám đốc, có cho cô cũng không thêm. Cô chỉ muốn ăn cho no cái bụng và chơi cho đã sau đó về ngủ cho sướng mắt mà thôi.

Chỉ mười lăm phút sau, trong lúc cô đang vui đầu tìm kiếm món nào ngon nhất để thử liền cảm thấy không khí xung quanh khác thường. Có một vài tiếng phụ nữ trầm trầm trở trở. Cô liền ngẩng đầu lên quay lại. Quả nhiên, người khiến không khí chung quanh thay đổi chỉ có một, chính là vị tổng giám đốc đại nhân của cô.

Hắn mặc một cái quần tây đen thẳng, áo sơ mi trắng làm toát lên vẻ mỹ nam có thể giết chết người. Khuôn mặt tượng tạc vô cùng anh tuấn hoàn hảo. Tóc chia ngôi lệch được vuốt gọn gàng.

Nhưng mà sau khi cô nhìn qua nhìn lại một chục lần, khẳng định không có hoa mắt mới phát hiện ra, chiếc váy của cô cùng bộ tây của hắn, nhìn như đồ couple vậy!

15. Chương 15: Xuân Được

Hắn mặc một cái quần tây đen thẳng, áo sơ mi trắng làm toát lên vẻ mỹ nam có thể giết chết người. Khuôn mặt tượng tạc vô cùng anh tuấn hoàn hảo. Tóc chia ngôi lệch được vuốt gọn gàng.

Nhưng mà sau khi cô nhìn qua nhìn lại một chục lần, khẳng định không có hoa mắt mới phát hiện ra, chiếc váy của cô cùng bộ tây của hắn, nhìn như đồ couple vậy!

Sở Diễm Diễm dùng cùi chỏ huých vào bên hông cô một cái, mặt giảo hoạt

” Chị Hy, hai người có phải đã hẹn với nhau ặc như vậy cho dân chúng ganh tỵ không hả ”

Từ Ngôn Hy khóc không ra nước mắt liếc Sở Diễm Diễm một cái. Nhanh chóng tìm một chỗ kín đáo tránh mặt.

Hoắc Dư Viễn đứng ở khoảng sân, cùng với mấy vị có chức cao trong công ty bàn bạc một lúc. Sau đó đứng lên phát biểu vài câu cảm ơn mọi người đã vì công ty bla bla bla.

Lúc hắn đảo mắt một cái liền thấy ngay cô đứng ở góc kia, khóe miệng kéo cao hơn. Hắn là thấy cô mặc chiếc váy đó xuống đại sảnh, nên cũng cố ý phối hợp mặc sao cho hợp với bà xã chứ!

Các nhân viên nữ trong công ty liền chộp lấy cơ hội, sau khi đợi hắn phát biểu xong liền cầm ly rượu tới, chủ yếu chính tìm cơ hội nói chuyện cùng hắn. Nhưng mà, ai cũng mới nói hai ba câu liền bị hắn đuổi khéo, ai dám can đảm nói thêm một câu liền bị ánh mắt lạnh lùng của hắn đem hết câu nói nuốt trở lại.

Giải quyết xong mấy người phiền phức kia hắn liền sải bước về phía Từ Ngôn Hy.

Cô sau khi tìm được chỗ kín đáo liền nghiên cứu từng món ăn, vô cùng quên trời quên đất mà ăn. Hoắc Dư Viễn ngồi xuống bên cạnh rồi, cô vẫn đang ăn

” Ngon lắm sao? ”

” Tất nhiên rồi ” Cô tiếp tục múc một miếng bánh kem định cho vào miệng, phát hiện ra giọng nói vừa rồi có chút quen thuộc liền quay mặt qua.

Cô giật mình, cái miếng kem trên tay cũng bị rơi xuống cái đất. Hóa đá!

Tại sao tại sao? Cô đã trốn kỹ vậy cơ mà, mắt hắn là mắt thần chắc. Sao mà nhanh như vậy đã ngồi bên cạnh cô rồi. Còn có làm ơn đừng ngồi gần như vậy có được hay không. Bộ couple quá nổi bật rồi huhu! T.T

Bất chợt hấn đưa tay mình lên, cô chưa kịp phản ứng hấn đã đem đầu ngón tay tới lên khước miệng cô khẽ lau qua một cái.

” Miệng em dính kem!” Hấn làm mặt thản nhiên.

Hóa đá tập hai!

Đám nhân viên nữ trong công ty thấy một màn này thì vô cùng ghen tị. Tổng giám đốc của bọn họ lại bị một nha đầu không xứng giành lấy, quả là vô cùng nộ khí đầy trời.

Trong một đám đó, có cả Tổng Nhã Yến. Cô càng nhìn bộ couple kia, trong lòng càng tức giận, chỉ muốn hung hăng đem chúng xé rách.

Từ Ngôn Hy, cô đợi đó!

Sau khi bối rối một hồi, Từ Ngôn Hy cũng tìm được một cái cớ thích hợp để bỏ trốn, đi vệ sinh!

Trốn trong vệ sinh một hồi, cuối cùng cô cũng phải quay lại party do tổng giám đốc đại nhân đích thân dẫn dò trước khi đi ” đừng trốn lâu, mười lăm phút thôi ”

Cô quay lại bàn tiệc, nhưng không thấy bóng dáng Hoắc Dư Viễn đâu. Càng tốt! Sẽ đỡ lúng túng. Sau đó vui vẻ ngồi xuống chuyên tâm ăn uống.

Một lúc lâu sau, Tổng Nhã Yến cầm hai ly rượu vang ngồi xuống bên cạnh Từ Ngôn Hy. Lắc lắc chất lỏng đỏ trong tay, một ly để xuống trước mặt Từ Ngôn Hy, cười tươi tắn nói

” Chào thư kí Từ! ”

Từ Ngôn Hy quay qua nhìn người bên cạnh. Lục lọi trí nhớ một lát, người này chẳng phải là trưởng phòng kế hoạch đó sao, cô nghĩ nghĩ liền cười cười đáp lại

” Chào chị Tổng! ”

Về mặt Tổng Nhã Yến vô cùng điềm đạm, hỏi một câu chỉ giống như thuận miệng hỏi thăm mà thôi

” Cô là bạn gái của tổng giám đốc sao? ”

” A, không có không có. Tôi chỉ là đơn thuần là thư kí thôi haha ” Từ Ngôn Hy liền nhanh chóng phủ nhận mối quan hệ này

Hừ, bày đặt phủ nhận gì chứ! Tổng Nhã Yến ở trong lòng căm phẫn, bên ngoài vẫn duy trì dáng vẻ cao nhã, cười nói

” Tôi thấy hai người rất hợp đôi nha, nhìn bộ couple này thì biết! ”

Từ Ngôn Hy cười cười, cô muốn chạy về phòng đốt luôn bộ váy này cho xong.

Tổng Nhã Yến đẩy ly rượu vang đỏ tới trước mặt Từ Ngôn Hy

” Nào, uống với tôi một ly, chúc mừng! ”

Từ Ngôn Hy rất muốn từ chối, nhưng nhìn Tổng Nhã Yến cứ một mực bắt cô uống, thôi thì uống đại cho xong, cũng sắp tàn tiệc rồi còn gì.

Sau khi cô uống xong ly rượu đó, Tổng Nhã Yến ngồi bên cạnh cô luôn. Tới lúc mọi người đã về phòng hết, chỉ còn vài người nán lại.

Từ Ngôn Hy cảm thấy trong người bắt đầu khác thường. Đầu óc mơ hồ choáng váng.

” Xin lỗi chị Tổng, tôi về trước nhé! ”

Nói xong cô lảo đảo đứng dậy, liền được Tổng Nhã Yến đỡ lấy

” Thư kí Từ, tôi thấy cô hơi mệt, để tôi đỡ cô về phòng nhé! ”

Từ Ngôn Hy cảm thấy càng ngày càng nóng, hơi có chút hỗn loạn. Để mặc cho Tổng Nhã Yến dìu đi.

Lan man một hồi, cuối cùng cô được dìu vào phòng, nhưng mà hình như không phải phòng của cô. Trong lúc tầm mắt bắt đầu xám lại thì Tống Nhã Yến đẩy cô lên giường, sau đó cô ta quay gót rời đi, lúc rời đi cô ra còn buông lại một câu, Từ Ngôn Hy nghe được nghe mất

” Từ Ngôn Hy, cô đợi xem trò vui đi, cô dám tranh tổng tài cùng tôi sao? Cô còn lâu mới đấu lại tôi! ”

Tiếng điện thoại trong phòng vang lên, Sở Diễm Diễm chạy tới, là điện thoại của Từ Ngôn Hy, nhưng sao không có mang theo nha, giờ này lại còn chưa về, chắc là cùng tổng giám đốc đi hẹn hò rồi a! Nhìn hai chữ ” lưu manh ” Sở Diễm Diễm ngây thơ bắt máy

” Alo ”

” Từ Ngôn Hy đâu? ” bên kia truyền tới giọng của tổng giám đốc đáng sợ

” Tổng... tổng giám đốc sao? tôi tưởng Từ Ngôn Hy đi hẹn hò tổng giám đốc? ”

” Sao? ”

” Cô ấy không có ở đây, cô ấy chưa về! ”

Hoắc Dư Viễn cúp máy. Ban nãy hắn đang ngồi đợi Từ Ngôn Hy về liền có người gọi hắn ra cổng Uyển Cảnh, có hồ sơ quan trọng gì đó muốn giao lại. Sau khi hắn ra đó, lại bị hai ba tên say rượu cản lại, muốn gây sự với hắn liền bị anh giải quyết hết. Lúc quay lại tiệc đã tàn.

Từ Ngôn Hy không có mang điện thoại theo. Ở chỗ này cô chỉ quen thân với Sở Diễm Diễm và A Siêu, mà Sở Diễm Diễm đã về, cô còn đi đâu nữa?

Cảm thấy hơi lo lắng, hắn liền quay lại bữa tiệc. Mọi người đang dọn dẹp, trong đó có A Siêu, hắn liền gọi lại hỏi

” Có thấy Từ Ngôn Hy không? ”

A Siêu liền chân thật kể lại

” Ban nãy chị Hy có ngồi cùng với trưởng phòng Tống, nhưng sau đó chị Hy có vẻ mệt mỏi, mặt chị ấy vô cùng đỏ, lảo đảo đứng không vững, nên được Tống Nhã Yến dìu đi rồi, hình như là dìu về khách sạn ”

Tống Nhã Yến? Từ Ngôn Hy sao lại quen với Tống Nhã Yến? Ban nãy hắn có thấy Tống Nhã Yến đứng ở quầy rượu lên la lên lút cho cái gì vào ly rượu đó, nhưng mà hắn không không có quan tâm mà rời đi luôn. Bây giờ nhớ lại..

Chết tiệt!

Cô khẳng định bị Tống Nhã Yến hãm hại.

Hắn liền nhanh chóng chạy về khách sạn, vô cùng gấp gáp đứng ở quầy tiếp tân

” Ban nãy có hai người phụ nữ, có một người mặc váy đen với sơ mi trắng vào đây hay không? ”

Hai nhân viên tiếp tân mơ hồ nhớ lại, hai người phụ nữ ban nãy có chút ấn tượng

” Có ạ, bọn họ có thuê một phòng riêng ở tầng năm ”

Toàn thân Hoắc Dư Viễn tỏa ra khí lạnh bức người, gằn giọng hỏi

” Phòng số bao nhiêu? ”

Hai nhân viên bị dọa, liền run rẩy trả lời

” Ph.. phòng 107 ”

16. Chương 16: Cứu Thoát

Toàn thân Hoắc Dư Viễn tỏa ra khí lạnh bức người, gần giọng hỏi

” Phòng số bao nhiêu? ”

Hai nhân viên bị dọa, liền run rẩy trả lời

” Ph.. phòng 107 ”

Từ Ngôn Hy ở trong phòng, tưởng chừng như toàn thân đang nằm trên đồng lửa. Cả người bức bối khó chịu. Hai tay cô nắm chặt drab giường. Khắp người đã sớm tỏa ra mồ hôi nhễ nhại, tóc bị thấm ướt bết lại dính sát vào mặt. Cô khó chịu khẽ kêu lên một tiếng, cả người cô như đòi hỏi thiếu thốn một cái gì đó, rất muốn được khóa lấp đầy.

Chút ý thức còn sót lại cho cô biết, cô đã bị Tống Nhã Yến bỏ thuốc!

Cô lò mò đứng dậy, chao đảo men theo tường tới cửa.

Mẹ nó, cửa khóa rồi!

Cô.. cô sắp chịu hết nổi rồi! Toàn thân như hàng ngàn con kiến nhen nhóm lửa cháy bùng bùng trong người. Cô đem cánh tay mình lên, cắn mạnh một cái, bắt buộc cho mình tỉnh táo một chút.

Đang lúc khó chịu, người như muốn nổ tung ra thì cửa mở, sau đó một người đàn ông bước vào. Hắn thấy cô đang ngồi dựa vào tường thở gấp, liền mở miệng hỏi hám

” Em yêu, anh đến rồi. Có phải rất khó chịu hay không, anh giúp em thỏa mãn nhé! ”

Cái giọng kia thật ghê tởm. Cô khó nhọc mở miệng

” Cút ra.. ”

” Em yêu à, em đừng nói thế chứ! Em yên tâm, anh làm cho em cảm thấy tuyệt vời hơn cả tuyệt vời! ”

Nói rồi hắn xốc cô lên, đem cô đến giường ngủ. Cô thật sự rất muốn vùng vẫy nhưng tay chân cô cứ bủn rủn cả ra, ý thức sắp không còn nhiều nữa, cô sắp không chịu nổi nữa.

Tên ghê tởm kia đã cởi áo của hắn ra. Hắn bắt đầu nhìn cô với ánh mắt vẫn đục vô cùng tởm.

” Anh đến đây! Hà hà ”

Hắn đưa tay định sờ lên ngực cô. Nhưng cô hung hăng cắn vào tay hắn một cái. Hắn nổi giận tát vào mặt cô một cái

” Con khốn kiếp, mày muốn chết hả? Mày xem tao dạy dỗ mày ra sao ”

Nói xong hắn liền đem tay xé toạc phần áo sơ mi của cô. Một khắc này, cô cảm thấy mình sắp chết thật rồi, đột nhiên liền nghĩ tới Hoắc Dư Viễn, cô yếu ớt khẽ gọi

” Hoắc Dư Viễn ”

Rầm!

Tên kia chưa có kịp nhào vào người cô thì cửa liền bị đập văng ra một cái. Sau đó một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong mắt cô.

LàHoắc Dư Viễn!

Hoắc Dư Viễn nhìn tên kia thì trong mắt liền xuất hiện lửa bốc cao vùn vụt. Trong con người sâu thẳm tựa như con dao đâm thẳng vào người ta. Lạnh khốc tung một đâm thật mạnh vào mặt hắn. Hắn chưa kịp bò dậy thì liền bị một đập bay tới làm cho bất tỉnh nhân sự.

Lúc này ý thức của Từ Ngôn Hy hoàn toàn mất hết. Cô vô thức phát ra tiếng thở gấp khe khẽ.

Hoắc Dư Viễn nhìn thấy cô liền cởi áo khoác che lấy phần ngực trắng nõn nà của cô lại. Ai ngờ cô liền vòng tay lên ôm lấy cổ hắn. Sau đó vùi mặt vào cổ hắn thở gấp. Hai tay cô bắt đầu làm loạn.

Yết hầu ở cổ hần liền di chuyển, giọng hơi khàn khàn

” Từ Ngôn Hy, em đừng làm loạn ”

Có điều bây giờ hần nói cô sẽ nghe sao? Hần nhìn thấy cô trong tình trạng này đã sớm chuyển hóa thân thể. Nhưng cố gắng kiềm chế. Hần không muốn lợi dụng cô lúc này mà chiếm lấy cô. Hần muốn cô hoàn toàn tiếp nhận hần trong tình trạng tỉnh táo.

Nhưng mà cô cứ như bạch tuộc quấn lấy hần, môi hồng thuận tìm kiếm trên mặt hần, muốn tìm thấy miệng của hần, cuối cùng sau khi tìm thấy liền hung hăng hôn lên. Hần cũng đáp lại nụ hôn của cô, vô cùng mãnh liệt môi lưỡi quấn lấy nhau.

Vì thế mà, khi cảm thấy mình sắp không kiềm chế nổi trước hành động khiêu khích của Từ Ngôn Hy, hần liền cố gắng khiến mình tỉnh táo lại. Một bước đánh vào ót Từ Ngôn Hy làm cô ngất xỉu. Chỉ có như vậy, cô mới không làm loạn nữa.

Sau đó hần ôm cô rời khỏi đó, bước nhanh về phòng mình. Đặt cô lên giường mình, đem người cô lau sơ qua, chọn một bộ quần áo thoải mái của mình mặc vào cho cô. Ngọn lửa dục vọng ban nãy đã chìm xuống giờ lại như cơn lốc nổi lên.

Hần nhanh chóng hoàn thành công việc mặc đồ cho cô, kéo chăn đắp cẩn thận sau đó vào nhà tắm xối nước lạnh.

Sau khi dập tắt hoàn toàn cơn dục vọng, hần liền thay đồ ngồi bên mép giường nhìn Từ Ngôn Hy. Bộ dáng cô khi ngủ vô cùng đáng yêu, vô cùng ngoan ngoãn.

Bất chợt nhớ đến chuyện ban nãy. Nếu hần không đến kịp, cô sẽ ra sao? Đôi mắt của hần chợt trở nên lạnh lẽo. Khuôn mặt tượng tạc tựa như thiên la từ địa ngục tối, hơi thở vô cùng băng lãnh, tựa như Tu La...

Tống Nhã Yến, cô sẽ thật to gan!

Ngồi một lúc lâu, Hoắc Dư Viễn liền tắt đèn lớn, chỉ để đèn ngủ. Sau đó lên giường, đem Từ Ngôn Hy ôm vào trong lòng

” Từ Ngôn Hy, anh mãi mãi ở bên cạnh em! ”

Hần đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó an tâm tiến vào giấc ngủ.

Sáng sớm ở Uyển Cảnh, tiếng chim hót líu lo vang vọng khắp nơi, xa xa có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách từ thác nước sau núi. Vô cùng trong lành, vô cùng dễ chịu

Trong phòng thượng hạng, hai thân thể ôm lấy nhau làm khung cảnh buổi sáng thêm phần ấm áp.

Người trong ngực khẽ động dậy.

A thật đau đầu. Từ Ngôn Hy động người, cảm thấy hơi chật hẹp, mắt nhắm mắt mở nhìn trước mặt, sau đó lại ngược mặt lên, lại kéo chăn ra nhìn xuống dưới, nhìn thân thể mình, cuối cùng nhìn xung quanh.

Nói sao bây giờ? Đây là lần thứ mấy cô nằm trong lòng ngực của Hoắc Dư Viễn rồi hả? Còn có sao trên người cô lại mặc quần áo của hần? Rồi phải nói cho cô biết tại sao cô đang ở phòng hần hả?

Cô đột nhiên nhớ lại tối hôm qua... Một loạt hình ảnh tái hiện lại trong đầu cô.

Hô... hôm qua.. là Hoắc Dư Viễn tới cứu cô.. Nếu hần không đến kịp.. cô khẳng định sẽ...

Cái hình ảnh ghê tởm cứ lởn vởn trong đầu cô. Thân thể cô bắt đầu run rẩy

Hoắc Dư Viễn đã thức dậy này giờ, chỉ là nhắm mắt nằm như vậy xem phản ứng của cô. Nửa ngày không thấy gì, sau đó cảm thấy người trong ngực run rẩy. Hần vội mở mắt ra, ôm cô ngồi dậy hỏi

” Sao thế? ”

Cô vẫn cứ nhắm chặt hai mắt lại, run rẩy kịch liệt

” Tiểu Hy! Tiểu Hy! Mau mở mắt ra! ”

Cô cứng đầu nhắm chặt mắt, hai tay vô thức ôm lấy hai vai của mình, run rẩy

” Dừng.. dừng mà! ”

Hắn đau lòng nhìn cô, sau đó đem cô ôm chặt vào trong lòng. Chỉ im lặng mà ôm cô.

Một lúc sau, khi cô cảm nhận được ấm áp truyền tới. Cô mới ngừng la hét, đồng thời cũng không run rẩy dữ dội như ban nãy. Sau đó cô nghe được giọng của Hoắc Dư Viễn gọi cô

” Tiểu Hy... ”

17. Chương 17: An Toàn

Một lúc sau, khi cô cảm nhận được ấm áp truyền tới. Cô mới ngừng la hét, đồng thời cũng không run rẩy dữ dội như ban nãy. Sau đó cô nghe được giọng của Hoắc Dư Viễn gọi cô

” Tiểu Hy... ”

Cô mở mắt ra. Một cảm giác an toàn xuất hiện trong lòng.

Hoắc Dư Viễn thấy cô mở mắt ra thì vô cùng vui mừng. Vẫn duy trì tư thế hai tay ôm cô

” Đói chưa? ”

Cô gật đầu.

Hắn đang định xuống giường lấy điện thoại đặt cơm nhưng cánh tay bị cô ôm chặt nhất quyết không buông. Hắn đành ngồi ôm cô thêm một lúc nữa.

Cuối cùng khi tinh thần cô ổn định lại. Hắn mới đi đặt cơm được.

Từ Ngôn Hy cùng với Hoắc Dư Viễn ở cùng nhau cho đến chiều, hắn mới đưa cô về phòng.

Sở Diễm Diễm lo lắng sốt ruột cả ngày bây giờ nhìn thấy Từ Ngôn Hy mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn dặn dò kĩ càng với Sở Diễm Diễm xong mới về phòng.

Buổi tối, Hoắc Dư Viễn đem Từ Ngôn Hy đi dạo ở Uyển Cảnh, ổn định cô một chút. Quả thật, đi cùng hắn, cô cảm thấy vô cùng an toàn.

Gió man mát thổi, mái tóc của cô cũng phất phơ bay bay theo

” Cảm ơn anh! ” Cô mở miệng

Hoắc Dư Viễn hơi ngạc nhiên

” Không có gì! ”

Trong lòng Từ Ngôn Hy dội lên một trận cảm kích, có điều, chưa được ba giây thì tụt dốc không phanh

” Em chỉ cần lấy thân báo đáp là được! ”

Quả nhiên là lưu manh, không thể nào nghiêm túc được.

Cuộc vui chơi kéo dài hai ngày đã kết thúc. Mọi người phải trở về làm việc bình thường. Riêng Từ Ngôn Hy được tổng giám đốc ban ơn đại xá cho nghỉ thêm một ngày ở nhà nghỉ ngơi.

Công ty Song Y

Doãn Thiên Phách không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa bước vào. Giọng đùa giỡn

” Viễn ~ Cậu nhớ tôi rồi sao ~ ”

Hoắc Dư Viễn đem tài liệu đẩy qua một bên, không nhanh không chậm hỏi

” Cậu biết Tống Nhã Yến chứ? ”

Doãn Thiên Phách đem trí nhớ ra lục lại. Tống Nhã Yến? Hình như có gặp một lần trong công ty của Hoắc Dư Viễn. Cô ta khá nóng bỏng, cũng khó quên được

” Biết chứ! ”

Hoắc Dư Viễn nhếch mép

” Phải làm sao nếu có người hãm hại người phụ nữ của cậu? ”

Doãn Thiên Phách đột nhiên trở nên hứng thú, đảo mắt một cái liền biết Tống Nhã Yến này khẳng định đã đụng đến thiên sứ nhỏ

” Cô ta làm gì thiên sứ nhỏ sao? ”

” Bỏ thuốc! ” Hắn không nhanh không chậm phun ra hai chữ

” Sao? Cô ta coi vậy mà gan cũng to nhỉ? Vụ này để tôi xử lý chứ? ”

” Nếu không tôi gọi cậu tới làm gì? ”

Doãn Thiên Phách một trận vui sướng. Đời này kiếp này, anh thích nhất là bày trò hãm hại người ta

” Được, tôi sẽ không làm cậu thất vọng ”

Khoảng ba ngày sau, Hoắc Dư Viễn nhận được một mail từ Doãn Thiên Phách, trong đó có một video kèm một số hình ảnh. Sau đó, video và các hình ảnh này được phát lên mạng, mà nhân vật chính là Tống Nhã Yến.

Cao Thiên Bách là ai? Sau khi điều tra rõ ràng cô ta đã làm gì người phụ nữ Hoắc Dư Viễn. Liền nghĩ ra một kế hoạch vô cùng ghê tởm.

Tống Nhã Yến làm gì với Từ Ngôn Hy, thì cô ta sẽ bị như vậy. Hơn thế nữa, lần này sẽ là tập thể. Còn có video full HD, hình ảnh vô cùng sắc nét. Sĩ diện của cô ta đã bị nhục mạ. Cô ta bị đuổi khỏi Song Y.

Có một lần một nhân viên từng làm việc với Tống Nhã Yến sau này có gặp lại cô ta, hình tượng đã không còn là cô gái cao quý như xưa nữa, mà thật là nhận không ra, vô cùng thảm hại bước từ quán bar đêm ra.

Sau ngày nghỉ thoải mái, Từ Ngôn Hy vẫn phải trở lại công ty làm việc bởi vì cái vị tổng giám đốc nào đó cứ gọi điện bảo cô mau đi làm.

Sáng, Từ Ngôn Hy bị sai đi mua điểm tâm cho tổng giám đốc thân yêu. Quái một cái, hôm nay mấy quán gần công ty, quán thì nghỉ bán, quán thì hết cơm. Hại cô đi lâu thật lâu mới đem được điểm tâm về cho hsedn.

Lúc cô trở về, cửa phòng làm việc đã bị mở ra một khe nhỏ, bên trong truyền tới giọng nói của người phụ nữ

” Hoắc Dư Viễn, em thật sự yêu anh ”

Giọng này nghe thật quen nha, nhưng mà khe cửa nhỏ quá, chẳng thể nhìn thấy gì, cô lấy tay khe khẽ đẩy vào một tí, chột sau lưng vang lên giọng nói đùa giỡn của ai đó

” Thiên sứ nhỏ, cô làm gì đó? ”

Từ Ngôn Hy giật bản mình, tay liền đẩy mạnh một cái. Sau đó...

Từ Ngôn Hy, Hoắc Dư Viễn, giọng nói đùa giỡn - Doãn Thiên Phách và cả giọng nói quen quen kia đều sững sờ..

Giọng nói của người phụ nữ đó chính là Tần Diệp Ly. Cô ta mặc một cái váy ngắn cũn, cổ áo gần như lộ ra hết, và còn có đang ôm cổ Hoắc Dư Viễn, một tư thế hết sức ám muội. Mà Hoắc Dư Viễn, từ khuôn mặt lạnh lùng mất kiên nhẫn, sau khi thấy Từ Ngôn Hy, liền chuyển qua một tia lúng túng.

Từ Ngôn Hy đầu tiên là cảm thấy ngượng, tiếp tục nhìn cánh tay đang dán vào người Hoắc Dư Viễn, trong lòng có chút khó chịu. Cuối cùng nhìn một cái, lập tức lắp bắp nói

” Xin lỗi.. tôi không cố ý ”

Sau đó, cô xoay người rời đi. Doãn Thiên Phách vẫn đứng nguyên như cũ, đảo mắt một cái liền biết chuyện gì đang xảy ra. Anh chỉ muốn đến rủ Hoắc Dư Viễn đi bar một chút, xem ra được miễn phí một vé xem kịch rồi.

Hoắc Dư Viễn thấy Từ Ngôn Hy chạy đi như vậy, kiên nhẫn trên mặt hẳn đều cạn hết. Cả người liền lạnh lùng tỏa ra một cỗ tàn khốc. Gần giọng

” Lập tức rút ra ngoài! ”

Tần Diệp Ly run lên, mặc dù sợ, nhưng vẫn liều mạng

” Hoắc Dư Viễn, anh đừng làm vậy với em, em thật sự rất yêu anh, em.. ”

Còn chưa nói xong, cô liền bị Hoắc Dư Viễn một cước không lưu tình đá văng ra cửa. Sau đó một có ba bốn người đàn ông cao to mặc đồng phục đen tới đem cô ta đi, chuyện sau đó của Tần Diệp Ly, không ai dám nghĩ tới, cô ta khẳng định sẽ sống không bằng chết đến hết cuộc đời này.

Tần Diệp Ly chính là bị ép tới không tìm được một công việc, liền tới công ty Song Y sống chết đòi gặp Hoắc Dư Viễn, hẳn đã nhất quyết từ chối, cuối cùng cô ta nói chuyện liên quan đến Từ Ngôn Hy, hẳn liền suy nghĩ một chút, sau đó đồng ý cho cô ta lên gặp. Ai có ngờ cô ta giả trò nhào vào bám lấy hẳn sống chết bày tỏ tình cảm, mà sau đôi mắt của cô ta, đều là sự vinh hoa phú quý ghê tởm.

Khi hẳn sắp mất kiên nhẫn đá cô ta ra thì Từ Ngôn Hy mới đẩy cửa.. thế sự mới liền xảy ra cảnh hiểu lầm to lớn như vậy

Sau khi Tần Diệp Ly bị đưa đi, Hoắc Dư Viễn liền đứng lên rời khỏi đó, khi đi ngang qua Doãn Thiên Phách còn nhìn anh một cái khiến cho anh không tự chủ được run rẩy một trận. Anh có làm gì sai đâu a, sao lại nhìn anh như vậy chứ?

Thật oan uổng!

Từ Ngôn Hy lúc đầu chỉ là đi, sau đó đi nhanh một chút, một chút nữa, cuối cùng chuyển thành chạy.

Cô chạy một mạch lên sân thượng. Cô bám vào thành lan can, tầm mắt ngày càng mờ mờ, trong lòng khó chịu đến bức bối. Cảm giác có phần giống như lúc cô nhìn thấy Đinh Ngụy Phi ở cùng Mạc Vân Kỳ trong quán cafe.

Từ Ngôn Hy cảm thấy vừa hoang mang vừa khó chịu, liền bấm một dãy số quen thuộc, đưa điện thoại áp vào tai, tầm mắt dịch xuống dưới chân, tức thì từng giọt nước mắt tích trữ bấy giờ từng viên từng viên liền rơi xuống nền tan ra..

18. Chương 18: Tình Định Xuất Hiện

Từ Ngôn Hy cảm thấy vừa hoang mang vừa khó chịu, liền bấm một dãy số quen thuộc, đưa điện thoại áp vào tai, tầm mắt dịch xuống dưới chân, tức thì từng giọt nước mắt tích trữ bấy giờ từng viên từng viên liền rơi xuống nền tan ra..

Bên kia truyền đến giọng của Tô Đan Đan

” Alo, Hy Hy, cậu mời tớ đi ăn nên mới gọi điện đúng không ”

Tô Đan Đan đùa giỡn, sau đó nghe thấy tiếng nức nở của Từ Ngôn Hy, liền trở nên lo lắng

” Hy Hy, cậu làm sao a? Sao lại khóc? Tớ không bắt cậu mời tớ đi ăn đâu, nói mau nói mau, cậu làm sao vậy? Có phải Mạc hồ ly tìm cậu gây sự? Hay ai ăn hiếp cậu hả? Cậu mau nói ”

” Đan Đan.. ” Nước mắt ngày một chảy xuống nhiều hơn

” Làm sao hả? ”

” Tớ... ”

” Bình tĩnh một chút, cậu mau nói cho tớ ” Tô Đan Đan thập phần sốt ruột

Sau đó Từ Ngôn Hy đem mọi chuyện kể cho Tô Đan Đan nghe từ đầu đến đuôi

Tô Đan Đan hỏi một câu

” Có phải lúc thấy cảnh kia cậu thấy rất khó chịu? ”

” Uh ” Cô trả lời lại một câu

” Còn có rất tức giận? ” Lại hỏi

” Một.. chút ” Lại trả lời

Tô Đan Đan đột nhiên trở nên nghiêm túc

” Từ Ngôn Hy, cậu ghen rồi! ”

Từ Ngôn Hy đột nhiên sững người, cũng không có đến mức rớt điện thoại như trên phim truyền hình.

Ghen rồi! Cô đang ghen sao? Lại nghĩ tới việc khi này cô còn khóc nữa cơ chứ! Không thể nào, cô chỉ mới động lòng một chút xiu xiu xiu mà thôi. Làm sao có thể tới mức ghen rồi. Ghen đồng nghĩa với việc, cô đã thích, có khi yêu người ta luôn rồi.

Cô liền ngồi xuống, đem đầu vùi vào hai tay khoanh trước đầu gối. Trước tiên liền bình tĩnh lại đã.

Gió mùa đông rất lạnh, ôm lấy thân hình nho nhỏ của cô trên sân thượng, cô khẽ run một cái, thu chặt mình hơn. Hiện tại cô rất bối rối, trong đầu một mảnh rối rắm gỡ không ra.

Bất chợt một sự ầm áp truyền đến từ đằng sau, bao phủ cả người cô. Từ Ngôn Hy giật mình quay người lại, lại thấy Hoắc Dư Viễn. Cô lúng túng

” Anh.. sao lại ở đây? ”

” Em hiểu lầm rồi ”

Hoắc Dư Viễn không trả lời câu hỏi của cô, trực tiếp đi thẳng vấn đề hần muốn nó, lại nói tiếp

” Là cô ta tự mình xông vào ”

Hần đang giải thích với cô sao? Cô đột nhiên rối rắm lại thêm rối rắm, lúng túng đứng lên

” Cô ta muốn làm sao thì làm.. tôi.. liên quan gì tới chứ! ”

Sau đó, tất nhiên là nhanh chóng chuồn đi. Ở đây một lát nữa cô sẽ bị túng lúng chết mất.

Xuống cầu thang, bắt gặp Doãn Thiên Phách. Nhìn cô một cái, anh liền biết, tên kia chắc chắn giải thích thất bại.

Nghĩ một chút, bạn thân tri kỉ của anh khó khăn lắm mới để ý một người phụ nữ, anh cũng phải giúp đỡ chứ nhỉ, sau đó liền tốt bụng đem đôi chân dài ra chặn ngay lối đi của Từ Ngôn Hy.

Cô tức giận nhìn anh, khoe chân dài sao

” Làm ơn bỏ cái chân ngắn của anh xuống cho tôi đi qua ”

Doãn Thiên Phách đầu đầy vạch đen, khóe môi giật giật vài cái, không nghĩ đến sẽ có người gọi anh là chân ngắn. Bỏ qua bỏ qua, nói chuyện chính sự

” Khi này là Tần Diệp Ly tự mình xông vào, còn có Hoắc Dư Viễn sẽ không đụng vào cô ta, vì cậu ta vốn không ưa phụ nữ sẵn rồi! ”

Vậy cô là cái gì? Nhưng mà, khi này là Hoắc Dư Viễn nói thật sao? Trong lòng có thoải mái đi một ít, nhìn khuôn mặt đầy ý cười của Doãn Thiên Phách, cô không nhịn được nói lại

” Ai cần anh nói ”

Sau đó liền trực tiếp đá một cái vào đôi chân dài của anh, ngang nhiên đi qua. Doãn Thiên Phách mặt đau khổ ôm chân nhảy ở cầu thang

Cô trở về phòng làm việc, lúc Hoắc Dư Viễn đi vào, cô trực tiếp không để ý, cầm cúi xem tài liệu mà hần cũng không có nói gì.

Đến lúc tan làm, cô liền thu dọn. Sắp bước ra khỏi phòng liền bị Hoắc Dư Viễn kéo lại, nhất quyết đòi đưa cô về.

Trên xe im ắng, làm cho không khí trở nên ngột ngạt hơn. Từ Ngôn Hỷ chỉ mong mau mau về nhà một chút.

Cuối cùng cũng tới, cô đang định vọt xuống liền bị Hoắc Dư Viễn nhanh chóng nắm lấy tay. Cô bắt đầu luống cuống, chưa kịp mở miệng hần đã nói

” Tiểu Hy, khi này....”

” Em biết! ”

Hoắc Dư Viễn hơi sững người lại. Cô liền rút tay lại. Trước khi vào nhà còn nói lại một câu

” Cho em thời gian! ”

Đúng vậy, chính là cho cô thời gian tiếp nhận hần. Khi này trong phòng làm việc cô đã suy nghĩ kĩ. Nếu định mệnh đã đến, cô sẽ thử mở lòng một lần nữa để đón nhận. Có điều cô cần thời gian để suy nghĩ thêm, mặc dù đã có ý tiếp nhận hần.

Hần đã mang lại cho cô cảm giác vô cùng an toàn trước giờ chưa từng có. Thậm chí lúc ở cùng Đình Ngụy Phi, cảm giác này cũng không có mạnh mẽ như vậy.

Hoắc Dư Viễn ngồi trong xe, nhìn theo cái dáng chạy thục mạng của cô, còn có khuôn mặt hơi ửng hồng của cô khi này. Không khỏi nở ra một nụ cười. Một nụ cười chỉ khi ở cạnh cô mới có.

_____ Chỗ này bắt đầu thay bằng anh em cho ngọt ngào nhé. Tôi em hoài nó bá đạo quá _____

Sau vụ của Tống Nhã Yến và Tần Diệp Ly, Hoắc Dư Viễn quyết định đem tất cả nhân viên ở tầng làm việc của hần (tầng VIP) đổi thành nam hết. Và còn có, tất cả các tầng dưới không có việc gì đều không được đến tầng VIP một bước. Chuyện này xảy ra làm cho mọi người trong công ty một phen không hiểu gì cả, nhất là các nhân viên nữ thì vô cùng tụt hứng.

Từ Ngôn Hỷ đứng trước cửa phòng làm việc hồi hộp. Không biết đã bao nhiêu lần tâm trạng thay đổi khi đứng sau cái cánh cửa này rồi.

Hôm qua.. hôm qua.. cô nói vậy. Ừm.. bây giờ gặp nhau quả thật có hơi ngượng ngùng.

Còn đang đắn đo đo. Bỗng nhiên có tiếng bước chân ở phía sau.

Chậm chạp quay đầu lại. Cô tưởng Doãn Thiên Phách, hóa ra là một anh chàng nhân viên.

Ừm, công ty này toàn nhân viên đẹp trai nha. Chỉ có điều, tổng giám đốc của bọn họ luôn khí thế bức người mà nổi bật nhất. Cô còn suy nghĩ thì anh chàng kia đã đến ngay trước mặt cô, sau đó khuôn mặt thư sinh nho nhã hỏi cô

” Cô là thư kí Từ? ”

Cô nhìn đôi mắt kính trên mặt anh ta. Hoàn toàn một bộ dạng thư sinh

” Ừ à đúng rồi! Có chuyện gì sao? ”

Anh ta nhìn cô một cái, sau đó tự nhiên cúi đầu gần mặt cô. Theo phản xạ cô liền lùi ra phía sau vài bước, mà trở trêu một cái, hôm nay cô mang đôi giày có chút cao, hoàn toàn không quen chân. Kết quả là không giữ được thăng bằng liền ngã người ra đằng sau. Nhưng mà trước khi cô tiếp đất, anh chàng thư sinh này liền vươn tay ra kéo cô lại.

19. Chương 19: Theo Đuổi

Anh ta nhìn cô một cái, sau đó tự nhiên cúi đầu gần mặt cô.

Theo phản xạ cô liền lùi ra phía sau vài bước, mà trở trêu một cái, hôm nay cô mang đôi giày có chút cao, hoàn toàn không quen chân. Kết quả là không giữ được thăng bằng liền ngã người ra đằng sau.

Nhưng mà trước khi cô tiếp đất, anh chàng thư sinh này liền vươn tay ra kéo cô lại.

Hai người mắt đối mắt một hồi lâu. Trong mắt của anh ta nảy lên một tia hứng thú. Còn Từ Ngôn Hy vô cùng sợ hãi, cảm thấy người này vạn phần vô cùng biến thái a.

Cô nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay của anh ta. Đứng nghiêm chỉnh lại cười khách sáo nói

” Haha, cảm ơn anh. Không có việc gì tôi đi trước! ”

Sau đó cô quay lưng mở cửa bước vào. Anh chàng đứng tần ngần hai ba giây sau đó cũng bước vào.

Thì ra anh ta chính là Mẫn Duật Quân, nhân viên phòng chiến lược. Anh ta báo một hồi với Hoắc Dư Viễn.

Từ Ngôn Hy căn bản không quan tâm. Lúc anh ta báo cáo xong còn cố ý nhìn cô một cái trước khi đi ra ngoài. Điều này hiển nhiên Hoắc Dư Viễn thấy, trong lòng tự nhiên nảy sinh cảm giác tình địch.

Sau hôm đó, sáng nào cũng có một bó hoa hồng tươi được chuyển phát nhanh đến cho Từ Ngôn Hy. Cô vẫn ngu ngốc không biết của ai gửi. Ban đầu còn cho là Hoắc Dư Viễn, nhưng mà suy nghĩ đó liền bị dập tắt, cái vị tổng giám đốc vô tình đó cũng biết tặng hoa sao.

Mà vị tổng giám đốc của chúng ta, ngày nào cũng thấy cô chạy xuống quầy tiếp tân nhận hoa. Liên hận không thể nghiền nát mấy bó hoa đó ra.

Kể nào dám tơ tưởng đến bà xã của hắn hả?!

Lại nói mấy ngày sau, hoa hồng liền không có gửi nữa, cô mừng muốn chết.

Cuối cùng, buổi trưa liền gửi đến một hộp cơm tình yêu vô cùng phong phú. Nào trứng rán hình trái tim, cà chua hình trái tim, dưa leo cũng hình trái tim.

Từ Ngôn Hy nhìn bộ dạng đen mặt của Hoắc Dư Viễn liền chột dạ. Dem cơm cho Sở Điềm Điềm, chính vì thế mà Sở Điềm Điềm ngày nào cũng được ăn cơm miễn phí.

Vụ việc Từ Ngôn Hy được người bí mật tặng hoa, đem cơm tình yêu tới liền truyền đi khắp công ty. Có người cho rằng là của tổng giám đốc, lại có người bảo hai người đó chia tay rồi, người này chính là người mới của Từ Ngôn Hy bla bla

Nói chung trong công ty sáng nào thấy nhân viên chuyển phát nhanh liền tùm vào bàn tán.

Ngay cả A Siêu và Sở Điềm Điềm cũng không nhịn được trêu chọc cô.

Không nghĩ đến, công ty lớn nhất nước lại nhiều chuyện như vậy.

Tầm được hai ba ngày, vị tổng giám đốc của chúng ta rốt cuộc chịu không nổi nữa, liền bảo Doãn Thiên Phách chờ ở quầy tiếp tân. Nhân viên chuyển phát nhanh đến liền tóm lấy anh ta hỏi thông tin.

Dưới sự áp bức của Doãn Thiên Phách, anh chàng nhân viên chuyển phát nhanh tội nghiệp liền đem hết thông tin ra giao nộp.

Cuối cùng vị tổng giám đốc đại nhân của chúng ta cũng biết mặt tình địch của mình - Mẫn Duật Quân.

Hoắc Dư Viễn biết, nhưng Từ Ngôn Hy không biết, vẫn cứ ngây ngốc.

Hôm đó, cô đang pha cà phê cho hắn, lại bất gặp Mẫn Duật Quân cũng đi pha cà phê. Anh ta nhìn cô có hơi sững sốt một chút, sau đó vui vẻ chào hỏi

” Cô pha cà phê cho tổng giám đốc sao? ”

Cô cũng vui vẻ đáp lại

” Đúng rồi a! Anh ta thật sự rất khó chiều, pha cà phê thôi cũng vô cùng phiền phức! ”

Mẫn Duật Quân nhìn cô một hồi, sau đó ngập ngừng hỏi

” Cô.. cùng tổng giám đốc.. hai người là người yêu sao? ”

Từ Ngôn Hy một hồi ngây ngốc. Vấn đề này cũng quá là...

Ừm, hiện tại cũng chưa thể nói cô cùng Hoắc Dư Viễn là quan hệ đó được. Chỉ mới hơn quan hệ bình thường mà thôi. Nghĩ vậy cô liền trả lời

” Chưa phải! ”

Chưa phải? Tức là sau này phải sao? Nhưng mà hiện tại vẫn chưa phải.

Mẫn Duật Quân vui vẻ cười ngây ngốc khiến cho Từ Ngôn Hy có chút khó hiểu. Anh ta không những biến thái mà còn có chút vấn đề nhaa.

Hôm sau, lúc cô cùng Hoắc Dư Viễn vào công ty, lại đụng mặt Mẫn Duật Quân ngay cửa.

Anh ta thấy Từ Ngôn Hy liền vui vẻ chạy tới trò chuyện với cô, không để ý đến vị tổng giám đốc đang đen mặt bên cạnh.

Từ Ngôn Hy thấy anh ta mặc dù hơi biến thái nhưng cũng rất cởi mở, mà cô vô cùng thích những người cởi mở, liền trò chuyện với anh ta vô cùng vui vẻ.

Hoắc Dư Viễn quay sang hai người đang cho anh ra rìa, lạnh giọng nói

” Muốn trễ hay sao mà còn trò chuyện? ”

Từ Ngôn Hy nhìn hắn tức giận cũng không biết hắn tức giận cái gì. Ngây ngây ngốc ngốc chào tạm biệt Mẫn Duật Quân rồi theo hắn lên lầu.

Dạo này để ý, Mẫn Duật Quân lên tầng VIP rất thường xuyên. Một chuyện con con cũng lên báo cáo. Mà Từ Ngôn Hy của chúng ta lại cứ tưởng, công ty dạo này thật bận rộn.

Còn Hoắc Dư Viễn, hắn là ai? Hắn không nhìn ra ý đồ của Mẫn Duật Quân thì hắn không phải tổng giám đốc công ty Song Y nữa rồi.

Sau một hồi chịu đựng, hắn cũng quyết định, tất cả mọi chuyện để Mẫn Duật Quân báo cáo cùng Doãn Thiên Phách. Một bước cũng không được lên tầng VIP.

Công ty rốt cuộc cũng biết, người bí mật kia chính là Mẫn Duật Quân. Trong lòng không khỏi ghen tỵ với Từ Ngôn Hy, tại sao trai đẹp đều quanh quẩn bên cô a

Rốt cuộc cũng đến lượt Từ Ngôn Hy biết mặt người tặng hoa đem cơm cho mình.

Hôm đó chính là lúc tan làm. Hoắc Dư Viễn đang đi lấy xe trước, bảo cô chờ ở cửa công ty. Mẫn Duật Quân đứng đợi ở cửa đã lâu. Lúc cô đi ra liền nắm lấy tay cô

” Từ Ngôn Hy! ”

Cô xoay người lại, khó hiểu nhìn hắn

” Mẫn Duật Quân, anh có chuyện gì sao? ”

” Ừm.. Ch.. chuyện là.. tôi.. ”

Mẫn Duật Quân áp úng. Anh ta vốn là một thư sinh nho nhã, loại chuyện thổ lộ này quả thật có chút.. Nhưng anh quả thật thích Từ Ngôn Hy, nhất là đôi mắt của cô, vô cùng cuốn hút lại thanh thuần.

Thật ra, anh gặp cô từ lúc đi du lịch ở Uyển Cảnh. Những lúc nói chuyện với cô anh vô cùng vui vẻ. Nhận thấy tổng giám đốc rõ ràng có ý với cô, nếu anh ta không thổ lộ, cô sẽ bị vị tổng giám đốc kia cướp mất. Thế là lấy hết dũng khí, anh quyết định hôm nay sẽ thổ lộ, anh kéo cô đến quán cà phê đối diện công ty.

Từ Ngôn Hy hiển nhiên có phản kháng. Nhưng mà Mẫn Duật Quân quá mức thành khẩn, cô không từ chối được, liền nhắn tin cho Hoắc Dư Viễn rằng cô chút việc, không cần đưa cô về.

Hoắc Dư Viễn vừa ngồi vào trong xe nhận được tin nhắn liền nhú mào. Ban nãy hẳn có thấy Mẫn Duật Quân đứng đó, lúc lái xe ra xa xa đã thấy anh ta kéo Từ Ngôn Hy vào quán cà phê đối diện.

Trong quán cà phê đối diện công ty..

Từ Ngôn Hy nhìn Mẫn Duật Quân đang áp a áp úng, khó hiểu cảm lý cà phê lên uống một ngụm, hỏi

” Anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao? ”

” Tôi.. ”

Mẫn Duật Quân nhìn cô. Đôi mắt đó thật đẹp, vô cùng trong sáng, vô cùng thanh khiết. Anh đã quyết định, nhất định sẽ nói cho cô biết

” Từ Ngôn Hy, trước đây hoa hồng.. là tôi tặng! ”

Từ Ngôn Hy ngây ngốc!

” Thế..cơm tình yêu? ”

Mẫn Duật Quân nhìn cô khẳng định

” Cũng là của tôi! ”

Ngây ngốc tập hai!

” Vậy.. anh... ”

” Từ Ngôn Hy, anh thích em! ”

20. Chương 20: Tạm Biệt

” Từ Ngôn Hy, anh thích em! ”

Lần này là sốc toàn tập luôn! Từ Ngôn Hy không có ngờ tới người này lại tặng hoa gửi cơm cho cô. Anh ta nói chuyện với cô vô cùng vui vẻ, có mấy lần nói mấy câu hơi khó hiểu, nhưng cô cũng ngu ngốc không biết rồi quên bống luôn. Nhưng mà.. cô thực sự chỉ coi anh như một đồng nghiệp, một người bạn mà thôi!

” Mẫn Duật Quân, tôi.. ”

Mắt thấy Từ Ngôn Hy sắp nói ra điều gì đó mà anh ta không muốn nghe, liền nhanh chóng mở miệng ngắt lời cô

” Từ Ngôn Hy, em có thể suy nghĩ thêm ”

Từ Ngôn Hy cúi đầu. Cô rất muốn từ chối Mẫn Duật Quân, nhưng anh ta thật sự rất thành khẩn, cô không biết phải nói làm sao cho đỡ tổn thương anh ta. Người cô thích là Hoắc Dư Viễn, huống hồ gì cô đang tiếp nhận Hoắc Dư Viễn. Cô không có tình cảm gì với Mẫn Duật Quân cả. Nhưng mà, thà cô nói thẳng ra, còn hơn để anh ta tiếp tục ôm hy vọng.

Từ Ngôn Hy ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh ta, giọng không chút gợn sóng nói

” Mẫn Duật Quân, tôi rất cảm ơn anh đã thích tôi. Nhưng tôi chỉ coi anh như một người bạn, một đồng nghiệp tốt mà thôi. Tôi không hề có tình cảm với anh, hai người đến với nhau không có tình cảm đến với nhau thì sớm muộn gì cũng tan vỡ. Hơn nữa, người tôi thích chính là Hoắc Dư Viễn. Sau này, người tôi yêu cũng sẽ là anh ấy. Cho nên, Mẫn Duật Quân, tôi xin lỗi, sau này nhất định sẽ có người tốt hơn tôi xứng đôi với anh! ”

Cô mỉm cười nhìn Mẫn Duật Quân, nụ cười dần trở nên sáng lạn.

Mẫn Duật Quân ngồi đó, nhìn vào đôi mắt của cô. Anh chính là lần đầu tiên thích một người, không nghĩ đến nhanh như vậy liền bị từ chối. Trên mặt anh liền hiện lên một nụ cười chua xót

“Từ Ngôn Hy, anh hiểu rồi! ”

Từ Ngôn Hy nhìn anh tầm hai ba phút. Sau đó đứng lên

” Mẫn Duật Quân, tôi phải đi trước. Hôm nay cảm ơn ly cà phê này của anh, thật sự rất ngon! Chúng ta sẽ vẫn là bạn tốt! ”

Sau đó cô xoay người rời ly, không ngờ tới, sau lưng cô chính là Hoắc Dư Viễn. Hắn đứng ngay cửa, trên miệng vương lên một nụ cười. Khuôn mặt điêu khắc xẹt lên một tia hạnh phúc. Cô nhìn hắn, khẽ nở một nụ cười.

Phải, người sau này cô yêu cũng sẽ là hắn, Hoắc Dư Viễn!

Mấy ngày sau đến công ty Từ Ngôn Hy cũng không có gặp lại Mẫn Duật Quân. Cô liền bắt Doãn Thiên Phách lại hỏi thăm liên tiếp, anh ta xin chuyển công tác ở chi nhánh khác.

Từ Ngôn Hy ở trong lòng thầm chúc một câu ” Mẫn Duật Quân, sống tốt! ” Anh ta thực sự là một người đàn ông tốt.

Hôm nay cô chủ động hẹn Tô Đan Đan đi chơi. Lại nói lâu lắm rồi cô mới gặp mặt Tô Đan Đan. Mấy bữa vừa rồi đều là gọi điện hoặc chat QQ, thật sự tám chuyện không đã chút nào.

Tô Đan Đan đề nghị đi shopping, nhưng Từ Ngôn Hy liền phản đối. Nhớ lại mấy lần đi mua sắm như bão lốc của Tô Đan Đan vẫn còn sợ hãi.

Sau một hồi giằng co, rốt cuộc chính là đi cà phê, sau đó đi mua sắm, rồi đi coi phim, cuối cùng là đi ăn thịt nướng.

Ở tiệm cà phê, Tô Đan Đan nhìn cốc latte trước mặt Từ Ngôn Hy, nhả mặt nói

” Cậu không thể đổi khẩu vị một lần ư? Sao lần nào đi cùng tớ cậu cũng gọi latte, tớ không uống nhưng cũng ngán muốn chết a ”

Từ Ngôn Hy nhìn Tô Đan Đan, đem ly latte nhắm nháp, nhún vai không nói gì

Tô Đan Đan tự nhiên nổi lên vẻ mặt tò mò

” Hy Hy! Anh chàng tổng giám đốc và cậu sao rồi? ”

Từ Ngôn Hy nhìn Tô Đan Đan hỏi ngược lại

” Sao là sao? ”

” Thì đã thành người yêu chưa? Đã kiss chưa? ”

Từ Ngôn Hy ở trong lòng thầm nghĩ, kiss rồi nhưng thành người yêu hình như.. ừm sau chuyện Mẫn Duật Quân, cô cũng chính thức thành bạn gái của Hoắc Dư Viễn rồi. Nghĩ tới đây, mặt bạn Từ Ngôn Hy của chúng ta bất giác ửng đỏ

Tô Đan Đan nhìn biểu hiện kia liền nhảy vào tầm tặc nói

” Xem ra đã kiss không ít! Hy Hy, tớ thấy anh ta cũng rất ổn. Lần này cậu phải hạnh phúc! ”

Từ Ngôn Hy nhìn cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy cũng chỉ có Tô Đan Đan mới quan tâm cô như vậy.

” Hy Hy, cậu phải hạnh phúc, cậu phải trả thù Đình khốn nạn và Mạc thối tha ”

” Được rồi được rồi, cậu đừng nhắc tới chuyện của tớ. Cậu cũng mau kiếm lấy một anh gả đi, cẩn thận kéo bà cô dữ dằn như cậu cũng ế chồng môn a ”

Tô Đan Đan liền làm một động tác hất tóc vô cùng cao quý, sang chảnh nói

” Chu tiểu thư chỉ cần búng tay một cái, trai đẹp sẽ xếp hàng dài thật dài đăng kí làm chồng của ta, ta sẽ không cần lo lắng ”

Từ Ngôn Hy liền ôm bụng cười vì cái thần thái đẳng cấp của Tô Đan Đan. Sau đó, Tô Đan Đan lại nói tiếp, có chút nghiêm túc lại thẹn thùng

” Thật ra.. tớ có một người! ”

Từ Ngôn Hy liền nghiêm túc lại, tò mò hỏi

” Là ai có thể lọt vào mắt của Tô tiểu thư? Còn không mau dẫn tớ đi xem mặt phê chuẩn ”

” Chuyện đó.. sau này cậu sẽ sớm biết thôi! ”

Sau đó, hai nàng ngồi thuyền xuôi một hồi, rồi cùng nhau đi thực hiện nốt kế hoạch ăn chơi.

Hôm nay vẫn không ngoại lệ, vẫn là thái hậu Tô tay xách nách mang một đồng túi. Từ Ngôn Hy không khỏi than trời than đất, bao giờ mới có người sửa đổi mấy cái thói quen này của Tô Đan Đan đây hả!

Như thường lệ, hôm nay vị tổng giám đốc dẫu yêu lại đến đón cô đi làm.

Lại nói, mỗi tuần một chiếc xe, làm cho cô sáng nào cũng bị dọa cho hết hồn. Như hôm nay, một chiếc Rolls Royce vô cùng sang trọng, cô cảm thấy ngồi trên xe cảm thấy vô cùng áp lực, bởi vì sao? Bởi vì xe quá đắt, ngồi lên cảm giác không hề chân thực tí nào.

Mà tài xế lại vô cùng đẹp trai. Cảm giác ngồi trên xe của tổng giám đốc cứ như cô vẫn còn đang ôm mộng đẹp đêm qua vậy.

Mỗi lần Hoắc Dư Viễn tới đón cô, nếu cả hai không đi ăn sáng thì hẳn sẽ chuẩn bị cho cô một bịch sữa tươi.

Hôm nay cũng vậy, cô nhận lấy bịch sữa tươi xé ra một lỗ nhỏ, sau đó đưa vào miệng ngậm. Trên xe cũng không nói chuyện nhiều.

Thứ nhất là vì Hoắc Dư Viễn đang lái xe, không thể bị phân tâm, sẽ xảy ra tai nạn a. Thứ hai là, cho dù cô có mở miệng, thì chưa đầy năm phút đều bị hắn chêu chọc cho đỏ mặt cạn lời. Cho nên, cô rất thông minh lựa chọn ngồi im.

Từ Ngôn Hy tiện tay đem điện thoại ra lướt web sáng. Tin tức dạo này vô cùng nhàm chán, lướt lướt một hồi cũng thấy không có gì để xem, cô chuẩn bị tắt máy thì một tin nhắn được gửi tới. Là tin nhắn của Tô Đan Đan, Từ Ngôn Hy mở ra coi

< hy=“ hy,=“ cậu=“ mau=“ lên=“ web=“ tin=“ tức=“ của=“ toàn=“ soạn=“ x,=“ tin=“ vô=“ cùng=“ nóng=“ hỏi,=“ tớ=“ cảm=“ thấy=“ ông=“ trời=“ thật=“ có=“ mắt=“ a=“>>

Từ Ngôn Hy bắt đầu khó hiểu, mở mạng lên web của toàn soạn X, là một toàn soạn có tiếng, những tin tức của toàn soạn này đăng lên thì 90% đều là sự thật.

Tay Từ Ngôn Hy dừng lại ở mục đầu tiên, sau đó một loạt tin liên quan lộ ra

< kết=“ hôn=“ cùng=“ minh=“ tinh,=“ thiếu=“ gia=“ đình=“ gia=“ bị=“ cấm=“ sùng=“>>

< thiếu=“ gia=“ đình=“ gia=“ sau=“ khi=“ kết=“ hôn=“ cùng=“ minh=“ tinh,=“ phát=“ hiện=“ vợ=“ mình=“ mang=“ con=“ hoang=“>>

< minh=“ tinh=“ mạc=“ vân=“ kỳ=“ ngoại=“ tình=“ mang=“ con=“ hoang=“>>

Từ Ngôn Hy nhếch mép, quả nhiên ông trời có mắt! Chỉ là không ngờ, đến nhanh như vậy!

21. Chương 21: Đòi Gặp Mặt

Từ Ngôn Hy nhếch mép, quả nhiên ông trời có mắt! Chỉ là không ngờ, đến nhanh như vậy!

Cô quay sang nhìn Hoắc Dư Viễn, mở miệng nói

” Tổng giám đốc, Đình Ngụy Phi bị Mạc Vân Kỳ cầm sừng ”

Hoắc Dư Viễn vẫn không quay sang, khuôn mặt có chút không hài lòng

” Gọi anh là Viễn ”

Từ Ngôn Hy ngây ngốc.

Tổng giám đốc đại nhân, làm ơn đi, trọng điểm không phải ở tổng giám đốc hay Viễn mà. Cô tiếp tục nói

” Tổng g.... Viễn! Anh nghiêm túc đi ”

Hoắc Dư Viễn cười cười, giọng trầm thấp từ tính

” Sao? Muốn quay lại với Đình Ngụy Phi sao? ”

Lại bắt đầu chê chọc cô rồi. Tình cảm của cô dành cho hắn mặc dù chưa to lớn, nhưng tuyệt đối chung thủy. Không nói tới, từ khi cô có ý tiếp nhận hắn, đã dứt khoát đem Đình Ngụy Phi đá sang một bên. Cô giả bộ nghiêm túc, hắng giọng

” Vậy em quay lại với Đình Ngụy Phi nhé? ”

Cô cứ tưởng tổng giám đốc đại nhân sẽ nổi trận lôi đình, nào ngờ hắn chợt dừng xe lại, tấp vào bên lề đường, quay sang nhìn cô

” Bây giờ em có muốn cũng không được! ”

Đột nhiên, một tay của hắn luồn vào mái tóc của cô, kéo cả người cô nhào sang bên trái. Hoắc Dư Viễn phủ cánh môi bạc lên đôi môi hồng nhuận của cô.

Từ Ngôn Hy vẫn còn đang ngẩn người, không tự chủ đem đầu lưỡi chủ động đáp lại. Hoắc Dư Viễn cảm giác toàn thân như bùng cháy, mãnh liệt ấn lấy gáy cô hôn thật sâu.

Môi lưỡi dây dưa quấn quýt một hồi thật lâu. Khi bàn tay to lớn của hắn luồn vào trong áo somi của cô, rốt cuộc Từ Ngôn Hy cũng tỉnh táo, đem hai tay ở lồng ngực vững chắc đẩy ra, cánh môi hơi sưng khê mở

” Viễn, chúng ta phải đi làm ”

Hắn bắt mắt nhìn cô, đem môi của mình quynh luyến va chạm trên môi của cô vài cái mới hài lòng rời đi. Hoắc Dư Viễn giúp cô sửa sang lại quần áo, sau đó tập trung lái xe tới công ty Y.

Vụ lùm xùm về Đình Ngụy Phi và Mạc Vân Kỳ cũng sớm bị Từ Ngôn Hy ném vào một xó, chỉ cần biết kết quả Đình Ngụy Phi đã bị quả báo là cô đủ thỏa mãn rồi, mặc dù mỗi lần gặp Tô Đan Đan, cô ấy liền lải nhải rằng rất mãn nguyện, rất hạnh phúc khi nhìn Mạc thối tha và Đình khốn nạn bị nhà báo đăng tin sỉ vả blah blah blah

Mùa đông lạnh lẽo qua đi, mùa xuân ấm áp lại về.

Tổng giám đốc đại nhân hôm nay hơi lạ nha. Vừa xuống xe đã một mực nắm lấy tay cô. Bình thường hai người bọn họ chỉ một trước một sau, là do cô phản kháng không muốn để người trong công ty chú ý, bọn họ mà ganh tị thì sẽ chinh cô mất.

Cô khó hiểu nhưng vẫn không rút tay lại. Dù sao cũng chỉ là nắm tay, cũng tốt. Còn có, trong lòng cô hiện tại không biết tại sao lại cảm thấy rất ấm áp.

Công ty chào đón năm mới quả thật có hơi bận rộn, công việc cũng tăng lên không ít. Kết quả, ngay cả cô và Hoắc Dư Viễn cũng phải tăng ca rất muộn, sáng lại phải đi sớm.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, đi sớm mà hiện tại 8h tối vẫn đang duyệt báo cáo ở công ty.

Vốn là mới đem cơm lên liền bị Sở Diễm Diễm gọi đến, cô bắt máy

” Sở Diễm Diễm, có chuyện gì sao? ”

Sở Diễm Diễm ở đầu dây bên kia liền nhanh nhẩu đáp lại

” Chị Hy, có một vị xưng là Đình Ngụy Phi, chính là Đình Tổng của công ty Đình gia muốn gặp chị! ”

Từ Ngôn Hy nhíu mày. Đình Ngụy Phi? Anh ta gặp cô làm gì? Cô đã sớm chán ghét anh ta

” Không gặp! ”

Cô dập máy, quay sang nhìn Hoắc Dư Viễn một bộ dạng đầy vui vẻ. Mặc dù không hiểu tại sao nhưng cô không có hỏi, im lặng bày lòng cơm ra.

Nhưng mà chưa đầy ba phút, điện thoại lại reo lên

” Chị Hy, em nói là chị rất bận không gặp được, nhưng cái vị Đình Tổng này cứ một mực đòi gặp chị, nhất quyết đòi gặp chị đưa cho chị cái gì đó ”

Từ Ngôn Hy nhăn mặt, đưa cái gì vậy không biết, liếc nhìn Hoắc Dư Viễn, hắn đang nhìn cô, khuôn mặt vẫn không cảm xúc, mơ hồ không đoán ra được hắn đang nghĩ gì. Hắn đột nhiên nhìn cô gật nhẹ đầu một cái. Cô thở dài

” Được rồi, chị xuống liền! ”

Cô nhìn Hoắc Dư Viễn, mở miệng nói

” Em xuống xem anh ta muốn đưa cái gì ”

Hoắc Dư Viễn nhìn cô, giọng từ tính dịu dàng

” Nhanh lên, cơm sẽ nguội! ”

Trong lòng Từ Ngôn Hy chảy qua một dòng ấm áp. Hắn chính là tin tưởng cô.

Từ Ngôn Hy vừa xuống đại sảnh đã nhìn thấy Đình Ngụy Phi ngồi ngay sofa, là khu vực tiếp khách của công ty.

” Có chuyện gì sao? ”

” Từ Ngôn Hy, chúng ta tìm một quán cafe nói chuyện.. ”

” Không cần, ở đây nói là được ”

Đình Ngụy Phi nhìn cô. Hai người ngồi ở sofa. Ở bên này Sở Diễm Diễm cũng A Siêu lộn xộn.

” A Siêu, đó là tình địch của tổng giám đốc chúng ta sao? ”

” Hình như là vậy. Nhưng mà hình như chị Hy không có thích anh ta cho lắm ”

” Tất nhiên rồi, anh ta làm sao đấu lại với soái ca tổng tài của chúng ta chứ ”

” Chính xác a ”

Từ Ngôn Hy nhìn Đình Ngụy Phi, lạnh nhạt lười biếng nói chuyện

” Nói đi! ”

Đình Ngụy Phi nhìn Từ Ngôn Hy, sau đó khó khăn mở miệng

” Từ Ngôn Hy, chúng ta quay lại được không? ”

Từ Ngôn Hy nhàn nhã dựa người vào sofa, nhìn tên đàn ông trước mặt nói một câu đó. Tựa như đang nghe một câu chuyện cười, cô bỗng nhiên bật cười đến gấp người lại làm cho hai người ở quầy tiếp tân không hiểu gì mà ngây ngốc.

Đình Ngụy Phi nhìn Từ Ngôn Hy cười nghiêng ngả thì khó hiểu, tiếp tục ra sức thuyết phục

” Từ Ngôn Hy, anh sai rồi! Anh không nên rời bỏ em, anh thật sự bị cô ta lừa là cô ta có cốt nhục nhà họ Đình. Từ Ngôn Hy, em niệm tình chúng ta bên nhau hơn mười hai năm, tha thứ cho anh, quay lại với anh nhé! Anh sẽ một lòng một dạ với em! ”

Cô nhìn hắn, lại nghĩ đầu óc hắn có phải chập mạch chỗ nào hay không hay đang nằm mơ giữa ban ngày.

” Đình tổng, không ngờ anh còn có tài nói chuyện buồn cười đến vậy. Anh trước cùng người phụ nữ khác lên giường, lại đòi chia tay để toại nguyện cho các người. Sau xảy ra chuyện, lại chạy tới bảo anh bị lừa, đòi tha thứ quay lại. Tôi nói cho anh biết, tôi không phải món đồ, lúc không cần thì dứt khoát vứt bỏ, lúc cần lại chạy tới mà chơi. Đình Ngụy Phi, tôi không có giàu lòng bao dung nhân ái đến vậy! ”

Hắn thật sự đủ bản lĩnh trong phút chốc thành công đem cô chọc giận a. Nực cười!

Đình Ngụy Phi nhìn Từ Ngôn Hy nổi giận, biết rằng bây giờ thuyết phục thế nào cô cũng không có nghe. Liên tung ra chiêu cuối cùng. Hắn lôi trong túi áo ra một thứ, đưa đến trước mặt cô

” Từ Ngôn Hy, em nhìn xem ”

Là chiếc đồng hồ hôm đó cô định mua tặng hắn. Là bị bỏ rơi tại quán cafe đó, giờ lại nằm trên tay anh ta.

” Từ Ngôn Hy, là anh đã nhặt nó lại. Anh biết em vẫn còn tình cảm với anh, em không dễ dàng từ bỏ tình cảm của chúng ta đúng không? ”

Từ Ngôn Hy nhìn chiếc đồng hồ, đó là cả tháng lương cô dành mua cho hắn, chẳng ngờ...

Chiếc đồng hồ đó dành tặng cho hắn, mà bây giờ cô không còn tình cảm với hắn, cô cũng không cần chiếc đồng hồ đó nữa. Nhận lại nó, chỉ thêm nhắc nhở cô một lần đau khổ, nhắc cô ngu xuẩn mà bị lừa.

Từ Ngôn Hy nhìn Đình Ngụy Phi, nhìn hắn thật lâu. Ba năm cùng hắn, nhận ra, có quá nhiều điều cô không thể hiểu hết được. Cuộc sống của hắn luôn luôn ở trên cô rất nhiều khoảng cách. Khi mà cô đang cố vươn tới hắn, hắn lại một phát đem sự cố gắng của cô đẩy ra xa. Đường như địa vị của hắn không ngừng tăng cao, sự cao vọng (tự cao + tham vọng) cũng tăng, ngay cả con người hắn cũng thay đổi theo. Nếu như ban đầu hắn ta thật lòng cùng cô trải qua những năm tháng kia, thì sau này dần thay đổi bằng sự thương hại, một loại tình cảm như trách nhiệm bốn phần.

Suy cho cùng, nếu tơ duyên đã hết, định mệnh của cô không phải hắn. Ở bên nhau cũng chẳng được gì, lại càng khó xử. Nhưng là hắn không đành lòng chân chính nói lời chia tay cùng cô, lại làm loại chuyện khinh thường đó. Cô thật sự oán trách hắn. Chỉ là bây giờ, tất cả những gì liên quan tới hắn đều không liên quan tới cô.

Đều đã là quá khứ!

22. Chương 22: Qua Đêm Cùng Nhau

Suy cho cùng, nếu tơ duyên đã hết, định mệnh của cô không phải hắn. Ở bên nhau cũng chẳng được gì, lại càng khó xử. Nhưng là hắn không đành lòng chân chính nói lời chia tay cùng cô, lại làm loại chuyện khinh thường đó. Cô thật sự oán trách hắn. Chỉ là bây giờ, tất cả những gì liên quan tới hắn đều không liên quan tới cô.

Đều đã là quá khứ!

Từ Ngôn Hy thu lại ánh mắt sâu xa của mình, khuôn mặt không lạnh không nhạt lên tiếng

” Đình Ngụy Phi, từ bỏ tình cảm của anh và tôi, thật sự là rất khó... ”

Đình Ngụy Phi nghe đến đây liền vui mừng, cho rằng cô sẽ cùng hắn quay lại, nhưng câu kế tiếp làm hắn rơi hẳn vào đáy sâu thất vọng.

“...Nhưng tôi đã làm được. Tôi cùng anh đã chia tay, đường ai nấy đi. Tôi không xen vào anh, anh không xen vào tôi. Tôi đã dứt khoát đem chúng bỏ lại ở quá khứ. Chiếc đồng hồ này, cứ coi như quà trả ơn ba năm, anh đã giúp đỡ.. ”

Từ Ngôn Hy đem chữ ” giúp đỡ ” nhấn mạnh. Tựa như hiện tại chỉ xem anh như ân nhân, mà mối ân tình cũng trả xong.

Nhìn Từ Ngôn Hy định rời đi, Đình Ngụy Phi liền nhanh chóng mở miệng

” Có phải là vì Hoắc Dư Viễn mà em mới như vậy với anh? ”

Từ Ngôn Hy ngừng lại, nhìn anh chậm rãi nói

” Đình Ngụy Phi, anh chọn con đường của anh, chuyện gì xảy ra cũng do anh chọn. Con đường tôi chọn, hạnh phúc vì ai cũng là chuyện của tôi, đều không liên quan đến anh nữa rồi! ”

Sau đó, cô đứng lên rồi đi, còn quay đầu lại nhìn hắn, buông một câu

” Cảm ơn anh đã chia tay tôi. Để cho tôi được gặp anh ấy! ”

Đình Ngụy Phi nhìn bóng lưng Từ Ngôn Hy rời đi. Hắn biết ” anh ấy ” mà cô nói là ai. Chẳng phải chỉ vì tên đó mà cô không quay lại cùng hắn sao. Hắn bỗng híp sâu đôi mắt lại.

Nếu hắn không có, người khác cũng đừng mong có!

Từ Ngôn Hy trở lại tầng VIP. Từ chối ăn cơm nhắm mắt tựa vào ghế, một lát sau đã đi vào giấc ngủ. Hoắc Dư Viễn thấy cô có vẻ mệt mỏi, chỉnh lại nhiệt độ trong phòng cho thoải mái, đem áo khoác của mình khoác lên cho cô lại phát hiện ra cô đã ngủ, liền bế cô vào phòng nghỉ riêng thông với phòng làm việc.

Đặt cô xuống giường, nhím nhỏ liền khó chịu nhăn đôi mày lá liễu lại, sau đó tìm một tư thế dễ chịu ngủ. Bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn

Hắn ngồi xuống bên cạnh cô. Nhìn cô thật lâu. Số phận của cô có phải quá đen đủi hay không. Cuộc sống lẫn tình duyên đều luôn lận đận. Mặc dù hắn rất muốn kết hôn cùng cô, đem cô về bên đôi cánh của mình, che chở cưng chiều cô, để không ai có thể bắt nạt cô nữa. Nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận hắn. Hắn không thể ép buộc cô, chỉ có thể kiên nhẫn đợi chờ, cố gắng để cô hoàn toàn yêu hắn

Hoắc Dư Viễn đặt lên trán Từ Ngôn Hy một nụ hôn, sau đó ra ngoài gặp Doãn Thiên Phách

” Tiểu Viễn, ban này Đình Ngụy Phi muốn cùng thiên sứ nhỏ nói lại tình xưa, còn đưa cả chiếc đồng hồ mà trước đây cô ấy muốn tặng cho anh ta xem, nhưng cô ấy vẫn từ chối. Anh ta còn hỏi có phải vì cậu mà cô ấy không muốn quay lại hay không? ”

Hoắc Dư Viễn ngồi trên ghế sofa đối diện, lười biếng nhắm mắt lại.

Đình Ngụy Phi này, sợ sẽ là không dễ dàng từ bỏ như vậy!

Sáng hôm sau...

Từ Ngôn Hy hôm nay không cần cùng tổng giám đốc đại nhân đi làm bằng siêu xe nữa. Lí do ư? Tại vì, tối hôm qua không có trở về, nên hôm nay cũng không cần đến mà ở sẵn đó luôn rồi.

Tin tức tổng giám đốc cùng thư kí Từ ở lại trong công ty suốt đêm qua lan tràn khắp công ty. Tất nhiên ai cũng không tin hai người ở chung một chỗ chỉ tăng ca mà không có chuyện gì. Nhưng là mối quan hệ của

tổng giám đốc và Từ Ngôn Hy ai ai cũng biết, chỉ có mắt mù mới không nhận ra. Vì thế mà cũng ầm ỉ một lát, sau lại như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tập trung làm việc.

Nhưng mà, có một người không hề bình tĩnh tí nào. Người đó là ai? Là thư kí Từ của chúng ta đó.

Khi ánh mặt trời xuyên qua lớp cửa kính chiếu vào mặt nàng, thì nàng mới mơ màng tỉnh dậy. Sau khi định thần lại nhìn ngắm xung quanh, liền thấy lạ lẫm, vô cùng lạ lẫm. Lại thấy mình đang ngủ trên giường lạ, liền tưởng mình bị cưỡng hiếp mà lật chăn ra xem, quần áo vẫn bình thường, trên người không có ám muội, thất lực cũng không có đau.

Mãi mê kiểm tra thân thể mà Từ Ngôn Hy không có nhận ra một người đang đứng dựa vào cửa tủm tỉm cười.

Nhím nhỏ thật sự quá đáng yêu!

” Dậy rồi sao? ”

Từ Ngôn Hy giật mình ngẩng đầu lên, thấy vị hấn sừng sừng đứng kia, thiếu chút nữa hồn bay phách tán ngã luôn xuống giường.

” Tổng.. tổng giám đốc, sa.. sao anh lại ở đây? ”

Khuôn mặt điêu khắc tựa có chút không vui

” Em gọi anh là gì? ”

Từ Ngôn Hy nuốt nước bọt

” Viễn! Chỗ này là..? ”

” Phòng nghỉ của anh! ”

” Sao?! Em bây giờ mới biết đó! ”

Tất nhiên rồi! Phòng nghỉ của tổng giám đốc chưa từng có một người nào được vào, nói gì đến phụ nữ. Từ Ngôn Hy chính là người đầu tiên vào đây.

Hoắc Dư Viễn liếc nhìn con nhím nhỏ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Bất đắc dĩ tốt bụng giải thích

” Anh thấy em hôm qua ngủ quên ở trên ghế, liền đem em vào đây! ”

” Thế.. anh ngủ ở đâu? ”

” Sopha! ”

A! Từ Ngôn Hy ở trong lòng thầm mắng chính mình thật mê ngủ, lại để cho tổng giám đốc đại nhân kiêm người yêu ngủ ở sofa. Tạm bỏ qua về người yêu, lấy về tổng giám đốc, một người cao quý cao ngạo đứng trên nhiều người, lại phải nhường phòng ngủ cho cô mà ngủ trên ghế sofa. Cô cảm thấy sofa của tổng giám đốc, mặc dù là hàng chất lượng, nhưng cũng không có thoải mái lắm đâu a!

Hoắc Dư Viễn nhìn nhím nhỏ tóc tai bù xù, liền ra lệnh

” Mau đi rửa mặt đi rồi ăn sáng. Trong phòng tắm có chuẩn bị sẵn đồ dùng! ”

Cô im lặng xách thân đi sửa soạn lại. Chưa đầy mười phút sau đã xuất hiện nghiêm chỉnh ở sofa, cùng Hoắc Dư Viễn dùng bữa sáng.

Công việc hôm nay của Từ Ngôn Hy tạm thời không có nhiều việc. Cô rảnh rỗi được một lúc liền lên QQ.

Cái tên ” tiểu thư Tô dụ dàng ” nhấp nháy. Mỗi lần nhìn cái tên này đều làm cho Từ Ngôn Hy một trận choáng váng. Tô Đan Đan có khi nào dụ dàng đâu a

< hy=“” hy,=“” nghe=“” nói=“” đình=“” khốn=“” nạn=“” tới=“” tìm=“” cậu?=“”>>

Từ Ngôn Hy tặc lưỡi, tin tức cũng quá nhanh đi.

< đúng=“” a!=“”>>

< cái=" tên=" đó=" chắc=" là=" muốn=" cùng=" cậu=" làm=" lại?=" còn=" dám=" vác=" thân=" tới=" tìm=" cậu=" ư?=" da=" mặt=" hấn=" cũng=" quá=" dày=" đi.=" tô=" tiểu=" thư=" sẽ=" cho=" hấn=" một=" bài=" học=" mới=" được!=" ">>

Từ Ngôn Hy không nhận được, tình nghịch bắt chước giọng điệu của Tô Đan Đan

< được=" a,=" nhưng=" cậu=" nhất=" định=" không=" được=" nường=" tay=" a,=" phải=" cho=" hấn=" một=" trận=" nên=" thân=" để=" nhớ=" lấy=" danh=" tiếng=" tô=" tiểu=" thư=" mà=" tránh=" xa=" chúng=" ta=" a=" ">>

< tất=" nhiên=" a,=" nhưng=" hy=" hy,=" cậu=" và=" anh=" chàng=" tổng=" giám=" đốc=" qua=" đêm=" cùng=" nhau=" sao?=" hai=" người=" cũng=" phát=" triển=" quá=" nhanh=" đi.=" *biểu=" tượng=" mặt=" cười=" hắc=" hắc*=" ">>

Đổi chủ đề cũng quá nhanh đi

< cái=" gì=" mà=" qua=" đêm=" cùng=" nhau=" a?=" cậu=" đừng=" có=" đen=" tối=" a!=" chỉ=" là=" tăng=" ca=" sau=" đó=" tở=" ngủ=" quên=" thôi=" ">>

< thôi=" nào,=" nói=" tở=" nghe,=" có=" kịch=" liệt=" không?=" ">>

Đầu Từ Ngôn Hy đầy ba vạch đen

< kịch=" liệt=" cái=" đầu=" cậu.= tở=" ngủ=" ở=" phòng=" nghỉ=" anh=" ấy.= anh=" ấy=" ngủ=" sofa=" ">>

< sao?=" hai=" người=" không=" có=" làm=" gì=" sao?=" cậu=" thật=" kém,=" sao=" không=" đề=" anh=" ta=" ra=" ăn=" cho=" hết=" chứ.= anh=" ta=" là=" cực=" phẩm=" đó!=" ">>

< tô=" đan=" đan!=" ">>

< thôi=" được=" rồi,=" tở=" không=" trêu=" cậu=" nữa.= hiện=" tại=" ai=" gia=" phải=" đi=" hẹn=" hò=" rồi.= bye=" bye=" người=" nhé!=" ">>

< người=" mê=" trai=" bỏ=" bạn=" ">>

Chấm xanh " tiểu thư Tô dụ dàng " liền tắt. Từ Ngôn Hy nhìn màn hình chat đổi màu xám, liền lắc đầu nghĩ, Tô Đan Đan có người yêu, chỉ sợ chưa đầy một tuần đã chia tay!

23. Chương 23: Sinh Nhật

Chấm xanh " tiểu thư Tô dụ dàng " liền tắt. Từ Ngôn Hy nhìn màn hình chat đổi màu xám, liền lắc đầu nghĩ, Tô Đan Đan có người yêu, chỉ sợ chưa đầy một tuần đã chia tay!

Thời gian cứ thế trôi đi, chẳng ai có thể níu lại. Phút chốc nhìn lại, Từ Ngôn Hy đã ở bên Hoắc Dư Viễn được hơn một năm, tình cảm giữa hai người quả thật tăng lên không ít. Khắp công ty đều biết tổng giám đốc của chưa cưới người ta đã vô cùng cưng chiều vô pháp vô thiên.

Tuy nhiên, đối với Từ Ngôn Hy mà nói, cô thực sự vẫn chưa có hoàn toàn đồng tâm. Không phải vì tình cũ, mà bóng ma của ba năm vẫn luôn nhen nhóm trong lòng cô. Thỉnh thoảng cô vẫn sợ Hoắc Dư Viễn bỏ rơi mình như Đình Ngụy Phi. Vì thế mà giữa cô và hấn vẫn còn chút khoảng cách cần thời gian.

Từ Ngôn Hy thì như thế. Nhưng mà Hoắc Dư Viễn thì không. Hấn sốt ruột muốn chết.

Đúng là hấn có thể cho cô thời gian, nhưng cái đám lang sói trong công ty vẫn không ngừng tơ tưởng tới Từ Ngôn Hy, hại hấn phải cấm tất cả ngoại trừ Doãn Thiên Phách lên tầng VIP.

Chưa đủ, các đối tác làm ăn cũng có vài người nhìn dáng vẻ đáng yêu như thiên sứ của cô mà mê mẩn, có vài người nổi tà niệm tính kế cùng cô. Nhưng hẳn làm sao để bọn họ toại nguyện, công khai làm hỏng kế hoạch, thậm chí làm hủy cả hợp đồng, nhúng tay vào cảnh cáo mới áp chế được tình trạng này.

Không có chuyện gì làm khó hấn bằng chuyện của cô. Thực sự đau cả đầu!

Công ty Song Y danh tiếng ngày càng nổi. Qua hợp đồng bạc tỷ vừa rồi, nhân viên không phải tăng ca, được nghỉ một ngày để thư giãn. Mà trùng hợp một cái, ngày đó cũng chính là sinh nhật của Từ Ngôn Hy.

Ngày sinh nhật được nghỉ làm, thật vui vẻ. Kế hoạch của cô là sáng chạy bộ, đi ăn điểm tâm, sau đó đi dạo phố, ăn trưa các kiểu rồi đi coi phim, chiều đi spa, tối cùng Tô Đan Đan đi club, ăn khuya chúc mừng sinh nhật. Một ngày ăn chơi hoàn hảo!

Buổi sáng, Từ Ngôn Hy dậy thật sớm. Bởi vì lâu lắm rồi chưa có chạy bộ, nên dậy lại có hơi trễ, nhưng không sao, thời gian rất nhiều. Mặc đồ thoải mái xong, cô khóa cửa, đem tai nghe nhét vào tai. Chỉ là, mới nhét được một bên, sau khi quay người lại liền không nhét được nữa.

Một chiếc Porsche thể thao trắng sáng đậu ngay cổng. Người đàn ông thân hình cao lớn dựa vào đầu xe, thân phục thoải mái ánh mắt thẳng tắp nhìn cô. Bộ dáng này, đừng nói cũng là đi chạy bộ nhé.

Hoàn toàn không sai. Hoắc Dư Viễn chính là muốn cùng cô đi chạy bộ. Muốn cùng cô trải qua ngày sinh nhật của cô. Chỉ là cô thắc mắc sao hấn lại biết sinh nhật cô.

Còn hấn sao lại không biết, chính là trước khi cô vào công ty, mọi tài liệu về cô đã được Doãn Thiên Phách giao nộp cho hấn không sót một chữ. Ý định cho công ty nghỉ một ngày chỉ là cố phụ, cố chính vẫn là kế hoạch hôm nay.

Chiếc xe sang trọng được để lại trong sân khu phòng trọ. Hoắc Dư Viễn cùng cô quả thật là chạy bộ. Lại không nghĩ đến người đàn ông cao ngạo này sẽ đi cùng cô, tỉ lệ quay đầu 100%. Thật sự bề ngoài hoàn hảo quá cũng không tốt nha, mỗi lần nhìn mấy chị em nhìn người bên cạnh, lại không nhận được có chút khó chịu.

Kế hoạch của cô định sẵn ra, cuối cùng bị đảo lộn một phen. Sau khi chạy bộ, Hoắc Dư Viễn cùng cô trở về thay đồ tắm rửa. Hai tiếng sau, hấn lại đến rước cô đi. Cô hỏi anh muốn đưa cô đi đâu, nhưng hấn một mực chỉ im lặng cười cười làm cho cô nôn nao một lúc.

Rốt cuộc xe cũng dừng lại. Xuống xe, Từ Ngôn Hy lại ngẩn người. Không nghĩ đến trước mặt chính là khu công viên trò chơi lớn nhất nước.

Nơi này, đã lâu lắm rồi cô không có quay lại, chính là đã hơn mười hai năm, kể từ lúc cô trở thành một đứa trẻ mồ côi. Ngay cả Đình Ngụy Phi cũng chưa từng dẫn cô đến nơi này. Hoắc Dư Viễn dẫn cô đến nơi này...

Điều đơn giản như vậy, tựa hồ đã làm cô náo loạn vui vẻ trong lòng.

Chuyến đi công viên trò chơi này, cô thực sự phát hiện ra, tổng giám đốc đại nhân không phải người. Nhất định là như vậy a!

Tháp rơi tự do cao nhất nước làm cho cô vừa xuống đã nôn khan liên tục thì hấn lại nói thật không có hứng thú chút nào. Tàu lượn treo cao 34 mét, dài 689m, tốc độ 80km/h, 5 vòng xoắn 360 liên tục, hấn nhàn nhạt trả lời cũng được. Sau đó hấn còn muốn thử đu quay cảm giác mạnh thì cô liền sợ hãi từ chối lập tức.

Khi nhỏ vốn cô chỉ chơi mấy trò như đu quay ngựa, xe đạp, hay mấy trò cực kì công chúa nhẹ nhàng. Nhưng mà bây giờ là lần đầu tiên thử mấy trò giết người kia... Từ Ngôn Hy ngẩng đầu nhìn trời xanh, có ai đưa người ta đi chơi mà lại làm người ta thê thảm thế này không hả

Sau một hồi lấy lí do đói bụng để cầu xin tổng giám đốc không mang mình lên mấy cái trò chơi đáng sợ kia nữa, cô được giải thoát đi ăn cơm.

Hoắc Dư Viễn đưa Từ Ngôn Hy đi ăn cơm, xem phim, dạo phố các kiểu. Mặc dù bị người ta nhìn chằm chằm cũng hơi khó chịu, nhưng đỡ hơn phải giao con tim nhỏ bé này lên mấy cái trò chơi quăng người đi kia.

Từ Ngôn Hy vô cùng hào hứng, nắm tay Hoắc Dư Viễn lôi kéo chạy khắp nơi, được một lúc, hần liền đen mặt. Từ Ngôn Hy biết điều nên cũng bớt hăng hái, chỉ đơn giản nắm tay đi dạo trong một công viên nhỏ.

Vui chơi cả ngày, lúc đó không trễ cũng không tính là sớm. Chỉ là đối với thành phố A này, về đêm chính là cuộc sống của họ. Lúc Hoắc Dư Viễn lái xe, cô lại tưởng hần đưa cô về phòng trọ. Nhưng mà con đường này vốn không phải đường về nhà, mà ngày càng lạ lẫm, hình như là đường ra ngoại ô.

Thắc mắc một hồi, nghĩ đi nghĩ lại, hần còn muốn đưa cô đi đâu, cuối cùng không chịu nổi. Cô liền quay sang, ánh mắt chân thành tha thiết hỏi

” Anh không phải là đem em đi bán chứ? ”

Hoắc Dư Viễn đang lái xe, nghe xong câu hỏi của cô, khuôn mặt thẳng tắp chuyên chú lái xe, nhàn nhạt nói

” Nếu có người dám mua em! ”

” Thế anh mang em đi đâu đấy? ”

” Đi bán! ”

Từ Ngôn Hy “... ”

Chiếc xe Porsche thể thao cuối cùng cũng dừng lại bên bờ biển ngoại ô. Cô hưng phấn xuống nhảy ngay xuống xe, hần cũng xuống xe đứng sau cô

Từ Ngôn Hy sững sờ nhìn khung cảnh trước mắt. Biển đêm vốn tĩnh lặng, tiếng sóng vỗ rì rào đẩy vào bờ vô cùng thoảng đãng. Khung cảnh quá rộng lớn, lại làm cho Từ Ngôn Hy cảm thấy mình thật nhỏ bé, nhỏ bé như những hạt cát ở đây. Cô vô thức giang hai cánh tay, nhắm mắt hít thật sâu. Tựa như đang trút bỏ tất cả những mệt mỏi phiền phức bấy lâu nay.

Ở bên bờ bên kia đột ngột vang lên tiếng động. Một loạt pháo hoa xuất hiện ngay trước mắt cô. Những chùm pháo đủ màu sắc lần lượt bắn lên trời, những hạt sáng li ti như đóa hoa nhỏ xuất hiện cả vùng trời, phản ánh xuống mặt biển. Một lát sau, những hạt sáng kết thành một dãy chữ thật lớn

< anh=“” yêu=“” em=“”>>

24. Chương 24: Thổ Lộ

< anh=“” yêu=“” em=“”>>

Ở phía sau, một vòng tay bao trọn lấy Từ Ngôn Hy, đem cô bao trọn trong lòng, giọng nói nam tính trầm ổn khe khẽ nhẹ nhàng vang lên

” Tiểu Hy! Có thể em cảm thấy anh lạnh lùng, có thể anh sẽ không ngọt ngào như những người đàn ông nhu nhận, hòa nhã, thư sinh, có thể anh sẽ ích kỉ độc chiếm lấy em, nhưng anh mãi đứng về phía em, mãi mãi tin tưởng trao mỗi tơ duyên, trao cả cuộc đời này, cùng em trải qua những ngày tháng sống gió của cuộc đời... ”

” Cho dù cả thế giới phản đối anh yêu em, anh cũng sẽ quyết tâm phản đối cả thế giới phản đối anh yêu em ”

” Anh biết em lo lắng điều gì, nhưng là ngoại trừ có chuyện gì không may xảy ra với anh, khiến anh ra đi trước em, thì điều đó tuyệt đối sẽ không xảy ra ”

” Tiểu Hy! Anh không dám chắc anh có thể đi cùng với em đến tận một trăm tuổi, nhưng anh sẽ ở bên cạnh em đến lúc chết, cho dù có chết, anh cũng không cho phép bia mộ của chúng ta không ở cạnh nhau. ”

Từ Ngôn Hy ở trong lòng Hoắc Dư Viễn, tựa hồ đã cay cay khóe mắt. Khung cảnh này như một con ấn in vào trong tâm cô.

Cuộc sống của cô vốn không thuận lợi. Năm ba mẹ cô mất, tuy Mạc Gia nhận cô về nuôi nhưng tưởng chừng như còn tệ hơn ở những ngày tháng ở cô nhi viện, trải qua những năm tháng ấy, những phiền muộn không hề thuyên giảm.

Cô phải ngày ngày nghĩ cách kiếm tiền để chi trả học phí và sinh hoạt hàng ngày. Đình Ngụy Phi nhiều lần cho cô thể tín dụng, nhưng cô không có dụng tới. Chỉ muốn một mực tự mình cánh sinh, không muốn mang tiếng dựa dẫm đào mỏ, lại càng không muốn mang tiếng bị bao nuôi.

Có lần cô cùng Đình Ngụy Phi cãi nhau một trận, cuối cùng cô thỏa hiệp để Đình Ngụy Phi hỗ trợ tiền nhà và sinh hoạt, học phí cô tự lo. Tuy vậy, cô vẫn cố hết sức tiết kiệm, len lén mượn chỗ Tô Đan Đan. Cô làm vậy, muốn thực lực vươn lên xứng đáng với Đình Ngụy Phi. Không nghĩ đến sẽ tan vỡ, tính ra, khi đó cô quyết định không dựa dẫm vào hẳn thật sáng suốt.

Lại nói hiện tại, từ lúc gặp Hoắc Dư Viễn cho đến bây giờ, cô cơ hồ đã bắt đầu dựa dẫm vào hẳn. Mọi chuyện xảy ra hẳn đều chọn tin tưởng, đứng sau bảo vệ cô. Thực sự, cô nghĩ tình cảm của mình đã khó điều khiển, có thể tình cảm của cô đã hướng về hẳn rất nhiều. Nhưng cô vẫn cố ý chưa có khẳng định tình cảm của mình, cố ý không muốn thừa nhận, nỗi sợ bị bỏ rơi đã biến mất không ít, nhưng thỉnh thoảng vẫn mơ hồ hiện lên.

Nhưng hiện tại, hẳn đứng đây, đưa tay ôm trọn lấy cô. Vòng tay an toàn đẩy những suy nghĩ đó ra khỏi đầu cô. Hơi ấm áp lan tỏa trong vòng tay của hẳn. Một chút nỗi sợ bị làm cho tan rã. Khóe mắt không còn mơ hồ mà đã thành những viên nước nhỏ óng ánh hình ảnh pháo bông lần dài chạm đến những hạt cát dưới chân...

Sau khi trải qua màn thổ lộ đầy cảm động của tổng giám đốc đại nhân, cô giống như bị rớt vào hầm mật ong ngọt ngào. Hai người ngắm biển đến tận hai ba giờ sáng mới lờ mờ lái xe trở về thành phố.

Trước khi cô bước chân vào nhà, hẳn còn cố gắng níu tay cô lại nói một câu

” Tiểu Hy, anh sẽ luôn chờ đợi em. Nhưng em có thể hay không nhanh một chút, mau yêu anh đi! ”

Hôm đó, Từ Ngôn Hy quả thật lăn lộn cười cười như con ngốc trên giường thức đến tận năm giờ sáng mới tiến vào giấc ngủ.

Không ngủ thì thôi, ngủ rồi ngủ một mạch đến chiều luôn. Báo hại là, khi thức dậy mới luống cuống tìm điện thoại báo cáo cùng tổng giám đốc đại nhân.

Nhưng mà sau đó, sự thật chứng minh, Từ Ngôn Hy là não EQ cá vàng. Đoạn đối thoại giữa hai người như sau

” Tổng giám đốc, em... ”

” Tổng giám đốc? ”

” A, Viễn! Em... ngủ quên.. nên không.. đi làm, cũng quên.. xin phép rồi! ”

Bên kia thoáng im lặng chừng ba giây, cô khản trương

” Em.. em mời anh ăn cơm ”

” Thành giao! ” Không nghĩ đến hẳn chấp nhận nhanh vậy

” Thật sao? Chỉ một bữa cơm thôi sao? ”

” Hai bữa anh cũng không ngại! ”

” Em rất nghèo a, một bữa em cũng tiếc đứt ruột nha. Không nói nữa, em đi tắm đây! ”

” Tiểu Hy ”

” Sao? Anh muốn nuốt lời sao? Không có được nha, em nói cho anh biết, nếu ai phá hủy thỏa hiệp sẽ làm con lợn a ”

” Hôm qua anh có nói cho em nghỉ thêm một ngày! ” Dứt lời liền cúp máy

Từ Ngôn Hy hóa thành tượng đá ngăn người ngồi trên giường nhìn màn hình điện thoại đã ngắt.

Ai đó hãy nói cho cô biết, đây là lần thứ mấy cô bị lừa rồi hả?

Từ Ngôn Hy quay trở lại những ngày tháng làm việc cùng tổng giám đốc đại nhân. Buổi sáng hôm nay, cô từ chối hần đến rước, mặc dù hần rất muốn, nhưng cô cố chấp từ chối cho bằng được. Thế là nhờ sự cố chấp của Từ tiểu thư, Hoắc Dư Viễn không thể tới đón bà xã tương lai để trên xe còn trêu trêu ghẹo ghẹo được. Cô rất chi là đắc chí.

Ai bảo dám lừa cô cơ chứ!

Nhưng là, không đầy ba mươi phút, Từ Ngôn Hy cảm thấy vô cùng hối hận. Đã lâu không đi xe buýt, ngày ngày đều được hần tới rước đi siêu xe, vô cùng thoải mái. Mà bây giờ cô phải chen chúc trên chiếc xe buýt này, quả thật làm khó người ta mà.

Khi đã tới gần công ty, cô xuống xe. Từ đây đi vào công ty phải mất một đoạn không dài cũng không ngắn. Đi bộ có chút mệt, nhưng đỡ hơn phải tiếp tục chen chúc trên xe nha.

Buổi sáng hôm nay trời âm u, không hề quang đãng đẹp đẽ như hôm qua. Trên bầu trời đã tụ thành những đám mây đen nặng trĩu. Không khí này, thật không dễ chịu chút nào.

Một vài chiếc xe vượt qua người cô, Từ Ngôn Hy bước sát vào ven đường. Bỗng nhiên có bóng đen xẹt qua cô, tiếp theo đó, cảm giác trên tay trở nên trống rỗng. Định thần lại, nhìn thấy túi xách của mình đã ở trên người cái bóng đen đang lao về phía trước kia.

Chính là, đã - bị - cướp!

A, cô nhanh chóng la lên ” cướp! ”, nhanh chóng chạy theo tên đó. Nhưng là, giá như là mấy năm trước đây, sẽ có những anh hùng hào hiệp thấy bất bình ra tay cứu giúp. Mà bây giờ chính là thời hiện đại, xã hội bây giờ, thấy cướp cũng chỉ hờ hững nhìn rồi đi qua, chẳng ai dám đưa tay ra giúp người khác, chỉ sợ giúp không được còn vạ lây. Thế nên, một cô gái như cô, đang phải cố gắng hết sức đuổi theo tên cướp.

Thật ra, trong túi xách cũng chẳng có gì giá trị hay nhiều tiền. Nhưng trong đó có rất nhiều giấy tờ quan trọng, còn có cả tư liệu mật của công ty. Cô không lấy lại được, khẳng định sẽ là đại tội.

Tên cướp kia hơi lạ, một người đàn ông to lớn như vậy, nhưng mà chạy rất chậm nha, tựa như đợi cô đuổi tới vậy, nhưng mà khi cô sắp đuổi tới, hần lại chạy vọt lên. Tên đó cứ chạy quanh co, chính cô cũng không để ý, chỉ một mực muốn lấy lại túi xách.

Cuối cùng đến một con hẻm nhỏ, tên cướp cũng dừng lại.

” Mau trả túi xách cho ta ”. Từ Ngôn Hy thở hổn hển chạy tới, miệng còn chút hơi hét lên.

Tên cướp không có phản đối, liền đem túi xách quăng tới cho cô. Nhưng là, túi xách chưa chạm tới tay cô, thì một chiếc khăn đã bịt lấy mặt cô, một mùi hương lạ xộc vào mũi cô. Sau đó mọi thứ dần trở nên mơ hồ, cuối cùng chìm vào bóng tối..

25. Chương 25: Bắt Cóc

Tên cướp không có phản đối, liền đem túi xách quăng tới cho cô. Nhưng là, túi xách chưa chạm tới tay cô, thì một chiếc khăn đã bịt lấy mặt cô, một mùi hương lạ xộc vào mũi. Sau đó mọi thứ dần trở nên mơ hồ, cuối cùng chìm vào bóng tối..

Hoắc Dư Viễn nhìn đồng hồ trên tay. Hơn tám rưỡi rồi. Tiểu Hy sao lại còn chưa tới. Nếu là ngủ quên, không thể nào, sáng nay cô còn gọi điện từ chối hần cơ mà. Nếu là kẹt xe, cũng không thể quá lâu như vậy,

vả lại hôm nay đường đến công ty rất thuận lợi, không hề tắc đường tí nào. Việc đột xuất, nếu vậy thì sao không điện thoại báo cáo một tiếng.

Rốt cuộc là bị sao rồi chứ?

”Viễn! Cô ấy đã rời khỏi nhà từ sáu giờ rưỡi, lên xe buýt đi làm. Nhưng sau đó hình như có chuyện gì đó nên cô ấy không thể đến công ty nữa ” Doãn Thiên Phách bước vào báo cáo ngắn gọn, có chút lo lắng. Tốc độ làm việc luôn nhanh chóng.

” Tiếp tục điều tra, cho người nhanh chóng đi tìm Từ Ngôn Hy ” Giọng nói trầm trầm ra lệnh.

” Còn có, bên Đinh Ngụy Phi có hành động lạ. Hắn ra tay phản kích lại dự án đang bàn bạc của chúng ta. Còn có cả tư liệu mật dự án đó của công ty chúng ta đều rơi vào tay hắn. Hiện tại đã có vài công ty lớn nhỏ hợp tác để đối đầu chúng ta ”. Doãn Thiên Phách không nhanh không chậm nói ra sự tình mới thu được.

Dám đối đầu cùng công ty Song Y ư?

Để Doãn Thiên Phách ra khỏi phòng, Hoắc Dư Viễn liền lấy điện thoại ra, bấm một dãy số gọi vào số Từ Ngôn Hy. Hai ba cuộc đều không bắt máy, hắn có chút nóng nảy. Đến lần thứ năm, điện thoại liền kết nối. Nhưng là chưa kịp vui vẻ, đã nghe được một giọng nói của một người đàn ông

” Chào Hoắc tổng! ”

” Người là ai? ” Hoắc Dư Viễn lạnh giọng

” Là ai ư? haha, sao anh có thể nhanh chóng như vậy liền quên tôi hả. Như thế này Đinh Ngụy Phi tôi thật không có hứng thú cùng Hoắc tổng tranh giành người phụ nữ của anh a ” Bên kia truyền đến một giọng nói đầy cợt nhả.

Toàn thân Hoắc Dư Viễn tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, giọng nói hoàn toàn như một khối băng cực hàn

” Người đang giữ Từ Ngôn Hy? ”

” Haha, đúng vậy! Hoắc Dư Viễn, thời của anh đã hết rồi. Công ty của anh sẽ nhanh chóng sụp đổ dưới tay tôi thôi. Nhìn đi, tư liệu mật của các người đã bị ta nắm giữ. Còn có, Từ Ngôn Hy cũng sẽ thuộc về ta mà thôi ”

Một tràng cười sáng khoái vang lên cùng giọng nói đắc ý giễu cợt, sau đó điện thoại ngắt kết nối.

Hoắc Dư Viễn rơi vào trầm mặc. Hắn chính là sợ Đinh Ngụy Phi sẽ không dễ dàng buông tay, nên mới cho người theo dõi Đinh Ngụy Phi, đồng thời hôm nay sẽ phân bố vệ sĩ ngầm bên người Từ Ngôn Hy, chỉ là chưa kịp phân phó, cô đã xảy ra chuyện.

Hắn chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì, nếu như cô có mệnh hệ gì, hắn tuyệt đối không tha cho cả dòng họ tên khốn kiếp kia.

Doãn Thiên Phách lại gõ cửa bước vào, đặt lên bàn một cái bọc nhỏ.

” Viễn, là chuyển phát nhanh của Đinh Ngụy Phi ”

Hoắc Dư Viễn nhíu mày, đem bọc nhỏ mở ra.

Bên trong là một tấm hình Từ Ngôn Hy đang ngồi trong một ngôi nhà tối, ngôi nhà này chắc là một khu nhà hoang. Cô bị một dải băng đen bịt lấy mắt, gục đầu ngồi đó.

Ngoài tấm hình đó ra, còn có một bản hợp đồng giao nộp một khoản tiền vô cùng lớn cùng hợp đồng dự án hiện tại mà công ty Song Y đang bàn bạc. Còn có một tờ giấy nhỏ

< nếu=“” anh=“” kí=“” vào=“” hai=“” bản=“” hợp=“” đồng=“” này,=“” giao=“” lại=“” cho=“” tôi.=“” tôi=“” sẽ=“” trả=“” lại=“” người=“” phụ=“” nữ=“” của=“” anh.=“” còn=“” nếu=“” không,=“” hậu=“” quả=“” anh=“” tự=“” biết=“”>>

Thoáng chốc, cả người hắn tỏa ra đầy lãnh khốc, ngọn lửa đỏ ti tí bên trong đôi mắt kia, bàn tay vô thức nắm chặt thành quyền.

Đình Ngụy Phi có thể trao đổi dễ dàng vậy ư? Chỉ sợ là hấn lợi dụng cô để anh kí hợp đồng, sau đó người sẽ không thấy đâu, mà sẽ không dễ dàng trả Từ Ngôn Hy về.

Hoắc Dư Viễn nhếch mép cười lạnh. Đình Ngụy Phi, anh đối đầu cùng tôi, thật sự là sai lầm!

Doãn Thiên Phách nhanh chóng tìm ra địa điểm Từ Ngôn Hy bị bắt cóc, chính là con hẻm gần toàn nhà Song Y. Sau đó bọn chúng mang cô tới một khu nhà hoang ở ngoại ô. Chỗ đó hiện tại cũng chính là địa điểm giao hẹn.

Từ Ngôn Hy dần dần tỉnh lại từ bóng tối, chỉ là trước mắt không hề thấy gì. Dường như mắt cô bị bịt một một dải khăn đen. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Cô sợ nhất chính là mình không thấy gì, mãi mãi chìm trong một màu đen, ngay cả tay chân cũng bị trói chặt, không thể động đậy gì, những sợi dây thừng mạnh mẽ chà xát vào cánh tay trắng nõn của cô, hiện lên những vết hằn đỏ trên tay, chóc lát vùng vẩy, đã làm xước đi một mảng da.

Đình Ngụy Phi ngồi trên chiếc ghế da vô cùng sang trọng, một chân bắt chéo nhìn cô gái trước mặt vùng vẩy. Ban nãy chính là biết đối phương đã tra ra địa điểm, liền mang cô đến khách sạn Đình gia.

Chuyện mang cô đi này, sớm muộn cũng sẽ thực hiện, chỉ bằng thực hiện sớm một chút. Sau khi Hoắc Dư Viễn giao nộp bản hợp đồng, cũng chính là thời điểm hấn cũng mất đi quyền lực lẫn người phụ nữ của hấn!

Đình Ngụy Phi biết Từ Ngôn Hy chính là sợ bóng tối, trước mắt mình không thấy được gì.

Người phụ nữ này sau khi chia tay anh, gần như thay đổi ngày càng trở nên xinh đẹp động lòng người, tựa như thiên sứ không dính chút bụi bẩn. Mà cô ấy lại vì Hoắc Dư Viễn mà không quay trở lại cùng anh. Đúng là anh phản bội cô, nhưng trước đó anh thật sự yêu cô. Nhưng cô quá bảo thủ, một mực giữ lấy trinh tiết cho đến tận hôn.

Đình Ngụy Phi nhếch mép, thời hiện đại, ai còn bảo thủ như vậy nữa. Ba năm bên cạnh cô, nhiều nhất cũng chỉ là những cái nắm tay, ôm hôn. Cái quan trọng nhất cũng chưa thuộc về anh, nhưng mà hôm nay, cô sẽ thuộc về anh mà thôi.

Đình Ngụy Phi đứng dậy, đem khăn bịt mắt của cô tháo ra.

Từ Ngôn Hy vừa được tháo bịt mắt, ánh sáng chiếu vào làm cho cô không kịp thích ứng mà nhú chặt đôi mắt lại. Hồi lâu sau mới dần dần mở ra. Đập vào mắt cô là khuôn mặt của người đàn ông bên cạnh cô những năm trước.

Lại không ngờ đến, người bắt cóc cô, chính là Đình Ngụy Phi!

” Anh mau thả tôi ra ”. Từ Ngôn Hy nhìn hấn, nghiêng răng nói.

Đình Ngụy Phi nhìn cô, nhếch mép, đưa tay vuốt lấy mấy sợi tóc của cô

” Hy Hy, anh đâu thể nào dễ dàng thả em đi như vậy được. Thời điểm này, anh đã đánh đổi rất nhiều công sức, sao có thể nói thả là thả được hả. Ngày hôm nay em sẽ trở thành của anh ”

Từ Ngôn Hy né tránh bàn tay dơ bẩn của hấn, sợ hãi nhưng vẫn cố chấp hỏi

” Anh tính làm gì? ”

” Làm gì ư? Haha, em vì Hoắc Dư Viễn mà nhất quyết không quay về bên anh. Nhưng không sao, hiện tại anh đã tóm được hấn, công ty của hấn sẽ sớm là của anh, còn em sẽ thuộc về anh! Hahaha ”.

Khuôn mặt của hấn giờ phút này, người đứng trước mặt Từ Ngôn Hy, tựa như không phải hấn nữa.

” Anh bị điên rồi sao? Anh tính là gì Viễn? ”

Đình Ngụy Phi đang cười sáng khoái, đột nhiên tức giận, nắm lấy tóc cô

” Em gọi hấn là gì? ”

Từ Ngôn Hy nhìn hấn, hấn giống như một kẻ điên dại. Cô hung hăng nhện đau trên da đầu hét to trả lời

” Tôi chính là gọi anh ấy là Viễn ”

Hắn càng tức giận hơn, đôi tay từ nắm tóc chuyển sang cổ cô. Hung hăng siết mà gào lên

” Tôi không cho phép em gọi hắn thân mật như vậy. Em phải thân mật như vậy với tôi mới đúng ”

Từ Ngôn Hy cảm thấy bắt đầu khó thở, vùng cổ trở nên đau rát. Nhưng cô vẫn cố chấp gọi tên Hoắc Dư Viễn

” Vi.. Viễn! ”

26. Chương 26: Bắt Cóc (2)

Từ Ngôn Hy cảm thấy bắt đầu khó thở, vùng cổ trở nên đau rát. Nhưng cô vẫn cố chấp gọi tên Hoắc Dư Viễn

” Vi.. Viễn! ”

Hắn càng điên hơn, đôi tay siết chặt hơn, khuôn mặt của cô chuyển đỏ, mồ hôi rịn trên trán. Tóc tai bù xù thoát nhìn vô cùng đáng thương. Khi Từ Ngôn Hy đã dạo tới cửa quỷ môn quan, tưởng chừng như mình sắp già biệt cõi đời này, thì Đinh Ngụy Phi liền buông tay, không khí vọt vào, cổ họng đau vô cùng đau rát.

Hắn vuốt ve chỗ hằn đỏ, giọng khe khẽ cười nhếch mép nói

” Tôi sẽ không để cho em đi dễ dàng như vậy, em phải trở thành của tôi đã! ”

Từ Ngôn Hy không thể làm gì được, chân tay đều bị trói, cổ họng đau rát, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng đỏ mặt nhọc thở từng hơi...

Ở bên này, Doãn Thiên Phách đến địa điểm giao hẹn. Một đám người mặc áo đen đi ra, nhưng không thấy Đinh Ngụy Phi cùng Từ Ngôn Hy đâu cả. Đã đoán trước tình huống này, Doãn Thiên Phách tiến lên trước

” Haha, mấy vị này, chúng ta tiền trao cháo múc chứ, mấy bản hợp đồng này ở đây rồi, thế còn người đâu nhỉ? Mấy vị cũng phải biết, bất kể ở đâu, thương trường hay chiến trường hoặc giang hồ đều trọng chữ tín. Nếu mấy vị không giao hẹn đúng, thì chỉ sợ người đời chê cười, còn có chúng tôi cũng không nương tay được đâu a ”

Trong một đám, một tên cầm đầu đi ra, khuôn mặt dữ tợn có vài vết sẹo, cười nói

” Haha, chúng mày đã đến đây mà còn ra uy ư? Đây là địa bàn của chúng tao, chúng mày đã đến đây, còn không biết có mang được mạng về không mà lớn lối. haha, tao nói cho chúng mày biết, chúng tay sẽ sớm mất hết tất cả thôi. Ông chủ của chúng tao sẽ là người chiến thắng thôi. ”

” Vậy sao? Haha, vậy phải xem ông chủ của mấy vị có đủ bản lĩnh đó không rồi ” Doãn Thiên Phách đột nhiên nở ra một nụ cười tà mị

Tên cầm đầu như mất kiên nhẫn, phát tay

” Không nói nhiều nữa. Người đâu, mau lên lấy bản hợp đồng lại ”.

Hắn vừa nói xong thì một đám người áo đen xông về phía họ. Chỉ tiếc là, không biết từ đâu ra bốn phía chui ra một đám người khác cũng mặc đồ đen bao vây đám còn đồ đó lại, những người đó mặc đồng phục, trên mặt cũng bịt khẩu trang vô cùng kín.

Nếu nhìn kĩ một chút, sẽ thấy trên tay của mỗi người sẽ buộc một cộng chỉ màu lam. Đây là biểu tượng của tổ chức F3 - tổ chức ngầm lớn nhất Châu Á. Châu Âu còn có F2 - biểu tượng tay buộc chỉ đỏ, hùng mạnh hơn F3. Hai tổ chức này thường làm ăn trong những vụ chiến tranh của giới hắc bạch, có điều chúng không thuộc phe nào, chỉ nhận hợp đồng làm ăn với người khác, sau khi kết thúc liền chấm dứt không liên quan. Nhưng hai tổ chức này rất ít khi nhận hợp đồng, chỉ những vụ làm ăn lớn. Hai tổ chức này, F2 là của Hoắc Dư Viễn làm chủ, F3 của Doãn Thiên Phách. Nhưng tất cả đều do Doãn Thiên Phách quản lí, vô cùng uy tín trong giới ngầm.

Lần này sử dụng F3, là muốn cho thuộc hạ nhong chơi một chút mà thôi, mấy tên tôm tép này, sử dụng F3 giống như voi và kiến!

Hoắc Dư Viễn sớm đã biết kế hoạch của Đình Ngụy Phi. Khi Doãn Thiên Phách đến khu nhà hoang nhong chơi, thì hắn đã lái xe đến khách sạn Đình Gia.

Hoắc Dư Viễn nhận thông báo từ Doãn Thiên Phách liền nhếch mép. Hạng tôm tép mà đấu với hắn à!

Đình Ngụy Phi cũng nhận được thông báo đã thất thủ. Liền tức giận không thôi. Quả là hắn đã coi thường Hoắc Dư Viễn.

Chuyện tổ chức F2 F3 do Hoắc Dư Viễn và Doãn Thiên Phách làm chủ, không ai biết cả. Đây là tin mật của tổ chức. Bây giờ được thuộc hạ báo. Hắn không khỏi sửng sốt. Nước cờ này đã hỏng, chỉ có thể sử dụng Từ Ngôn Hy. Đã đi đến bước đường này, hắn đã liều mạng rồi.

Đình Ngụy Phi đi đến bên chiếc giường trắng tinh, ngồi xuống giường, đưa tay vuốt lấy má của Từ Ngôn Hy.

Cô né tránh, không biết cái tên này định làm gì nữa.

Đột nhiên, hắn đè cô xuống giường, hung hăng xé toạc lớp áo khoác ngoài của cô. Trong người chỉ còn lại chiếc áo trắng T-shirt mỏng manh. Cảnh tượng này đã trải qua một lần, không khỏi làm cho cô sợ hãi lùi lại góc giường. Run lấy bầy hết lên

” Cút ra, đừng đến gần tôi! ”

Đình Ngụy Phi nhếch mép, rút điện thoại ra tiến gần lại cô bắt đầu quay video trực tiếp kết nối cùng Hoắc Dư Viễn

” Từ Ngôn Hy, em ngoan ngoãn một chút, sau này tôi sẽ cho em quyền lực phú quý giàu sang ”

Hoắc Dư Viễn đã đến cửa khách sạn. Điện thoại rung lên, mở ra liền xuất hiện video này. Hắn chửi thề một tiếng

” Chết tiệt! ”

Do người của Doãn Thiên Phách hành động quá nhanh, thủ hạ của Đình Ngụy Phi thông báo nhanh chóng, làm cho hắn lái xe hết tốc độ cũng không kịp.

Lúc Hoắc Dư Viễn đá văng chiếc cửa phòng kia ra, Đình Ngụy Phi đã đứng trước mặt anh, còn có một con dao nhỏ, đang kề trên cổ Từ Ngôn Hy...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã nhạt nhòa nước mắt, ngay cả miệng cũng bị băng keo đen dán chặt. Vô lực lắc đầu như nói ” mau chạy đi! ”. Nhưng Hoắc Dư Viễn giờ phút này nhìn thấy cô như vậy liền nổi điên, tư máu nổi lên trong mắt, gằn lên từng tiếng

” Mau - thả - cô - ấy - ra! ”

Đình Ngụy Phi nhếch mép

” Hoắc Dư Viễn, tôi không nghĩ đến vì một người phụ nữ mà một mình anh dám xông vào địa bàn của tôi ”

” Đừng nói nhiều, mau thả cô ấy! ” Hoắc Dư Viễn gằn như gào lên. Chút kiềm chế cuối cùng đều tan biến khi nhìn vào con dao kề ngay cổ cô.

Đình Ngụy Phi nhìn Hoắc Dư Viễn nổi điên, liền cười điên cuồng nói

” Hoắc Dư Viễn, tôi không có được thì anh cũng đừng hòng có. Chỉ là, tôi chưa kịp thưởng thức món ngon này, lại bị anh phá hỏng rồi. Quả thật không thể coi thường Trình tổng mà. Nhưng anh nói xem, tôi không thưởng thức được, chỉ bằng phá hủy đi, để không ai thưởng thức được nữa chẳng? ”

Hoắc Dư Viễn nhìn hắn vòng vo, đôi mắt đỏ ngòm đầy gân máu, lãnh khốc gằn lên

” Nói điều kiện đi ”

” Haha, được được, tôi rất thích tính thẳng thắn của anh, mau chuẩn bị cho tôi hai mươi tỷ và một chiếc xe. Để tôi an toàn rời đi khỏi thành phố. Nếu không... ”

” Được! ”

Hoắc Dư Viễn đưa tay vào trong túi. Đình Ngụy Phi tưởng hắn sẽ móc điện thoại ra chuẩn bị phân phó cho thủ hạ. Không nghĩ đến, vật lôi ra không phải điện thoại, lại là một chiếc súng lục nhỏ.

Không kịp để hắn phản ứng, Hoắc Dư Viễn đã bắn một phát vào ngay chân hắn, sau đó liền một phát bắn vào tay phải của hắn, con dao liền rơi xuống đất. Hoắc Dư Viễn nhanh chóng sải bước tới kéo Từ Ngôn Hy lại, thêm một phát vào chân còn lại của hắn. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng hai giây.

Đình Ngụy Phi bị bắn ba phát liền, đau đớn nằm trên sàn nhà. Khuôn mặt nhăn nhó lại, tuy vậy hắn đột nhiên cười lạnh.

” Hoắc Dư Viễn, anh sẽ phải chết cùng với tôi thôi! ”

Hoắc Dư Viễn mãi xem tình hình Từ Ngôn Hy, đưa tay kéo băng dính trên miệng cô ra. Băng dính vừa kéo ra, cô vội vàng nói

” Mau chạy đi, có bom, mau... ”

Cô còn chưa có nói xong, đột nhiên Đình Ngụy Phi liền nhào tới, không biết từ bao giờ trên tay hắn đã cầm con dao ban nãy. Con dao đó... đâm thẳng vào sau lưng Hoắc Dư Viễn...

Khi này đã mơ hồ nghe được tiếng động vô cùng nhỏ, nghi ngờ nó là bom. Dù sao Đình Ngụy Phi bị ép tới mức này, không gì là không thể, hắn cũng có thể kéo Hoắc Dư Viễn chết theo.

Nhưng con dao này...

27. Chương 27: Đáp Án

Khi này đã mơ hồ nghe được tiếng động vô cùng nhỏ, nghi ngờ nó là bom. Dù sao Đình Ngụy Phi bị ép tới mức này, không gì là không thể, hắn cũng có thể kéo Hoắc Dư Viễn chết theo.

Nhưng con dao này...

Hoắc Dư Viễn dùng hết sức lực hất Đình Ngụy Phi ra, cắn chặt răng kéo con dao ra, cởi áo bó chặt ngang lưng, sau đó cúi người ôm ngang người Từ Ngôn Hy.

Cô bắt đầu rơi vào trạng thái hôn mê. Hoắc Dư Viễn dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống lầu. Nhưng thời gian đấu với Đình Ngụy Phi quá lâu, lại bị một dao này. Tựa như giằng co với tử thần, Hoắc Dư Viễn nhanh chóng chạy xuống cầu thang bộ, bước chân ngày càng chậm, khuôn mặt rịn đầy mồ hôi, sắc mặt chuyển trắng, đôi lông mày nhíu chặt lại, tựa hồ có thể nghe tiếng nghiền răng.

Nếu một mình Hoắc Dư Viễn, chắc chắn hắn sẽ chạy thoát, nhưng còn ôm Từ Ngôn Hy, rất khó khăn chạy xuống. Dù vậy hắn cũng nhất quyết ôm cô chạy, nếu như có mệnh hệ gì, cả hai đều phải ở cạnh nhau. Hắn đã nói cho dù có chết, cũng sẽ không cho phép bia mộ của hắn và cô đặt xa nhau.

Khi mới xuống tới cửa khách sạn, một tiếng nổ lớn vang lên. Hoắc Dư Viễn bị hất ra xa, dùng thân thể ôm trọn lấy Từ Ngôn Hy, lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại..

Từ Ngôn Hy nằm trong lòng hắn, mơ hồ đã thấy máu chảy trên tay mình, người trước mặt không hề động dậy...

Hai chiếc xe cấp cứu như gió lao vào trong bệnh viện. Đoàn Thiên Phách sốt ruột đi vào phía trong. Lần này là họ quá nóng vội rồi. Lại không nghĩ đến Đình Ngụy Phi lại liều mạng như vậy. Nếu hắn không thoát được, đồng nghĩa với việc Từ Ngôn Hy và Hoắc Dư Viễn cũng sẽ xuống mồ chung với hắn.

Cũng may thân thể Hoắc Dư Viễn nhanh nhẹn, chỉ là vì ảnh hưởng của quả bom cộng với một nhát dao kia. Mặc dù đã tới cửa vẫn bị áp suất không khí hất văng ra. Khi họ tới, trên người Hoắc Dư Viễn hình như bị thương không hề nhẹ chút nào, dù sao hắn cũng là một con người bình thường.

Từ Ngôn Hy được che chở vẫn bị trầy xước, thần kinh căng thẳng quá mà ngất đi ngay tại chỗ.

Vụ bom nổ tại khách sạn Đình Gia được báo chí đưa tin vô cùng hot. Đồng thời cũng đưa tin thiếu gia Đình Gia, tổng giám đốc công ty tập đoàn Đình Gia kịp thời được cứu ra, cũng không biết bằng cách nào, nhưng nghe nói mặc dù được cứu nhưng anh ta bị tàn phế, chỉ có thể sống cuộc đời thực vật.

Còn về vụ bắt cóc đều được xử lý êm đẹp. Ngay cả chuyện Hoắc Dư Viễn bị thương cũng bị phong tỏa, không ai dám dõm dàu cùng Hoắc gia mà đưa tin đăng báo gì cả.

Từ Ngôn Hy tỉnh lại, khuôn mặt thiên sứ trở nên trắng bệch. Cả người tựa như không còn sức sống. Mở mắt ra là trong đầu liền nghĩ đến chuyện Hoắc Dư Viễn vì che chở cho mình mà bị thương liền hết hoảng. Hai con mắt vô thần động thật nhiều nước, chỉ cần chuyển động sẽ vỡ òa ra.

Cô sợ hãi, chính là sợ hãi nhìn hắn nằm đó không động đậy, sợ hãi khi dòng máu nóng chảy trên tay cô, cô bỗng chốc sợ hãi bỏ đi, hắn chỉ mới tỏ tình với cô ngày hôm kia thôi. Hắn chẳng phải đã nói sẽ mãi mãi bên cạnh cô ư, chính hắn nói sẽ bảo vệ cô mà. Vì cái gì mà bây giờ hắn không bên cạnh cô, vì cái gì hắn nằm trong phòng cấp cứu không ra đây nhìn cô...

Nếu chỉ còn một mình cô, cô cũng không biết lấy nghị lực gì mà sống tiếp. Cô vẫn không chịu thừa nhận tình cảm của mình, mãi trốn tránh nỗi sợ hãi của mình. Nhưng bây giờ rơi vào hỗn loạn này, cô đã biết đáp án của chính mình, tình cảm của cô dành cho hắn tuyệt đối đã không thể kiềm chế được nữa, cô biết mình đã coi hắn như người bạn đời của mình, người cùng mình sống vai đi hết quãng đường còn lại.

Nhưng khi cô nhận ra đáp án này, hắn cơ hồ đã không biết tình trạng sống chết ra sao. Cô muốn hắn phải vượt qua, nhất định phải vượt ra, để cô tự mình nói với hắn.

Cô đã yêu hắn rồi! Cô rất yêu hắn, cô... rất yêu hắn!

Mặc kệ chân trần, Từ Ngôn Hy xốc chân ra chạy đến phòng cấp cứu. Bước chân cô dừng lại...

Doãn Thiên Phách ngồi trước phòng cấp cứu, bộ dáng rất mệt mỏi. Hoắc Dư Viễn đã cấp cứu hơn tám tiếng đồng hồ rồi. Chuyện hôm nay, nếu là người thường, chắc chắn sẽ tử vong, nhưng Hoắc Dư Viễn thì khác, thân thể hắn đã luyện tập từ nhỏ. Sức chịu đựng cũng rất trâu bò, có hy vọng. Nhưng bác sĩ hiện tại còn chưa ra, còn không biết tử thần có tha cho không. Chỉ một mực hy vọng của quý môn quan hãy đứng lại.

Hai người thấy Từ Ngôn Hy tới, có chút sửng sốt. Nhìn sắc mặt cô không hề tốt tí nào, Doãn Thiên Phách bước qua,

” Từ Ngôn Hy, cô quay về nghỉ ngơi đi, tôi ở đây là được rồi. ”

Từ Ngôn Hy không hề nghe thấy Doãn Thiên Phách nói gì cả, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cửa phòng cấp cứu. Tựa như chỉ cần rời mắt đi, hắn sẽ biến mất. Chẳng phải hắn nói cô mau yêu anh đi ư? Hiện tại cô đã yêu anh rồi, sao hắn không mau xuất hiện nghe đáp án đi chứ! Bộ dáng của cô hiện tại... vô cùng đáng thương.

Doãn Thiên Phách biết không khuyên được cô, liền quay lại ghế tiếp tục chờ. Từ Ngôn Hy đứng trước cửa phòng cấp cứu. Tâm mắt mơ hồ nhìn thật lâu. Cứ đứng như vậy, bàn chân trở nên lạnh lẽo, cảm giác tê tê, đến khi không còn cảm giác thì cửa phòng cấp cứu mở ra. Cô hết hoảng chạy tới, thanh âm khàn khàn yếu ớt, nước mắt đã không kiềm được,

” Bác sĩ, anh ấy sao rồi? ”

” Chúng tôi đã cố gắng hết sức... ” Vị bác sĩ trung niên nhìn Từ Ngôn Hy nói, ông ấy chính là viện trưởng của bệnh viện này.

Từ Ngôn Hy nghe xong câu này liền hoảng hốt, cảm thấy đứng không vững nữa. Doãn Thiên Phách ngồi phịch xuống đất, sắc mặt thần thờ.

Nhưng chưa đầy ba giây sau, viện trưởng này đột nhiên cười nói

” Vì thế mà chúng tôi đã thành công, nếu chậm một tí nữa thôi, chúng tôi sẽ không cứu được. Hiện tại đã qua cơn nguy kịch, nhưng cần chăm sóc đặc biệt để hồi sức. Hai ba tiếng nữa người nhà có thể vào thăm ”

Từ Ngôn Hy chỉ nghe đến ” qua cơn nguy kịch ” liền trở nên nhẹ nhõm, sau đó liền trực tiếp ngắt xủ

Riêng Doãn Thiên Phách, đang suy nghĩ có nên cho F2 phá hủy cái bệnh viện, bắt vị viện trưởng này giam lại không.

Thời điểm này... có - thể - đùa - sao? -.-

28. Chương 28: Cách Mạng Thành Công

Riêng Doãn Thiên Phách, đang suy nghĩ có nên cho F2 phá hủy cái bệnh viện, bắt vị viện trưởng này giam lại không.

Thời điểm này... có - thể - đùa - sao? -.-

Từ Ngôn Hy một lần nữa tỉnh lại. Nhưng lần này liền bị Doãn Thiên Phách bắt tắm rửa sạch sẽ, sau đó ép ăn một bát cháo nhỏ, uống thuốc đầy đủ, mới cho qua thăm Hoắc Dư Viễn.

Thứ nhất: phải sạch sẽ mới vào thăm người bệnh được. Không cẩn thận nhiễm trùng thì sao. Phải sạch sẽ, nhất định phải sạch sẽ!

Thứ hai: Cô ấy là người phụ nữ của Hoắc Dư Viễn, chuyện xảy ra làm cô không ăn không uống, tiêu tụy hẳn đi, nếu có mệnh hệ gì, làm sao bọn họ biết ăn nói với Hoắc Dư Viễn. Nếu Hoắc Dư Viễn tức giận, có khi tắm thân này phải phải hy sinh nữa. Không được, nhất định phải khỏe mạnh, phải khỏe mạnh!

Cho nên dù Từ Ngôn Hy có cố chấp thế nào cũng bị ép thực hiện cho bằng được. Vừa uống thuốc xong liền xách dép chạy tới phòng bệnh của Hoắc Dư Viễn.

Cô bước tới gần giường bệnh. Hắn nằm đó, không nhúc nhích, hẳn vẫn chưa tỉnh. Khuôn mặt mà ngày ngày cô ngắm nhìn trở nên trắng bệch. Cô ngồi xuống, không khóc cũng không nháo, chỉ lặng lẽ để trước mắt trở nên nhạt nhòa. Cuối cùng nhìn đến những vết thương trên người hắn, nước mắt tựa như đê vỡ òa mà rơi xuống, ướt cả một mảng drap giường. Cô không dám khóc lên tiếng, chỉ có thể yên lặng khẽ nấc lên.

” Đồ.. ngốc! Ai bảo anh phải làm như vậy hả? Ai bảo anh phải lấy thân che chắn cho em hả? Em cũng rất mạnh mẽ mà, em cũng chịu đau được, nhưng bây giờ em yếu đuối rồi, anh mau dậy chăm sóc em đi. Anh đừng nằm yên như vậy, em chờ anh tỉnh dậy rất lâu, cũng giống như anh chờ em yêu anh vậy. Nhưng bây giờ em không bắt anh chờ nữa... em thật sự.. thật sự yêu... anh...rồi!... ” Từ Ngôn Hy cầm lấy tay hắn, nghẹn ngào vừa nấc vừa nói, thanh âm khàn khàn tiếng có tiếng không, càng nói giọng càng nhỏ đi, đến câu cuối cùng liền bật khóc nữa nỡ...

Doãn Thiên Phách đứng ngoài yên lặng nhếch môi dựa cửa nhìn vào. Từ lúc ra khỏi phòng cấp cứu cũng hơn nửa ngày rồi, khi này anh vào thăm thì cái người đang nằm yên kia đã tỉnh từ lâu, mặc dù thân thể còn hơi yếu, nhưng ban này còn hỏi người phụ nữ của mình đâu. Bây giờ còn làm bộ làm tịch nhắm mắt không tỉnh, hại con gái nhà người ta mất sưng húp lên thăm thương như vậy.

Ác độc quá! Anh thử dài bỏ đi, còn ngoan ngoãn giúp đóng cửa lại!

Từ Ngôn Hy cứ vậy khóc, vừa khóc vừa kể, à còn có cả đe dọa. Nào là lúc đó cô rất sợ, nào là sao hẳn lại ngốc nhếch như vậy, nào là nếu hẳn cứ nằm vậy công ty sẽ bị kẻ khác cướp đi, lúc đó hẳn sẽ không được làm tổng giám đốc, hẳn sẽ nghèo, nào là nếu hẳn không dậy cô sẽ không yêu hẳn nữa, nào là...

Kể lẽ đe dọa một buổi, cuối cùng cô khàn tiếng, bực quá hét lên

” Hoắc Dư Viễn, nếu anh không tỉnh lại em đi tìm Mẫn Duật Quân! ”

Quả nhiên, cái người nằm trên giường lập tức tỏa ra sát khí, hai mắt híp sâu lại nhìn chăm chăm Từ Ngôn Hy, mở miệng lạnh lẽo

” Em - dám? ”

Từ Ngôn Hy ngừng khóc, nước mắt nước mũi tèm nhem, hai mắt bốn mắt nhìn nhau. Sau đó Từ Ngôn Hy chỉ tay vào mặt Hoắc Dư Viễn, uất ức

” Anh... anh... ”

Cứ như vậy đến mười cái anh cũng chưa lòi ra được. Thì ra hần tỉnh này giờ rồi, mà vẫn nằm đó trêu ghẹo cô ư?

Nhìn đi, thành bệnh nhân vẫn còn lừa người ta được mà!

Hoắc Dư Viễn nhìn hai con mắt sưng húp của cô mà đau lòng, đưa tay định kéo cô đến, nhưng chỉ mới động đây thì vết thương trên người làm cho hần nhú mày một cái. Từ Ngôn Hy vội vàng sấn tới, nắm lấy tay hần, nước mắt tuôn ra dữ dội hơn.

” Ngoan, đừng khóc! ” Hần vuốt tóc cô, khẽ nói dịu dàng. Chỉ mới một ngày mà cô gầy đi nhiều rồi.

Khi này hần nằm đó nghe cô nói, nghe cô kể.. vừa đau lòng lại cảm thấy rất vui. Cuối cùng cách mạng của hần cũng thành công rồi. Nghĩ đến hần lại nở nụ cười rạng rỡ.

Cô nhìn hần, hần nhìn cô. Hai người nhìn nhau thật lâu, chẳng ai nói gì, chỉ yên lặng mà ngắm đối phương.

” Tiểu Hy Hy, em cuối cùng cũng chịu yêu anh rồi! ” Đột nhiên hần khẽ nói.

Từ Ngôn Hy cười, vô cùng rạng rỡ. Trong lòng hai người đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc, con tim trào dâng một cảm xúc trước giờ chưa từng có, khác đến lạ thường! Ánh nắng buổi chiều tà xuyên qua cửa kính chiếu vào trong phòng, ấm áp. Phút giây này, thời gian có thể ngừng lại một chút không?

Nghe tin Từ Ngôn Hy gặp chuyện, Tô Đan Đan sốt ruột gọi mấy chục cuộc không ai nghe máy, đến phòng trọ thì đóng cửa. Không biết bằng cách nào, liền biết Từ Ngôn Hy ở bệnh viện này, vội vàng chạy tới.

Chưa thấy người nghe thấy tiếng. Khóc lóc thảm thiết, sau đó chửi tên khốn nạn kia một trận. Phải nói là Tô tiểu thư làm bệnh viện sóng gió, cũng may là phòng VIP, được y tá nhắc nhở một phen liền bình tĩnh lại.

Chưa hết, biết nhân cơ hội đó nhìn kĩ mặt chồng tương lai của bạn mình, sau đó một mực khen là cực phẩm, nếu không cần phải vất vào Tô Đan Đan, không được vất vào người khác.

Còn đang mải âm ỉ khiến Hoắc Dư Viễn sa sầm lại thì Doãn Thiên Phách tới, chuyện là công ty của Đình Gia, không biết xử lí ra sao, nên đành tìm tới bệnh viện.

Mới bước vào đã nhìn thấy Tô Đan Đan. Hai người nhìn nhau, đều không hẹn mà nói

” Sao anh/em lại ở đây? ”

” Hai người... biết nhau sao? ” Từ Ngôn Hy ngạc nhiên hỏi.

Tô Đan Đan chột trở nên lúng túng, khuôn mặt ửng đỏ cắn răng nói,

” Thật ra, chuyện bí mật lần trước, người đó chính là...Doãn Thiên Phách ”

Từ Ngôn Hy nghe xong nhất thời choáng váng,

” Hai người... từ lúc nào thế hả? ”

” Là lúc Đan Đan dẫn cô đi coi mắt! ” Doãn Thiên Phách lên tiếng, còn liếc nhìn Tô Đan Đan một cái đầy tình tứ.

Còn Đan Đan thân mật vậy cơ à. Từ Ngôn Hy tấm tắc khen ngợi hai người cũng nhanh quá đi mà không để ý đến ai đó nằm trên giường đen mặt khi nhắc tới chuyện coi mắt hôm đó.

Tô Đan Đan cùng Doãn Thiên Phách, đều trắng trắng hoa hoa, không biết được mấy tháng nữa. Cứ nhìn tình trường của hai vị này trước đó thì biết, còn hơn cả thay áo.

Nhưng mà lần này nhìn có vẻ nghiêm túc, tính ra, thời gian họ quen biết nhau cũng bằng thời gian cô quen biết Hoắc Dư Viễn, tính ra cũng rất lâu rồi!

Chỉ là không biết Doãn Thiên Phách thế nào, nhưng cô nhìn Tô Đan Đan thì biết, tiểu cô nương này đồ cái rằm rồi!

Tô Đan Đan cùng Doãn Thiên Phách tình chàng ý thiếp một lúc mới chịu ra về. Trả lại sự yên tĩnh cho hai người cùng là bệnh nhân.

29. Chương 29: Mẹ Chồng

Tô Đan Đan cùng Doãn Thiên Phách tình chàng ý thiếp một lúc mới chịu ra về. Trả lại sự yên tĩnh cho hai người cùng là bệnh nhân.

Cái người nào đó, lợi dụng mình là bệnh nhân nặng mà hành hạ người khác cũng là bệnh nhân nhẹ. Nhất quyết đem công ty giao lại cho Doãn Thiên Phách xử lý, chỉ những hợp đồng quan trọng mới được tới. Nằm lì ở bệnh viện tận hai tháng trời.

Từ Ngôn Hy bước vào phòng bệnh VIP, chỉnh lại điều hòa trong phòng, bưng ra một chậu nước ấm, vắt khăn lau người cho Hoắc Dư Viễn. Phải nói là... cái công việc này, quả là hại người da mặt mỏng như cô.

Hắn cứ một mực không để y tá làm, nhất quyết muốn cô làm. Những ngày tháng đầu cô còn cắn răng chấp nhận.

Nhưng mà... bây giờ cũng hơn một tháng rồi, có thể cử động tự vệ sinh thân thể rồi, tại sao cứ bắt cô phải làm cái công việc này hả?!!

Như lúc này, nếu đem trái cà chua chín ra so, quả thật mặt cô còn đỏ hơn. Ngày ngày đều nhìn, nhưng đều không quen chút nào. Nhìn cơ múi săn chắc, mấy lần cô xém xịt máu mũi, quả là cực phẩm!

Cô vắt chiếc khăn nhỏ, hết sức dững cằm chà xát trên cơ bụng của hắn. Người nào đó nhìn nhím nhỏ, ước chừng miệng ngoác ra tới mang tai rồi.

Nhưng là.. hàng ngày đều nhìn cô, lại nhẫn nhịn chịu đựng lửa dục quá khổ sở, chỉ mong mau mau cưới cô về nhà ăn sạch sẽ mới được.

Buổi sáng, nắng ấm len lỏi khắp nơi. Hắn bảo muốn đi dạo, muốn hít thở không khí, thế là cô nắm tay hắn đi dạo trong khuôn viên bệnh viện. Hai người đi tới một cái ghế đá, ngồi xuống.

” Tiểu bảo bối! ” Hoắc Dư Viễn khẽ gọi. Cô quay sang nhìn hắn, có chút ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn gọi cô thân mật dịu dàng như vậy. Cảm giác, thật sự không tệ.

” Anh thực sự cảm thấy không chân thực! ” Hắn nhìn cô, chăm chú nhìn đôi mắt của cô.

Hắn lại nói tiếp, ” Anh còn ngờ, cả đời này em cũng không thềm để ý đến anh. Những tưởng cách mạng của anh sẽ không bao giờ thành công. Nhưng em cuối cùng cũng chịu đến với anh, cuối cùng cũng chịu đồng hành cùng anh. Anh thực sự cảm thấy như đang mơ vậy. Vì thế mà, anh sợ khi mình tỉnh lại, sự thật sẽ không phải như vậy. Mọi thứ.. vô cùng không chân thực! ”

Từ Ngôn Hy nhìn hắn, mỉm cười rạng rỡ. Con người đầy cao ngạo này, là một người cao cao tại thượng, lại nói ra những lời này, làm cho người ta không ngờ đến. Cô đưa tay véo hông hắn một cái thật mạnh. Chỗ đó là nhược điểm của người đàn ông a.

Khuôn mặt người kia thoáng nhăn nhó. Cô cười,

” Đau không? ”

” Tất nhiên là đau. Anh còn đang bị thương nha ” Hoắc Dư Viễn bày tỏ phần nộ của mình.

” Anh thật sự không mơ! ” Cô nhìn hắn, nhẹ nhàng nói tiếp, ” Thật ra, những điều anh vừa nói, cũng chính là suy nghĩ của em, em cũng sợ mình đang mơ mà thôi. Nhưng bây giờ em biết, em hạnh phúc, thực sự hạnh phúc! ”

Hoắc Dư Viễn đưa tay kéo cô ôm vào lòng. Vòng tay của hắn vẫn luôn ấm áp, vẫn luôn an toàn như vậy. Cô cũng đưa hai tay lên ôm lấy hắn. Bàn tay của hắn ở trên lưng cô vỗ về.

Hình ảnh của hai người họ đẹp đến lạ thường

Mẹ chồng của Từ Ngôn Hy. À không, mẹ của Hoắc Dư Viễn, nghe tin con trai mình bị thương liền tức tốc quay về. Tin tức phong tỏa quá tốt, mà Hoắc Dư Viễn thì cấm mọi người không được để mẹ mình biết. Nhưng chẳng biết tại sao, bà lại nghe được tin này, vội vàng tìm đến bệnh viện.

Trương Mỹ San một thân cao quý bước vào phòng bệnh VIP, sững sờ!

Con trai mình.. con trai mình đang ăn cháo.. do một người con gái đút. Nó, nó gần phụ nữ khi nào vậy? Khi trước bà sắp xếp cho nó coi mắt thì nó một mực từ chối, lúc thuyết phục được thì gặp mặt người ta nói thẳng thừng rằng mình không thích người ta, không muốn lập gia đình, làm cho con gái thiên kim tiểu thư nhà người ta thẹn quá tức giận trở về. Lúc đó, bà còn nghi ngờ không biết con trai mình có bị vấn đề rồi không?

Mà bây giờ nhìn cảnh này, thật sự ngạc nhiên. Choáng váng một lúc, bà nhẹ nhàng hắng giọng.

Từ Ngôn Hy đang đút cháo cho Hoắc Dư Viễn liền quay lại. Còn chưa phản ứng kịp đã nghe Hoắc Dư Viễn gọi

” Mẹ! ”

Lần này, tới lượt cô choáng váng. Người trước mắt này có thể gọi mẹ sao? Có người mẹ nào mà còn trẻ trung gần bằng còn mình không.

Phản ứng kịp, cô liền nở nụ cười, ” Con.. con chào bác! ”

Trương Mỹ San đánh giá cô gái trước mặt một phen. Trong lòng không khỏi nghi, khẩu vị của con trai thật thanh đạm. Cô gái trước mặt này hoàn toàn lộ ra vẻ đáng yêu thuần khiết. Nụ cười đó không hề giả dối, không phải giả tạo. Toàn thân đều ăn mặc đơn giản không hoa hòe lòe loẹt.

Bà cảm thấy cô con dâu tương lai này rất vừa ý. Khi này còn thấy người ta chăm sóc con trai mình cẩn thận như vậy, liền âm thầm cộng thêm điểm.

Trương Mỹ San nở nụ cười gần gũi,

” Chào con! Con là bạn gái của Hoắc Dư Viễn à?”

Không kịp để Từ Ngôn Hy trả lời, Trương Mỹ San tiến tới giường bệnh, trách móc đứa con trai bảo bối,

” Con đó, bị thương chuyện lớn như vậy cũng không báo cho mẹ, có phải không coi ta là mẹ nữa không hả? ”

Người nào mặt không cười nhưng mắt đã nhu nhận hơn trả lời

” Để mẹ đến náo loạn bệnh viện? ”

” Ta cũng là vì lo cho con mà thôi ”, Trương Mỹ San nhìn Từ Ngôn Hyim lặng này giờ, giọng điệu nghiêm túc nói với Hoắc Dư Viễn

” Haizz, chẳng qua là con đã có phu thê rồi nên mới không cần bà già này nữa chứ gì. Khổ quá mà, nuôi nấng mấy chục năm giờ nó có vợ rồi quên cả mẹ già! ”

Hoắc Dư Viễn nhếch miệng nhìn ai đó quăn bách, trả lời lại

” Con có phu thê, mẹ chẳng phải cũng có con dâu sao? Lại nói, có khi đến cháu nội cũng sẽ có! ”

Từ Ngôn Hy ngồi đó im lặng, lúc này cô chỉ muốn tìm một cái khe rãnh nhỏ, ẩn mình xuống đó cho xong.

Trương Mỹ San cùng Hoắc Dư Viễn trò chuyện. Trương Mỹ San cũng trò chuyện cùng Từ Ngôn Hy, biết Từ Ngôn Hy mồ côi cha mẹ lúc nhỏ, không khỏi cảm thấy thương cảm, vì con trai mình cũng coi như không có cha từ bé.

Bà thực sự rất vừa lòng đứa con dâu này nha, biết cư xử lễ phép lại đáng yêu, còn có nhìn ánh mắt cô đối với con trai của mình thì biết, ngay cả con trai của mình cũng nhìn người ra nhu tình mật ngọt.

Vả lại bà cũng biết, mình phải tôn trọng ý kiến của con trai. Nếu là nó đã chọn thì phải thuận theo, huống hồ bà rất thích Từ Ngôn Hy, tất nhiên là nhiệt tình ủng hộ đứa con dâu này.

Chỉ sợ đứa con trai của mình làm ăn không nên trò, không biết khi nào mới được bế cháu, có khi còn dọa người ta chạy mất. Nhắc đến cháu nội, thực sự cảm thấy nôn nóng.

Trương Mỹ San ra về, mặc dù biết con trai mình thân thể đã ổn định, khỏe mạnh hồi phục nhưng vẫn muốn hành hạ con gái người ta, liền thức thối nói muốn bay về Italy có chuyện gấp, nhường lại không khí cho con trai và con dâu bồi dưỡng tình cảm. Trước khi về còn nhìn con trai mình, giọng nghiêm túc

” Mặc dù con đang bị thương, nhưng mẹ nói cho con biết, con dám dọa đến con dâu của mẹ thì đừng trách mẹ. ”

Đoạn quay sang Từ Ngôn Hy, bà nắm lấy tay cô cười nói, ” Nó mà làm gì con thì con cứ cáo với mẹ, mẹ sẽ xử lý nó cho, con không phải sợ nó! ”

Từ Ngôn Hy choáng váng, sao thành con dâu với mẹ rồi?!!

30. Chương 30: Kế Hoạch

Đoạn quay sang Từ Ngôn Hy, bà nắm lấy tay cô cười nói, ” Nó mà làm gì con thì con cứ cáo với mẹ, mẹ sẽ xử lý nó cho, con không phải sợ nó! ”

Từ Ngôn Hy choáng váng, sao thành con dâu với mẹ rồi?!!

Cô cảm thấy mẹ của Hoắc Dư Viễn rất gần gũi, mặc dù nhìn cao quý sang trọng, nhưng nói chuyện rất tình cảm. Cô rất thích bà, cô cũng nắm lấy tay bà,

” Bác gái cứ yên tâm, con có thể chăm sóc cho anh ấy thật tốt! Bác cũng giữ gìn sức khỏe nhé ”

Trương Mỹ San nhíu mày,

” Bác gái cái gì chứ, mau gọi ta là mẹ đi ”

Từ Ngôn Hy choáng váng. Hai mẹ con thật giống nhau, trọng điểm không phải ở đó mà T.T, cô đỏ mặt nhìn Hoắc Dư Viễn cầu cứu, ai đó mặc kệ quay đầu đi. Cô đáng thương, khuôn mặt đỏ như trái cà chua, lan ra tới mang tai, ấp úng gọi một tiếng

” Mẹ! ”

Trương Mỹ San cười hài lòng, ôm Từ Ngôn Hy cùng Hoắc Dư Viễn một cái rồi tạm biệt ra về.

Hắn và cô quay trở lại phòng bệnh. Hai tháng này dường như cô cảm cộc ở bệnh viện vậy. Ăn uống ngủ nghỉ đều ở bệnh viện. Chỉ có mấy lần về phòng trọ lấy đồ đạc mà thôi.

Hôm nay cô không phải lau mình cho hắn nữa. Hắn có thể tự tắm được rồi. Chính vì vậy, cô cảm thấy rất vui a, cô sẽ không bị đổ máu cam nữa.

Cô nằm trên giường lướt web, đang đọc thì cảm thấy hơi khát nước. Cô đứng dậy đi tới tủ lạnh (phòng bệnh VIP sẽ có tủ lạnh riêng, được bố trí rất tiện nghi), đưa tay rót cốc nước uống. Chỉ là vừa mới uống được một ngụm thì cửa phòng tắm mở.

Từ Ngôn Hy nhìn cảnh tượng trước mắt, liền bị nước làm cho ho sặc sụa. Cái người kia... cái người kia cứ như vậy chỉ quần một lớp khăn quanh hông, phô ra cả phần ngực săn chắc đầy múi, vết thương trên người đóng vảy dần tróc ra. Những giọt nước theo đường cong ngoằn ngoèo chảy từ trên tóc xuống, một vài giọt đọng lại trên yết hầu của hắn.

Gợi - cảm - quá!

Có điều, gợi cảm thì gợi cảm, để người trần vậy đứng trước mặt cô như vậy... Cô nhắm mắt quay phắt lại đằng sau la lên

” Hoắc Dư Viễn, anh mau mặc quần áo vào! ”

Hắn nhếch mép nhìn cô. Từ từ tiến đến đứng sau cô, lồng ngực hắn chạm đến lưng cô. Giống như có một luồng điện chạy trong người, cô vội vàng dịch tới liền bị hắn kéo lại, giam cả người trong vòng tay vạm vỡ.

Cô vẫn nhắm tịt mắt lại, lấp bắp

” Hoắc Dư Viễn, anh..anh.. ”

Hắn cúi người xuống, khẽ cắn nhẹ lên vai cô. Dem cả người cô quay lại, đập cánh môi bạc lên đôi môi đỏ mọng của cô. Hung hăng dây dưa, tham lam mút mát. Hắn đưa đầu lưỡi cạy mở hàm răng, linh hoạt khuấy đảo trong khoang miệng của cô.

Từ Ngôn Hy bị hắn trêu chọc cho mềm nhũn cả người, không phản kháng được. Hai người dây dưa một hồi, không biết khi nào đã nằm lên giường. Hoắc Dư Viễn đưa tay luồn vào trong áo của cô. Môi lưỡi không ngừng ma sát. Áo lót bó chặt chọt bung ra, cảm giác trước ngực hơi lạnh. Cô giật mình, nhớ tới vết thương của hắn mặc dù đã hồi phục nhưng chưa lành hẳn liền đưa tay ngăn cản bàn tay to lớn đang làm loạn.

Hoắc Dư Viễn vẫn không có ý buông tha, ngừng lại nhìn cô chằm chằm.

Từ Ngôn Hy lấp bắp

” Anh.. vẫn còn đang bị thương! ”

” Anh khỏe rồi! ” Hoắc Dư Viễn đáp lại, tay bắt đầu làm loạn như cũ.

” Nhưng vẫn chưa lành hẳn! ” Từ Ngôn Hy nhìn hắn, đôi mắt long lanh to tròn.

” Không sao! ”

Mắt thấy tay Hoắc Dư Viễn đã tiến xuống dưới, cô giật mình hoảng hốt, buột miệng nói

” Đợi anh khỏe muốn gì cũng được! ”

Hoắc Dư Viễn nhìn cô, nhếch mép

” Là em nói đấy nhé! ”

Nói rồi, hắn lưu luyến hôn lên bờ môi của cô, dây dưa vào lần mới thả ra, cài lại áo lót cho cô sau đó bước vào phòng tắm. Vừa tới tắm xong giờ phải xối nước lạnh. Hắn cắn răng chịu đựng.

Vì một tương lai tươi sáng!

Hôm nay là ngày đầu tiên Từ Ngôn Hy đi làm lại sau khi Hoắc Dư Viễn xuất viện.

Như thường lệ, vẫn là một chiếc xe sang trọng đỗ trước cửa, đáng người đàn ông cao lớn dựa ở thân xe.

Từ Ngôn Hy tung tăng xách túi chạy ra, hôm nay không có vào xe luôn, mà chạy tới ôm chầm lấy hắn. Hoắc Dư Viễn có hơi sững sốt, sau đó mỉm cười dịu dàng, đưa tay ôm chặt cô.

Hôm nay không cần đi nhà hàng hay mua điểm tâm nữa, mà tự tay cô làm lấy hai hộp cơm tình yêu vô cùng xinh xắn. Hoắc Dư Viễn cầm hộp cơm lên, mặc dù trang trí không đẹp lắm, nhưng ăn rất ngon.

Thăm nghĩ, sau này ngày ngày sẽ được bà xã nấu cho đồ ăn ngon rồi, vô cùng hạnh phúc!

Hắn lái xe đưa cô về. Lúc gần đến phòng trọ thì đột nhiên trời mưa to. Hoắc Dư Viễn liền bảo trời mưa, không về được. Cô choáng váng, đi xe hơi thì mưa to có liên quan gì. Cuối cùng không phản bác được, đành để hắn vào nhà, đợi khi nào trời "hết mưa" sẽ đuổi hắn về.

Hoắc Dư Viễn bước vào căn phòng trọ. Tuy hơi nhỏ nhưng rất gọn gàng. Từ Ngôn Hy lấy nước cho hắn. Hoắc Dư Viễn cầm ly nước để trên bàn, ôm cô hung hăng ngã nhào lên giường.

Từ Ngôn Hy ngây ngốc chưa hiểu gì thì Hoắc Dư Viễn liền nói

"Tiểu bảo bối, dọn tới nhà anh ở"

"Không được..." Từ Ngôn Hy lập tức phản bác. Dù có thế nào, cô vẫn là gái chưa chồng a.

"Tại sao?" Hoắc Dư Viễn vuốt mấy sợi tóc trên mặt cô.

"Bởi vì em là gái chưa chồng, sao có thể ở nhà đàn ông hả?" Hai mắt long lanh to tròn thật thà giải thích

"Thế em cưới anh là được, em là gái có chồng, về nhà chồng ở!" Ai đó giảo hoạt.

"Sao? Em... em..." Cô lúng túng, chuyện này cô chưa có nghĩ đến.

Hoắc Dư Viễn đột nhiên lộ ra khuôn mặt nguy hiểm, cười nói,

"Tiểu bảo bối, em nói xem, lúc trước ở bệnh viện em từng hứa gì với anh?"

Từ Ngôn Hy ngẩn người ra, lục lợi trí nhớ. Để xem, hứa gì nhỉ, cái cảnh này, cũng quen quen, hình như...

Cô lập tức đỏ mặt, liền lấp bắp chống đối

"Anh... nhưng em là gái chưa chồng, không thể làm vậy nha"

"Thế anh chẳng phải nói em kết hôn với anh sẽ thành gái có chồng sao?" Lại gian xảo, rốt cuộc hắn muốn cái gì a?

Hoắc Dư Viễn tốt bụng phân tích cho cô nghe

"Tiểu Hy, em nói xem. Lúc trước em hứa với anh nếu anh khỏe lại muốn gì cũng được. Bây giờ anh muốn em dọn qua nhà anh ở em cũng không chịu, anh muốn em cũng không chịu, em bảo em là gái chưa chồng làm vậy không đúng, nhưng mà em thực hiện lời hứa với anh, vậy chỉ bằng em kết hôn với anh, em vừa thực hiện được lời hứa với anh, vừa hợp mà anh cũng được mãn nguyện, em nói có đúng không?"

Xoay vòng vòng một hồi, Từ Ngôn Hy vẫn đang ngây ngốc tiêu hóa câu nói của hắn, lấp bắp

"Em... em..."

"Tiểu Hy, em hứa với anh rồi, nếu em không thực hiện..." Hoắc Dư Viễn lộ ra vẻ ủy khuất.

Từ Ngôn Hy hốt hoảng

"Được rồi, được rồi, em kết hôn với anh là được chứ gì!"

"Em phải nói đàn ông chứ!"

"Em Từ Ngôn Hy, đồng ý kết hôn với anh, Hoắc Dư Viễn"

Hoắc Dư Viễn nhếch mép, thò tay vào trong túi áo lấy ra cái điện thoại, mở loa to hết cỡ

"Em Từ Ngôn Hy, đồng ý kết hôn với anh, Hoắc Dư Viễn"

Khuôn mặt ủy khuất khi nãy còn đâu, bây giờ nhìn xem, hoàn toàn một bộ dáng lưu manh,

"Anh có bằng chứng đàn ông, em đừng có nuốt lời đấy!"

Từ Ngôn Hy vẫn đang ngây ngốc không hiểu gì thì Hoắc Dư Viễn nói tiếp

"Mưa to như thế này, chắc anh không về được, đêm nay anh ngủ ở đây nhé. Dù sao chúng ta sắp thành vợ chồng hợp pháp rồi"

Nói rồi ai đó ôm cô ngủ ngon lành. Từ Ngôn Hy vẫn ngây ngốc suy nghĩ mấy câu nói của hắn đến tận hai giờ sáng mới biết được.

Mình - lại - bị - lừa!

31. Chương 31: Kết Hôn

Nói rồi ai đó ôm cô ngủ ngon lành. Từ Ngôn Hy vẫn ngây ngốc suy nghĩ mấy câu nói của hắn đến tận hai giờ sáng mới biết được.

Mình - lại - bị - lừa!

Sáng hôm sau, ai đó đang ngủ thì bị làm phiền,

” Tiểu bảo bối, mau dậy, chúng ta phải đi đăng kí kết hôn ”

” Kết hôn gì cơ chứ, cho em ngủ tí đi, chút nữa em còn phải đi làm ” Cô trở mình nũng nịu

” Em Từ Ngôn Hy, đồng ý kết hôn với anh, Hoắc Dư Viễn ”

Giọng nói đồng đặc, to rõ, lộ ra vẻ chí khí dũng cảm của Từ Ngôn Hy vang lên. Cô nghe xong liền bật dậy.

Uất ức chỉ thẳng vào Hoắc Dư Viễn

” Anh... anh gạt em! ”

” Anh đâu có gạt em, là em tự nói mà! ” Ai đó mặt không đỏ, không chớp mắt nói. Khuôn mặt hết sức vô tội kéo cô đi đánh răng rửa mặt.

Ai đó mặt uất ức đứng xếp hàng chờ đăng kí, ai đó đặc chí đem điện thoại ra dọa.

Hai tiếng sau...

Từ Ngôn Hy ngồi trong xe, nghiêng đầu nhìn Hoắc Dư Viễn, nước mắt lưng tròng.

Không thể nào, không thể nào, cô còn chơi chưa đủ, sao có thể thành gái có chồng rồi.

Tại sao? Tại sao chứ!

Từ lúc đăng kí thành công, miệng Hoắc Dư Viễn cứ cười cười, muốn ngoác lên tận mang tai luôn rồi. Hắn quay người sang nhìn con nhím nhỏ đang uất ức, đưa tay bẹo nhẹ lên má,

” Sao hả? Em có một người chồng như anh, vừa đẹp trai, vừa nhà giàu, điện nước đầy đủ, bao nhiêu cô gái mơ ước còn không được, em nói xem em quá lợi rồi còn gì ”

Từ Ngôn Hy suy nghĩ. Uh, cũng đúng. Nhưng mà không thể cứ để như vậy được, cô chu mỏ giận dữ

” Nhưng anh chưa có cầu hôn em nha ”

” Em muốn cầu hôn? ”

” Tất nhiên rồi! ”

Hoắc Dư Viễn chợt nhào người qua, đưa tay phải ra luồn vào sau gáy cô, kéo cô tới, áp cánh môi mình lên. Ngọt ngào mát mẻ, mãnh liệt quấn lấy lưỡi cô, hôn đến trời đất đảo lộn mới buông cô ra.

Từ Ngôn Hy nước mắt lưng tròng nhìn anh,

” Anh.. anh ăn đậu hũ của em ”

” Chẳng phải em muốn cầu hôn sao? Chính là cầu anh hôn em ” Người nào đặc ý liếm môi mình một cái, nghiêng người nháy mắt với cô một cái.

Nhìn đi nhìn đi, đây chính là cái không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh có văn hóa trong truyền thuyết đó.

Cô hồn dỗi quay người định mở cửa xe đi xuống, bất chợt ánh mắt dừng lại trên tay mình.

Ngón áp út của cô, xuất hiện một chiếc nhẫn thật sáng, cũng không điểm thêm kim cương hột xoàn gì, trên bề mặt ngoài khắc dòng chữ CHYTLTD.

Bàn tay của hắn, cũng có một chiếc nhẫn giống như mình, dòng chữ TLYCH.

Cô nhìn hắn, mỉm cười rạng rỡ.

Hoắc Dư Viễn nhìn cô, khuôn mặt hết sức tự nhiên hỏi một câu

” Từ Ngôn Hy, em có đồng ý ngày nào cũng được “ăn” anh miễn phí đến suốt đời không? ”

Đây là cầu hôn sao?

Khung cảnh lãng mạn của cô đâu?

Tại sao lúc nào cũng có thể phúc hắc vậy hả?

” Từ Ngôn Hy yêu Hoắc Dư Viễn trọn đời ”

” Hoắc Dư Viễn yêu Từ Ngôn Hy ” - Không phải trọn đời, mà kiếp sau kiếp sau nữa, cũng sẽ yêu!

Trương Mỹ San bước vào phòng trang điểm

” Con dâu, sắp xong chưa? ”

Khuôn mặt ai đó ửng đỏ

” Dạ sắp xong rồi mẹ ạ! ”

Trương Mỹ San từ sáng đến giờ đi đi lại lại, vô cùng hăng hái. Tại sao không hưng phấn cho được. Hôm nay con trai bảo bối của bà sẽ kết hôn, bà sẽ có một đứa con dâu vô cùng đáng yêu. Mà lại nói đến đứa con trai này, không biết chuẩn bị xong chưa, thế là lật đật chạy qua chỗ Hoắc Dư Viễn.

Hắn mặc một bộ vest đen cắt may thủ công vô cùng sang trọng, đường viền bóng quanh gấu áo chạy thẳng lên cổ áo, tôn lên khí phách xuất trời. Ở túi áo cài một đóa hoa hồng đỏ rực, ở giữa nhụy hoa đính một viên kim cương đỏ vô cùng cuốn hút.

Mới thắt xong chiếc nơ ở cổ, Trương Mỹ San đã chạy vào,

” Tiểu Viễn ”

” Mẹ! ” Hắn nhìn bà nhu nhận

Trương Mỹ San nhìn Hoắc Dư Viễn, đưa tay chỉnh lại chiếc nơ, khước mắt bồng ửng đỏ,

” Mới ngày nào còn bé xíu ôm chân mẹ, giờ lại lấy vợ rồi! ”

Hắn cúi người ôm lấy Trương Mỹ San, chỉ lẳng lặng ôm, không nói câu nào.

Bà cười cười sụt sịt,

” Được rồi, được rồi, mau chuẩn bị, sắp tới giờ làm lễ rồi”.

Hôm nay là ngày vui, bà không thể khóc được.

Hoắc Dư Viễn đứng trên lễ đài, nhìn xuống phía dưới cuối, ánh mắt dịu dàng tựa hồ như đang chìm đắm trong hạnh phúc.

Từ Ngôn Hy mỉm cười dịu dàng nhìn hấn, từ từ tiến lên lễ đài trong khúc nhạc dương cầm hòa cùng tiếng vỗ tay như tràng pháo ngày tết.

Chiếc sare bao phủ lấy thân hình nhỏ nhắn, thiết kế trễ vai, để lộ ra xương quai xanh trắng nõn. Trước ngực thêu một bông hoa đồng màu đỏ rượu như của Hoắc Dư Viễn, nhưng to hơn, chạy dài xuống dưới, ở nhụy cũng điểm một hạt kim cương màu đỏ cuốn hút. Phần dưới bông bành, ẩn trong lớp vải voan là những hạt pha lê màu bạc óng ánh, tựa như dải ngân hà. Tóc xoắn nước nhẹ nhàng nằm một bên vai, trên mái đỉnh một bông hoa đỏ nhỏ.

Từ Ngôn Hy vốn đã mang nét đẹp đáng yêu, nay mặc bộ váy cưới này lên, trông thật quyến rũ.

Hấn bước lên trước một bước, đỡ lấy tay cô.

Vị linh mục nhìn Hoắc Dư Viễn, đồng dục đọc nghi thức,

” Con có đồng ý lấy người này làm vợ... ”

” Con đồng ý! ”

“... ” Vị linh mục nhìn anh choáng váng, còn chưa có hỏi xong mà, nóng vội vậy sao.

Vị linh mục lại quay sang Từ Ngôn Hy, tiếp tục lập lại,

” Con có đồng ý lấy người này làm chồng, hứa chung thủy dù là lúc thịnh vượng cũng như lúc đau khổ, lúc mạnh khỏe cũng như lúc bệnh yếu không? ”

Từ Ngôn Hy nở nụ cười rạng rỡ, nhẹ nhàng nói

” Con đồng ý ”

” Ta tuyên bố, hai con đã trở thành vợ chồng, hãy yêu thương nhau đến suốt cuộc đời! ”. Lời của vị linh mục vừa dứt, tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên.

Tô Đan Đan đứng phía dưới la lớn,

” Hôn đi, mau hôn đi!! ”

Mọi người liền hòa theo cô gái nhỏ, đều yêu cầu hai nhân vật chính hôm nay mau hôn nhau.

Hoắc Dư Viễn khẽ cười, cúi người xuống trao cho cô một nụ hôn Pháp, vô cùng ngọt ngào!

Tiết mục tiếp theo, chính là tung hoa cưới. Các cô gái chưa lấy chồng sẽ xếp hàng ra, cô dâu tung hoa, trao gửi hạnh phúc. Ai bắt được sẽ may mắn và sớm tìm thấy tình yêu của đời mình, sớm trở thành cô dâu lộng lẫy khi bắt được bó hoa cưới của tân nương.

Tiệc cưới ngày hôm nay, không tính là đông, chỉ là mời những người thân thuộc và quan trọng. Như Doãn Thiên Phách, Tô Đan Đan, có cả Mẫn Duật Quân, và một số đối tác quan trọng là nam lẫn nữ cùng các nhà báo, tòa soạn nổi tiếng.

Nghi thức tung bông này, cũng được kha khá người hưởng ứng tham gia. Tô Đan Đan bị Doãn Thiên Phách đẩy ra tham gia, đứng giữa đám phụ nữ thầm nghĩ,

Bà đây mua một trăm đóa về tha hồ bắt, tại sao phải chen chen lấn lấn

Còn chưa kịp nghĩ xong, đóa hoa đỏ bay vút lên cao, đám người hằng hái chụp lấy, xô Tô Đan Đan nhào về phía sau, Doãn Thiên Phách kịp thời bước lên phía trước, đỡ lấy cô, Tô Đan Đan an toàn hạ cánh trong lòng Doãn Thiên Phách, còn chưa kịp định thần, đóa hoa đỏ kia liền bay thẳng vào lòng cô.

Từ Ngôn Hy quay người lại cười cười nhìn Tô Đan Đan đang ngây ngốc. Tô Đan Đan nhìn lại cô. Cố ý, nhất định là cố ý!!

Chính Từ Ngôn Hy lại không ngờ Tô Đan Đan lại chụp được đóa hoa kia. Chỉ là nhìn Doãn Thiên Phách ôm lấy Tô Đan Đan không ngừng kéo cao khóe miệng, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Tô Đan Đan cũng có người hốt rồi, vô cùng vui vẻ!

32. Chương 32: Kết

Đôi vợ chồng mới cưới lên máy bay, đáp xuống Nhật Bản, bắt đầu tuần trăng mật...

Trong một ngôi nhà nhỏ giữa rừng hoa Lavender, cô gái nhỏ mặc một chiếc sơmi tối đầu gối ngồi trước hiên nhìn ra xa, chỗ này có thể nhìn thấy núi Phú Sĩ. Những đám mây mang ánh chiều tà lướt qua ngọn núi. Hương hoa theo gió lan tràn thoang thoảng, xen qua những sợi tóc nhỏ bay nhẹ nhàng

Một vòng tay ôm cô từ phía sau, hơi thở quen thuộc quanh quẩn bên mũi, cô gái mỉm cười đan tay vào người đàn ông.

"Viễn, anh nói xem, giống như những bộ truyện ngôn tình, kiếp trước có phải em đã cứu cả thế giới, nên kiếp này mới gặp được anh! "

"Thế anh phải cứu cả vũ trụ này nên mới gặp được em! ". Hắn nhẹ nhàng tựa cằm lên vai cô.

Cô khẽ nở nụ cười

"Nếu chia tay Đình Ngụy Phi, anh gặp em liền lướt qua không để ý, anh đi đường anh, em đi đường em, sẽ không có ai chữa vết thương cho em, trái tim em sẽ lạnh lẽo đóng kín, anh nói xem có phải em sẽ cô đơn lạnh lẽo đến già xấu xí mà chết đi? "

"Có những người, vừa gặp đã biết đó là tơ duyên của mình! Có những người, gặp cả chục lần cũng không phải định mệnh của mình. Trái tim của anh gặp em, liền biết, em chính là nửa còn lại. "

Nếu không gặp được cô, hắn nghĩ có phải cũng chính mình cứ cô đơn như vậy đi một mình đến suốt cuộc đời này. Sẽ không có ai để hắn để tâm, sẽ không có ai khiến hắn lo lắng, cũng không có ai để hắn chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, tựa như một con người máy móc sống đến chục năm nữa mà chết đi.

Từ Ngôn Hy bỗng quay người lại, hai tay vòng qua hông, ôm chặt lấy hắn, nở nụ cười rạng rỡ,

"Hoắc Dư Viễn, cảm ơn trái tim của anh đã gặp em "

Hắn hơi ngẩn người, mỉm cười ôm cô đứng lên

"Phải cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc đời của em mới đúng! "

Cô cười cười, cắn nhẹ vào bả vai hắn, để lại trên vai một dấu răng nhỏ mới hài lòng buông ra.

" Ợt ợt ợt ~ "

Chợt tiếng động lạ từ bụng phát ra, cô gái nào đó khuôn mặt ửng đỏ, tình nghịch nhe nanh

"Em.. em đói "

Hắn khẽ cười, ôm cô ra sau ngôi nhà nhỏ. Ở đó đặt một chiếc bàn, trên đó có một giá nến được thắp sáng, ở giữa còn có một lọ hoa cắm ba cành Lavender. Cô ngồi xuống bàn, tay hắng hái cầm dao nĩa nuốt nước bọt nhìn miếng bò beefsteak.

Hoắc Dư Viễn nhẹ nhàng cắt miếng thịt nhỏ ra, đẩy qua cho Từ Ngôn Hy. Cô mỉm cười hạnh phúc.

Trải qua bữa tối ngọt ngào, Từ Ngôn Hy quyết định tắm rửa sạch sẽ sau đó đánh một giấc. Ngày mai còn phải đi nhiều nơi.

Chỉ là, người ta nói, đừng lên kế hoạch, bởi vì kế hoạch của bạn sẽ không thực hiện được. Đúng vậy, khi cô đang hắng hái ngồi trên chiếc giường ấm êm lau khô mái tóc của mình, thì móng vuốt của tên nào đó đặt lên hông cô. Ném khăn của cô qua một bên, trực tiếp đè cô xuống giường.

"Tiểu bảo bối, em nói xem, đêm tân hôn chúng ta phải làm gì? ". Khuôn mặt lộ ra vẻ lưu manh

Cô nuốt nước miếng

"Tất.. tất nhiên là ngủ! "

” Ngủ sao? Tiểu bảo bối, em có nhớ đã hứa với anh cái gì sao? Giờ chúng ta đã trở thành vợ chồng hợp pháp rồi, em có thể thực hiện lời hứa! ” Hắn lướt mắt xuống cổ cô.

Từ Ngôn Hy cảm thấy hoảng hốt. Chuyện đó, chuyện đó... mặc dù đã nhiều lần chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, nhưng hiện tại, cái sẵn sàng đó bay đi đâu hết. Cô... cô chưa từng trải qua chuyện này, nếu nói toạc ra, thì cô chính là xử nữ a! Cô ấp úng

” Hay.. hay để sau đi, ngày mai chúng ta còn phải... ” đi chơi nhiều nơi!

Chưa kịp nói hết câu, miệng của cô đã bị chặn lại, một thứ mềm mềm luồn vào trong khoang miệng cô, hung hăng mút lấy miệng cô.

Hoắc Dư Viễn hoàn toàn mất hết kiểm soát. Khi này đề cô xuống, vạt áo somi bị lật lên, lộ ra đôi chân trắng nõn, cổ áo lệch sang một bên bày ra xương quai xanh, hắn mơ hồ đã cảm thấy khó thở.

Từ Ngôn Hy bị hắn hôn đến đảo lộn trời đất, rèm mi ướt ươn nhu nhược. Bàn tay của hắn liên tục làm loạn trên người cô, kiên nhẫn đốt lửa khắp nơi trên người cô, khiến cho cô bắt đầu toàn thân trở nên nóng nẩy, tựa như kiến đốt, trong miệng nhỏ khẽ ” ưm ” một tiếng, cô xấu hổ, khuôn mặt ửng đỏ. Cảm thấy dưới chân mơ hồ đụng phải vật gì đó thật nóng khiến cô giật mình.

” Đừng sợ! ” Tiếng hắn đã khàn khàn, nhẹ nhàng trấn an cô.

Từ Ngôn Hy nghe tiếng Hoắc Dư Viễn, sợ hãi tiêu giảm đi không ít, quyết định chủ động vùng về đáp trả lại nụ hôn của hắn. Không biết từ lúc nào, chiếc áo somi rộng thùng thình kia đã nằm trên đất, cả người hắn cũng thoát y, da thịt nóng bỏng ma sát với nhau. Hắn nhẹ nhàng hôn lên cánh môi đỏ mọng của cô, hôn thật sâu, từ từ tiến vào, từ từ giao hòa với cô, từ từ chạm vào trái tim cô...

” Từ Ngôn Hy, anh yêu em ”

“Hoắc Dư Viễn, em yêu anh ”

Đêm đó, hương Lavender lan tỏa khắp căn phòng nhỏ ấm áp, hai mảnh tim dây dưa triền miên, tựa như một đôi long phụng quấn quýt lấy nhau, siết chặt hai mảnh tim đỏ...

Đêm chóng qua, bình minh xuất hiện, tia nắng ấm men theo hương hoa chiếu vào căn phòng nhỏ...

Người trong ngực khẽ động đậy, Hoắc Dư Viễn nhìn người trong ngực nhíu mày... Đêm qua lăn lộn trên giường, hắn là rất mệt. Hắn mỉm cười, hôn lên trán cô, tay vỗ về lưng cô, nhìn cô nhu thuận nằm trong lồng ngực của chính mình mà an giấc...

Từ Ngôn Hy mở đôi mắt nhỏ nhìn hắn, nở một nụ cười gió xuân... mỗi sáng đều có thể nhìn thấy hắn như thế này thật tốt.

Hạnh phúc chính là... mỗi khi thức dậy, đều thấy đối phương đầu tiên, mỉm cười dịu dàng!

Sáng 3/2/2018

Hoàn thành - Tiêu Dao

P/s: Thank you for watching!

33. Chương 33: Ngoại Truyện

1. Hoắc phu nhân

Chuyện kết hôn của hai người, không ai là không biết. Một ngày nọ, Từ Ngôn Hy vui vẻ theo Hoắc Dư Viễn đi kí hợp đồng. Cô cũng định vui vẻ chào hỏi người ta một tiếng, nào ngờ chưa kịp cất lời, đối phương đã thốt lên một câu

” A, đây chẳng phải Hoắc Phu Nhân sao? ”

Hoắc phu nhân, Hoắc phu nhân, Hoắc phu nhân!!!

Từ Ngôn Hy ngược mắt nhìn hấn ta, chính là cái tên trước đây cô xem mắt!

Hiệu nghiệm như thế sao?!! Khuôn mặt nàng ửng đỏ, cúi gằm đầu xuống thầm nghĩ người này không nên kinh doanh, anh ta nên đi làm thầy bói, nhất định sẽ đắt hàng mà trở thành tỷ phú.

2. Anh dư sức nuôi em

Hai người nào đó kết hôn, hai người nào đó hưởng tuần trăng mật tận một tháng, đi ba đất nước, du lịch mười hai nơi.

Sau khi trở lại công ty, Hoắc Dư Viễn không phải ngày ngày lái xe qua rước bà xã nữa, mà vui vẻ ăn bữa sáng bà xã thân yêu làm cho, sau đó hai người cùng nhau đi làm.

Cứ tưởng cuộc sống sẽ ngày ngày nhu tình ý mật mà hạnh phúc. Nào ngờ một ngày đẹp trời, Từ Ngôn Hy mang cả phê lên Hoắc Dư Viễn, lại vô tình đụng trúng một nhân viên nam, anh ta nhanh chóng phản xạ tránh qua một bên. Kết quả, cả phê đổ hết lên người cô.

Bộ dạng này, nước cà phê dính lên áo somi trắng. Nếu không kiểm thứ gì che lại, khẳng định những thứ không nên thấy sẽ thấy, thế nên cô nhanh chóng uy hiếp nhân viên nam đó

” Nếu anh không cho tôi mượn áo khoác, tôi sẽ nói cả phê dính vào người tôi, bị anh đều nhìn thấy hết ”

Nhân viên nam giật giật khoe miệng, uy hiếp trắng trợn. Được rồi, anh chịu mất cái áo thơm tho anh yêu quý này, bằng không tổng giám đốc mà nghe lời cô thì anh chỉ có nước sang châu âu kinh doanh áo khoác mát!

Vì thế mà, người nào đó vui vui vẻ vẻ bước vào phòng làm việc. Hoắc Dư Viễn vừa ngược mắt lên thì thấy Từ Ngôn Hy mặc áo khoác của người đàn ông khác liền đen mặt, nhớ tới những lần cùng cô đi kí hợp đồng, ánh mắt của mấy người đàn ông kia cứ dán chặt trên người cô, những lúc cùng cô vào công ty thì mấy tên nhân viên nam lén lút ngắm bà xã thân yêu làm hấn không khỏi khó chịu.

Hoắc Dư Viễn đập bàn đứng lên, làm cho Từ Ngôn Hy kinh hãi giật mình. Hấn hùng hổ tuyên bố,

” Tiểu Hy, từ ngày mai em ở nhà, không đi làm gì nữa hết, anh dư sức nuôi em, em chỉ việc ăn chơi ngủ nghỉ làm bà xã của anh và ăn anh thôi! ”

Cô rút rút khoe miệng ngây ngốc nhìn hấn.

Ngày hôm sau, nhân viên nam đó điều bị sang Châu Âu xử lí công việc bên đó một tháng, không một ngày nghỉ phép!

Anh đau lòng khóc thầm, tổng giám đốc cùng tổng giám đốc phu nhân ăn hiếp anh!

3. Mau ăn anh đi

Sau khi kết hôn được ba tháng, Từ Ngôn Hy phát hiện ra, cho dù Hoắc Dư Viễn ở ngoài lạnh lùng, cao ngạo như thế nào. Thì về nhà tuyệt đối không như vậy.

Tối, cô vừa mới bước ra khỏi cửa phòng tắm, người nào đó mặc chiếc áo choàng tắm để lộ nửa vai rắn chắc ra nằm trên giường, hoa hoa lệ lệ nhìn cô hét to

” Bà xã, mau ” yêu ” anh đi! ”

Khoe mắt giật giật, đang mời gọi cô sao, cái này chẳng khác gì là

” Bà xã, mau ăn anh đi! ” cả.

Người nào đó nhắm tịt mắt lại, quyết tâm tắt đèn... đi ngủ!

4. Ghen với con trai

Để thỏa nguyện của Trương Mỹ San, mẹ chồng nàng, muốn có một đứa cháu để ôm. Chồng nàng, chỉ muốn có một đứa con gái duy nhất thì sau bao nhiêu cố gắng của cả hai, Từ Ngôn Hy an toàn sinh ra một bé trai kháu khỉnh.

Phút giây Trương Mỹ San nhìn thấy cháu nội mình, bà mừng suýt ngất.

Còn Hoắc Dư Viễn thì khỏi phải bàn, hần nhìn đứa bé trong nôi, xem đi xem đi, mới được mấy tuần tuổi đã bày tỏ vẻ đối nghịch với cha nó rồi.

Quả nhiên không sai, Hoắc Diệc Hàn lớn lên thừa hưởng tính cao ngạo lạnh lùng, thông minh của cha nó, đáng vẻ vô cùng xuất chúng thừa hưởng từ cha lẫn mẹ. Nhưng tuyệt đối không nhẽo với mẹ nó, vô cùng thường xuyên quần lầy nàng mà làm nũng.

Một ngày nọ, Từ Ngôn Hy ngồi trong phòng khách xem công thức nấu mấy món ăn mới, Hoắc Diệc Hàn từ trên lầu chạy xuống

” Mami, mami xem mô hình máy bay mới của con ”

Từ Ngôn Hy bỏ sách xuống, âu yếm nhìn Hoắc Diệc Hàn,

” Đẹp quá nha, Tiểu Hàn của mẹ thiệt giỏi nha ”

” Mami, mami, con muốn được thưởng nữa cơ, mami mau ôm con, mau thơm con một cái ” Cậu bé nào đó hăng hái.

Từ Ngôn Hy cười cười, đáp xuống trên má bé một cái thơm rõ rệt một tiếng ” chụt ”

Hoắc Dư Viễn vừa về nhà liền thấy cảnh này, hần cau mày,

” Hoắc Diệc Hàn, con lại làm nũng mẹ sao? Tại sao con không làm nũng với người phụ nữ của con, cứ làm nũng với người phụ nữ của ta hả ”

Hoắc Diệc Hàn trượt từ trên ghế xuống, trước khi chạy lên phòng còn bỏ lại một câu

” Con tuyệt đối chung thủy với người phụ nữ của ba!! ”

Quả nhiên, con trai chính là tình địch lớn nhất!

5. Người đàn ông đích thực

Vì sự nghiệp độc chiếm bà xã, Hoắc Dư Viễn nhiều lần ngăn cản con trai không thành công, khuyên bảo không lọt tai, đành ra kế sách cuối cùng.

Ngày hôm sau, Doãn Thiên Phách cùng Tô Đan Đan từ Mỹ trở về. Hai người từ khi kết hôn đã sang Mỹ định cư, sinh được một cô công chúa vô cùng đáng yêu là Doãn Uyển Di.

Năm nay Doãn Uyển Di đã tròn sáu tuổi, cũng tính mang về quê hương ổn định lại, mà Hoắc Dư Viễn cũng muốn hai người trở về, liền quyết định trở về luôn.

Một gia đình ba người tiến vào biệt thự của Hoắc Gia. Hoắc Dư Viễn khẽ nhếch môi, đi thẳng vào vấn đề muốn cho Hoắc Diệc Hàn cùng Doãn Uyển Di đính hôn.

Từ Ngôn Hy nghe được vấn đề này thì vô cùng ủng hộ. Cô muốn sinh một đứa con gái, nhưng từ lần sinh Hoắc Diệc Nhiên liền dọa Hoắc Dư Viễn sợ tới mức không muốn cô sinh thêm đứa nào nữa. Mà Doãn Uyển Di vô cùng hiểu chuyện, lễ phép ngoan ngoãn, làm con dâu còn gì so sánh, cho nên giờ cả hai tay ủng hộ.

Doãn Thiên Phách một mực nghe theo bà xã Tô Đan Đan của hần. Tô Đan Đan suy đi nghĩ lại.

Ừm, Từ Ngôn Hy là bạn thân, giờ thành thông gia càng tốt. Tương tá trí tuệ thẳng bé cũng hoàn hảo, thẳng tay duyệt!

Vì thế mà, Doãn Uyển Di trở thành con dâu từ bé của nhà họ Hoắc. Hoắc Diệc Hàn lần đầu tiên đã thích cái đáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời như một chú mèo con của Doãn Uyển Di, cũng ngầm đồng ý chuyện này.

Đêm đó, Hoắc Dư Viễn tốn công tốn sức ngồi giảng giải với con trai, rằng một người đã có vợ mà còn đi làm nũng với người phụ nữ của người khác thì không phải người đàn ông đích thực, như vậy là phụ bạc vợ tương lai, một người đàn ông không thể làm như vậy... bla bla.

Cuối cùng, kể sách đại thành. Hoắc Dư Viễn thành công làm cho Hoắc Diệc Hàn không quần lấy bà xã hãnh mà mè nheo làm nũng, thành công chiến thắng tình địch lớn nhất của mình!

34. Chương 34: Ngoại Truyện : Bạn Thân Tô Đan Đan

Tôi và Từ Ngôn Hy không quen không biết. Chúng tôi vốn học chung một lớp, nhưng hai chúng tôi đều không quan tâm tới đối phương.

Một ngày nọ, tôi cãi nhau với ba của mình, trong lúc tức giận, tôi bỏ chạy ra ngoài.

Lúc không để ý, ở phía xa xa một chiếc xe tải to lớn đâm tới, phút giây tôi nhìn thấy ánh đèn chói lóa đó, tôi nghĩ chắc mình sẽ chết rồi.

Không ngờ một bàn tay nhỏ kéo lấy tôi, chiếc xe đó cứ chạy thẳng tới, sượt hẵn qua người cô ấy ấy, sau đó tôi thấy cô ấy ngã xuống, máu chảy ra.

Một đứa bé như tôi, vô cùng sợ máu, hoảng loạn la hét. Cô ấy được đưa tới bệnh viện, cô ấy phải nằm bệnh viện một tháng.

Tôi luôn cảm thấy biết ơn cô ấy nên luôn thường xuyên tới thăm cô ấy, sau đó chúng tôi làm bạn tốt.

Tôi phát hiện ra, cô ấy đơn thuần như thiên sứ vậy, cô ấy có nhiều điểm rất tốt, thật sự rất hợp với tôi.

Chúng tôi cứ như tri kỷ vậy, làm gì cũng phải làm chung với nhau, còn xin giáo viên cho ngồi chung với nhau.

Những năm tháng đó, tôi biết cô ấy có quen một người bạn trai, là Đinh Ngụy Phi, nhưng không bao lâu sau hẵn lại phản bội cô ấy, lại không ngờ chính là em gái cô ấy.

Một đôi cậu nam cậu nữ Mạc thối tha và Đinh khốn nạn!

Số phận cô ấy thật khổ, nhưng cũng may mắn sau khi chia tay tên khốn kiếp kia cô ấy lại gặp được một người đàn ông tốt, ánh mắt anh ta thực sự lúc nào cũng để lên cô ấy, tôi nhận ra anh ta rất yêu cô ấy.

Gia đình cô ấy có hơi phức tạp. Mạc gia nhận nuôi cô ấy với một mục đích kết hôn thương trường trực lợi, cô ấy sống ở Mạc gia không tốt chút nào cả. Vài lần tôi đề nghị cô ấy dọn tới chỗ tôi, nhưng cô ấy từ chối.

Cũng không biết sau đó Mạc Gia đã làm gì cô ấy, cô ấy liền đoạn tuyệt quan hệ cùng Mạc Gia, Mạc Gia sao có thể buông tha cô ấy, liền bám theo cô ấy, nhưng không ngờ còn bị Hoắc Dư Viễn ngăn chặn mạnh tay xử lý tất cả, họ mới không dám đụng đến cô ấy nữa.

Cô ấy là một cô gái tốt, là một cô gái đơn thuần, được làm bạn với cô ấy chính là phước của tôi. Tôi hy vọng cô ấy mãi mãi hạnh phúc.

Từ Ngôn Hy, chúc cậu vui vẻ hạnh phúc!

35. Chương 35: Ouple Trăng Hoa Phách - Đan

Ngày đầu tiên hai người gặp nhau, chính là địa điểm Tô Đan Đan đem Từ Ngôn Hy đi xem mắt.

Hôm đó, sau khi Viễn “nạnh nùng” đem Hy “ngây ngốc” đi, Tô tiểu thư nhà chúng ta nấp mãi trong toilet mới chịu thò đầu ra, lại phát hiện bạn thân của mình và đối tượng xem mắt đã biến mất.

Doãn trắng hoa cũng lại bất gặp phải Tô tiểu thư đang kéo một bồi bàn lại hỏi gì đó.

Nhìn thân hình bốc lửa của Tô Đan Đan, máu chinh phục phụ nữ trắng hoa của Doãn công tử lại nổi lên.

Hắn liền làm một dáng vẻ hết sức lãng tử bước đến gần Tô Đan Đan, vừa vắn nghe được cô hỏi bồi bàn

” Cô có thấy cô gái ngồi ở vị trí kia đâu rồi không? ”

Doãn Thiên Phách theo hướng Tô Đan Đan chỉ nhìn tới.

Là thiên sứ nhỏ sao?

Tô Đan Đan nhận được cái lắc đầu không biết của bồi bàn, chán nản quay đầu, lại không biết có người đứng ngay phía sau, liền đập ngay vào lồng ngực rắn chắc của ai đó.

” Mẹ nó, đứng ngay đằng sau bà đây, có bệnh à? ”

Cô tức giận ngẩng đầu lên, kết quả đập vào mắt chính là cái khuôn mặt lãng tử đào hoa của hắn.

Cái khuôn mặt này, tại sao bà đây lại cảm thấy đáng ghét thế nhỉ?

Cô tức giận đập lên chân Doãn Thiên Phách một cái thật mạnh.

Doãn Thiên Phách hiển nhiên không ngờ cô lại hành động như vậy. Phải nói rằng với cao thủ tán tỉnh như hắn, một khi chưa bắt đầu thì đối phương đã tự đổ.

Trong lòng lại nảy sinh một tia thú vị.

Tô Đan Đan quay người định bỏ đi thì giọng nói nam tính pha chút giễu cợt vang lên

” Này, tôi biết người cô tìm ở đâu ”

Doãn Thiên Phách bị ném vào trong xe, tiếp theo đó là một đôi giày cao gót đỏ chói kề ngay cổ hắn chỉ chực đánh.

” Nói mau lẹ rồi cút mau lẹ ”

Doãn công tử nuốt nước miếng, không ngờ cô gái này bạo lực vậy.

Ban nãy hắn vừa nói ra câu kia liền bị Tô tiểu thư lôi ra ngoài ném vào xe.

Doãn Thiên Phách ngồi thẳng người, ung dung thư thái dựa người vào ghế, chậm rãi hỏi

” Cô là bạn của cô ấy à? ”

” Không lẽ bà nội cô ấy? ”

“ ... ”

” Cô chấp nhận một điều kiện của tôi thì tôi sẽ nói ” - Doãn Thiên Phách đem đôi mắt tà mị nhìn Tô Đan Đan

” Không nói thì cút xuống, bà đây tự tìm cũng được ”

Cô đang định đẩy Doãn Thiên Phách xuống xe, bất chợt hắn xoay người, kéo cô sang, đem cô giam cầm giữa cửa xe và vòng tay cơ bắp của hắn.

” Làm bạn gái tôi một tuần, hứng thú không? ”

Hắn lại tà mị lên tiếng, đem hơi nóng phả vào mặt cô, còn nhân cơ hội cắn vành tai của cô khiến cho nó ửng đỏ.

Tô Đan Đan nhìn người đàn ông trước mặt. Đẹp trai, lãng tử, đào hoa.

Ừm, bà đây thích những đối tượng như vậy, bà đây sẽ chinh phục người.

Cứ như vậy, hai người trăng hoa trở thành couple một tuần.

Suốt một tuần đó, Doãn Thiên Phách hết tặng hoa, tặng đồ ăn couple, tặng giày, túi xách bla bla.

Tô Đan Đan cũng chẳng kém, liên tục nhắn tin gọi điện bày ra một bộ dạng tán tỉnh.

Hai người này còn hẹn hò, đi cafe tình nhân, dạo trung tâm mua sắm để sắm đồ couple, khỏi cần bàn cũng biết Doãn Thiên Phách tay trái xách mười túi, tay phải tám túi, còn đi cả công viên trò chơi, ở trên đu quay khổng lồ Doãn ca ca còn cưỡng hôn Tô tiểu thư mấy phút liền.

Cứ như vậy, hai người lại nảy sinh cảm giác với nhau lúc nào không biết.

Ngày cuối cùng của giao dịch, hai người đi club bar lớn nhất thành phố A.

Ở một phòng bao VIP riêng biệt, Doãn Thiên Phách cầm ly rượu vang ngửa đầu uống sạch, Tô Đan Đan lại không uống, chỉ cầm lắc lắc.

” Hôm nay là ngày cuối cùng rồi nhỉ? ”- Tô Đan Đan lên tiếng, nhấp một ngụm nhỏ

Cay quá!

Doãn Thiên Phách không đáp lại.

” Tôi về trước ”

Tô Đan Đan đứng lên định rời đi, bất chợt tay cô bị kéo mạnh một cái, nhào thẳng vào lồng ngực rắn chắc của Doãn Thiên Phách, tiếp sau đó cánh môi của hắn áp xuống, rót dòng rượu vang vào miệng cô, một ít rượu theo khóe miệng tràn ra, chảy xuống xương quai xanh, làm cho nó càng thêm hấp dẫn.

Doãn Thiên Phách giống như bị mất kiểm soát, cuồng nhiệt hôn, một lúc sau hắn mới buông ra. Hai tay lại ôm chặt cô, giống như sợ cô mất đi

” Đừng đi ”

Giọng hắn rất nhỏ, nhưng đủ để cô nghe thấy.

Đừng đi?

Tại sao lại nói vậy?

” Anh say rồi, tôi đưa anh về ”

Ánh mắt cô rũ xuống, đưa tay gỡ tay hắn ra, nhưng hắn lại càng ôm chặt hơn.

Chẳng biết từ lúc nào hắn cảm thấy nụ cười của cô rất đẹp, mỗi lần nhìn cô cười, hắn giống như bị thôi miên vậy, nụ cười vô cùng cuốn hút.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn thích cô tán tỉnh mình.

Cũng chẳng biết từ lúc nào, hắn rất thích ra gặp cô.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn... thích cô!

Tô Đan Đan thì sao? Mặc dù biết đây chỉ là giao dịch, nhưng cô lại càng không kiểm soát được, để cho trái tim mình rung động lúc nào không biết.

Cô lại chăm chăm cho rằng Doãn Thiên Phách chỉ chơi đùa cô mà thôi. Doãn Thiên Phách, cũng như cô, chỉ nghĩ rằng cô đang đùa cợt.

Cả hai bọn họ, đều giống nhau....

Hôm nay, lại là ngày kết thúc...

Tô Đan Đan hít sâu một hơi, đưa tay quệt đi giọt nước đọng trên mắt.

Tại sao phải đau lòng chứ? Cô là phụ nữ hiện đại phóng khoáng cơ mà.

Thích thì nói, không việc gì phải sợ từ chối cả.

Cô quay người lại, mạnh mẽ lên tiếng

” Doãn Thiên Phách, anh ngẩng đầu lên nghe cho rõ đây. Hôm nay, bà đây lần đầu tiên tỏ tình, lại là tỏ tình với tên trắng hoa như anh, bà đây không cần biết anh có đồng ý hay không..

Em thích anh, Doãn Thiên Phách! ”

“ ... ”

Giống như thời gian bị ngừng lại.

Sau một lúc sững sờ, ở trong con người sâu thẳm của Doãn Thiên Phách hiện lên tia vui mừng, hấn vội vàng ôm lấy cô, đặt môi mình lên, quần quít bên chiếc lưỡi thơm tho của cô một lúc mới thả ra

” Tô Đan Đan, có thật là em thích anh không? ”

” Nhìn mặt em có giống đùa không? Lần đầu tiên em tỏ tình, anh lại bày ra vẻ mặt lừa gạt đó là thế nào? ”

“ ... ”

” Mau trả lời em đi ”

Doãn Thiên Phách lấy tay ôm lấy hai má cô, nhìn thẳng vào mắt cô dịu dàng nói

” Tô Đan Đan, anh thích em, vô cùng thích em, rất rất rất thích em ”

Tô Đan Đan bật cười.

Hắn cũng thích cô.

Trên đời này, chuyện vui vẻ nhất, chính là người mình thích cũng thích mình.

36. Chương 36: Huyền Mục Tổng Kết

1. Hoắc Dư Viễn

Vợ: Từ Ngôn Hy

Con: Hoắc Diệc Hàn - Tiểu Hàn

Sở thích: Muốn vợ ” ăn ” mình, lừa vợ

Nghề nghiệp: Tổng giám đốc tập đoàn Song Y

Tật xấu: Chuyên gia lừa vợ

Khen tặng danh hiệu: Soái ca hay lừa vợ mình nhất

Câu nói làm nên thương hiệu: ” Nếu cả thế giới phản đối anh yêu em, anh sẽ phản đối cả thế giới phản đối anh yêu em. ”

2. Từ Ngôn Hy

Chồng: Hoắc Dư Viễn

Con: Hoắc Diệc Hàn - Tiểu Hàn

Nghề nghiệp: Thư kí của tổng giám đốc Song Y

Nhược điểm: dễ bị lừa

Câu nói làm nên thương hiệu: ” Hoắc Dư Viễn, cảm ơn trái tim của anh đã gặp em ”

3. Hoắc Diệc Hàn - Tiểu Hàn

Ba: Hoắc Dư Viễn

Mẹ: Từ Ngôn Hy

Vợ nuôi từ nhỏ: Doãn Uyển Di

Danh hiệu: Người đàn ông đích thực nhất

Tính cách: “nạnh nùng”, chung thủy

Câu nói làm nên thương hiệu: ” Con tuyệt đối chung thủy với người phụ nữ của ba!! ”

4. Tô Đan Đan

Chồng: Doãn Thiên Phách

Con: Doãn Uyển Di

Tính cách: Dữ dằn, táo bạo, ngông cuồng bla bla

Câu nói làm nên thương hiệu: ” Câu nào của bà đây cũng là thương hiệu ” - Tô dụ dàng said.

5. Doãn Thiên Phách

Vợ: Tô thái hậu, Tô tiểu thư, Tô dụ dàng

Con: Doãn Uyển Di

Tính cách: Trắng hoa, hay đùa cợt

Câu nói làm nên thương hiệu: ” Tô Đan Đan, anh thích em, vô cùng thích em, rất rất rất thích em ”

37. Chương 37: Những Trích Dẫn Ngôn Tình Trong Truyện

1. Người không phải định mệnh của mình, sợi tơ duyên không thuộc về mình, đành phải buông bỏ để bớt tổn thương cho chính mình!

2. “Tiểu Hy! Có thể em cảm thấy anh lạnh lùng, có thể anh sẽ không ngọt ngào như những người đàn ông nhu nhận, hòa nhã, thư sinh, có thể anh sẽ ích kỉ độc chiếm lấy em, nhưng anh mãi đứng về phía em, mãi tin tưởng trao mối tơ duyên, trao cả cuộc đời này, cùng em trải qua những ngày tháng sống gió của cuộc đời...”

3. ” Cho dù cả thế giới phản đối anh yêu em, anh cũng sẽ quyết tâm phản đối cả thế giới phản đối anh yêu em ”

4. ” Tiểu Hy! Anh không dám chắc anh có thể đi cùng với em đến tận một trăm tuổi, nhưng anh sẽ ở bên cạnh em đến lúc chết, cho dù có chết, anh cũng không cho phép bia mộ của chúng ta không ở cạnh nhau. ”

5. ” Chẳng phải em muốn cầu hôn sao? Chính là cầu anh hôn em ”

6. ” Từ Ngôn Hy, em có đồng ý ngày nào cũng được “ăn” anh miễn phí đến suốt đời không? ”

7. ” Viễn, anh nói xem, giống như những bộ truyện ngôn tình, kiếp trước có phải em đã cứu cả thế giới, nên kiếp này mới gặp được anh! ”

” Thế anh phải cứu cả vũ trụ này nên mới gặp được em! ”

8. ” Có những người, vừa gặp đã biết đó là tơ duyên của mình! Có những người, gặp cả chục lần cũng không phải định mệnh của mình. Trái tim của anh gặp em, liền biết, em chính là nửa còn lại. ”

” Hoắc Dư Viễn, cảm ơn trái tim của anh đã gặp em ”

” Phải cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc đời của anh mới đúng! ”

9. Hạnh phúc chính là... mỗi khi thức dậy, đều thấy đối phương đầu tiên, mỉm cười dịu dàng!

10. ” Con tuyệt đối chung thủy với người phụ nữ của ba!! ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-yeu-anh-di>